căra deşteptată de dorul sîngeluĭ şi al măcelulu'.

Nu se aruncară dintr'o dată asupra pră ziĭ, cum m'aş fi aşteptat. Se părea că o dată cu libertatea îşĭ recăpătaseră şi şiretlicul acela particular raseĭ lor.

Un moment mirosiră aerul, ca şi cum ar fi voit să se orienteze şi să descopere maĭ bine prada. Abia după aceia săriră jos, şi înaintară repede pînă la marginea stufişurilor.

De odată, se aruncară cu nişte salturĭ vertiginoase.

Treĭ corpurĭ tăiară aerul ca treĭ săgeţĭ pentru a cădea asupra antilopelor înlemnite.

O clipă bietele animale rămaseră nemişcate, ţintuite de uimire şi de groază. Când trupa îşĭ revenise în fire, şi pornise într'o goană nebună, gueparziĭ eraŭ la o distanţă de numaĭ o sută de metri.

O emoţionată întrecere de iuţială, începu între urmăritorĭ şi urmăriţĭ. Ceĭ dintâĭ făceaŭ nişte săriturĭ enorme; treĭ antilope căzură sub loviturile ghiarelor lor.

Dar gueparziĭ, nemulţumindu-se cu atâta, continuară goana; eraŭ şi dînşiĭ însufleţiţĭ de dorul acela de distrugere comun unor animale, ca şi oamenilor.

In timpul acesta alte antilope cădeaŭ, abătute de săgeţĭ. O duzină întreagă rămase pe teren.

Frumoasă vînătoare, «sahib», zise Akar, întorcîndu-se spre mine.

— Da, frumoasă vînătoare, răspunseĭ eŭ, gândindu-mă la acea misterioasă lege a naturei, care sileşte vieţuitoarele să se devoreze unele pe altele şi să semene în jurul lor suferinţa şi moartea. **Bonbou.**

O FEMEE GARDIST

Emanciparea femeilor în America face marĭ progrese.

Ast fel în Statul Carolina (America de Nord) o reuniune feminină agită pentru ca şi femeile să poată ocupa posturĭ de gardist de oraş. Spre a captiva pe bărbaţĭ pentru această idee una dintre cele maĭ frumoase campioane ale mişcăreĭ feminine şi-a procurat un costum de gardist şi apoĭ s'a fotografiat după cum se vede în ilustraţia noastră.

OMUL ŞI NATURA

China şi Japonia produc anual 12 miĭ tone de mătase.

* * *

Cel maĭ repede torpilor este noul torpilor «Whitehead», care are o viteză de 1200 metri pe minut.

Această viteză extraordinară, este datorită unuĭ procedeŭ secret, care determină o enormă expansiune de aer comprimat.

Este o invenţie chemată să producă o adevĕrată revoluţie în arta războiuluĭ naval. Valoarea strategică a sub-marinelor va fi mărită într'un mod considerabil.

* * *

Laptele.—Vă închipuiţĭ dvs. oare, ce cantitate de lapte absoarbe în fie-care an, lumea civilizată? Exact, un miliard treĭ sute două-zecĭ şi patru de milioane, cincĭ sute de miĭ de litri!.. Mică cifră nu este aşa?..

Această fenomenală consumaţie se împarte ast-fel: Statele-Unite ţin recordul cu 305.000 tone; vine apoĭ Rusia, cu 170.000, Germania cu 160.000, Austria cu 85.000, Italia cu 77.000, Canada cu 65.000, Suedia cu 40.000, Franţa 10.000, Anglia 10.000, şi aşa maĭ încolo.

* * *

Luxul miliardarilor americanĭ. D. Henry Smith din Chicago a cumpărat în New-York casa defunctuluĭ miliardar Whitang, cu suma de 40 milioane de francĭ. Mobilierul a costat 10 milioane. Singură camera de culcare costă un milion. Fie-care cuvertură de pat valorează 50.000 de francĭ

Instalaţia caseĭ d-luĭ Vanderbilt a costat 20.000.000 de francĭ. Piano şi sala de concert costă 260 000 de francĭ.

Camera de culcare a d-luĭ Stephen Marchant a costat aproape 4 milioane de francĭ; e fără îndoială, cea maĭ scumpă cameră de culcare din lumea întreagă.

In sfârşit, d. Guld şi-a construit o sală de bal, care îl costă neînsemnata sumă de 13 milioane de francĭ.

* * *

Trandafirul japonez.—Ultima noutate florală a japonezilor, carĭ sunt de o abilitate prodigioasă în arta creşteriĭ florilor, este trandafirul schimbător. Fără îndoială că peste puţin, această floare va fi la modă în întreaga Europă.

Coloarea aceşteĭ florĭ este albă la umbră şi roşie la soare.

Când înoptează, saŭ este dusă într'o cămară puţin luminată, floarea devine îndată albă. Petalele se decolorează puţin câte puţin, până când ajunge, la albeaţa crinuluĭ.

Transportat la soare din noŭ, trandafirul îşĭ reia îndată coloarea sa roşie deschisă.

* * *

Un noŭ drum alpin. – Este vorba să se sape un al douilea tunel în muntele Blanc. Autorităţile italiene aŭ început elaborarea proiectuluĭ, şi o comisiune technică numită în acest scop de municipalitatea din Turin şi-a depus raportul.

Este vorba despre o linie care să meargă de la Aosta până la Chamunix, printr'un tunel de 17.600 metri, pe sub muntele Blanc.

Lungimea totală a drumuluĭ de fer proectat, ar fi de 55 kilometri; ar fi o prelungire a linieĭ Turin-Aosta.

Comisiunea este de părere că construirea aceşteĭ nouĭ liniĭ ar putea fi de un însemnat folos pentru comerţul Turinuluĭ.

* * *

Un bibliograf brazilian afirmă că la Rio de Janeiro aproape un miliard de francĭ este înmormântat în zidul uneĭ case.

Domnul acesta ar fi găsit pe zidul clădireĭ o inscripţie, în care se spune lămurit cam ce săpăturĭ ar trebui să se facă pentru a se ajunge la comoară.

Bine înţeles că în perspectiva unuĭ miliard, ar merita să se facă nişte cercetărĭ serioase.

* * *

In California funcţionează de cât-va timp o secerătoare formidabilă, de o colosală putere de producţie.

Maşina aceasta, pusă în mişcare de puterea vaporilor, este în acelaş timp şi treerătoare, de vreme ce desparte grânele de paie, şi le înmagazinează în sacĭ!..

Toate acestea sunt făcute fără intervenţia mâneĭ omeneştĭ, şi cu o repeziciune prodigioasă.

Intr'o singură zi se pot secera maĭ

mult de 30 hectare, dând o producţie aproximativă de o mie de sacĭ plinĭ, gata cusuţĭ!..

* * *

Expediţiile polare. In afară de acelea ale d-lor Peary şi Vellman, două alte expediţiĭ se maĭ prepară în spre Polul Nord.

Sunt acelea ale căpitanuluĭ danez Miedessen, care voeşte să se asigure dacă nu cum-va maĭ există vre-o bucată de pământ la nordul Alasceĭ, şi aceia a duceluĭ de Orleans, care doreşte să studieze hidrografia uneĭ părţĭ din nord-estul peninsuleĭ.

La vară, d. Shackleton, care a fost tovarăşul căpitanuluĭ Scolt acum cincĭ anĭ, va pleca spre polul sud. De asemenea, d. Arctowschi pregăteşte o expediţie tot spre polul sud. Dânsul are de gând să urmeze calea Oceanuluĭ Indian şi are speranţă că va reuşi să atingă polul. Va întrebuinţa la ultimele popasurĭ un automobil anume construit.

X. Y. Z.

MAŞTILE GALBENE

MARE ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

Totul dispăruse. Spectatoriĭ aceleĭ scene ne maĭ pomenite nu maĭ aveaŭ în faţa lor de cât lemnul gol.

Cu o mişcase repede, Mona închise aparatul şi trase butonul care acţiona telefonul cinematografic fără fir. Apoĭ întinzând telefonul Violeteĭ, exclamă:

— Păstrează aparatul acesta... căcĭ n'am destulă încredere în mine... Mi se pare că m'am deşteptat acum dintr'un somn lung. Eram cufundată în noapte... Mi se părea că sunt departe de aicĭ, în Franţa, în Marsilia... Şi eŭ nicĭ nu m'am mişcat; mĕ revăd în locul în care am adormit.

Şi emoţionată, plină de o nelinişte religioasă, exclamă:

— Căutam lumina... Oh, ce vis dureros!.. Dar acum s'a sfârşit, văd bine că s'a sfârşit... Lumină s'a făcut în jurul meŭ şi în mine... Dodekhan, Dodekhan, sufletele noastre s'aŭ unit...

Lobster, care asistase plin de uimire la toată scena aceasta, înălţă din umerĭ, murmurând:

— E nebună!..

Violeta rectifică cu severitate:

— Nu, nu maĭ este nebună acum; şi te voiŭ ruga să nu maĭ pronunţĭ nicĭ o dată asemenea cuvinte în faţa eĭ... Nu maĭ este nevoe să turburăm un spirit care pare a'şĭ fi revenit la luciditate.

Englezul se sili să surîză şi răspunse:

— Fie, scumpă Violetă; să nu maĭ vorbim despre lucrul acesta; dar, maĭ înainte de a ne vedea din noŭ în faţa banditului care ne ţine încătuşaţĭ în locul acesta, aşĭ dori să'ţĭ fac o mică propunere.

Tînăra fată îl privi cu mirare.

— Da, continuă Lobster, căcĭ maĭ pe urmă ar fi prea târziŭ.

CAP. IV

Violeta intră la rîndul eĭ în umbră

— Scumpa mea Violetă, reluă roşul gentleman, eştĭ cât se poate de drăguţă...

— Să trecem peste asta...

— Eştĭ cât se poate de dreaptă...

— Să trecem şi peste asta...

— Atracţiile corporale sunt pieritoare, după cum a spus un înţelept din vechime. In acelaşĭ timp maĭ eştĭ şi foarte bogată; prin urmare foarte potrivită cu persoana mea.

Violeta înălţă din umerĭ:

— Oh, voeştĭ să te ocupĭ iarăşĭ de căsătoria mea! Lasă lucrul acesta pentru altă-dată.

Şi întinse mâna spre sonerie pentru a chema pe şeful bandiţilor.

Dar Lobster o opri:

— Nu suna, zise dînsul.... Fiĭ atentă şi veĭ fi îndată de părerea mea...

Tonul cu care pronunţase sir Iohn aceste cuvinte cuprindea o ameninţare.

— Fie, răspunse tînăra fată, te ascult.

— Aşa te vreaŭ!.. Prin urmare, averile noastre sunt egale, naţionalitatea noastră este aceiaşĭ... Două cantităţĭ egale şi preţioase ca noĭ, trebue să rămâe în Anglia.

— Te ascult, răspunse dînsa nervoasă, dar nu înţeleg.

— Oh, fiĭ liniştită, voiŭ deveni îndată foarte limpede.

«Averea d-tale, d-şoară, este serios ameninţată de Franţa.

— Ce spuĭ?

— Spun că un bun englez trebue întot-d'a-una, şi are chiar datoria, de a împiedica împrăştierea averilor patrieĭ sale. D-ta eştĭ o fată tînără, care nu prea aĭ multă pricepere în materie financiară. D-ta nu eştĭ de loc vinovată, dar eŭ aşĭ fi foarte vinovat dacă nu 'ţĭ-aşĭ atrage atenţia la timp, dacă nu m'aşĭ opune planurilor pe carĭ le-aĭ conceput cu atâta uşurinţă.

— Şi cu care drept? întrebă Violeta.

— Cu dreptul pe care-l are orĭ-ce cetăţean englez.

Cu toată gravitatea situaţieĭ în care se sflaŭ, frumoasa englezoaică nu se putea opri de a nu rîde, în faţa pretenţiunilor aceluĭ gentleman, care voia să-ĭ împiedece căsătoria, în virtutea drepturilor sale de cetăţean al Mareĭ Britaniĭ.

Dar Sir John, fără să se turbure, urmă:

— D-ta aĭ o deosebită atenţiune pentru francez.

— Să zicem că este aşa.

— Lucrul este sigur, şi eŭ ştiŭ bine că d-ta te gândeştĭ la o căsătorie cu dînsul.

— Nu te voĭ contrazice nicĭ în privinţa aceasta.

— Iţĭ mulţumesc pentru sinceritatea pe care mĭ-o arăţĭ... Un singur lucru: d-ta ştiĭ bine că şi eŭ m'am gândit la această căsătorie.

— Mi-aĭ maĭ spus lucrul acesta de multe orĭ...

— Şi ţi-l repet... Ceea ce este conform cu adevĕrul, poate fi repetat orĭ cât de adesea.

Violeta izbucni într'un hohot de râs zgomotos; dar frasa pe care o pronunţă Lobster în momentul următor, îĭ în gheţă rîsul pe buze.

— Credeam un moment că sunt înĭ vins în acest duel al căsătorieĭ... Numa că Domnul apără în tot-d'a-una pe drept credincioşiĭ săĭ. El întinde mâna sa atotputernică asupra tuturor celor slabĭ. El rostogoleşte tot-d'a-una pe ceĭ învingătorĭ, şi îndreaptă piatra luĭ David pentru a-l abate pe Goliath.

Şi sub vălmăşagul acesta de vorbe solemne domnişoara Fowler ghici îndată o primejdie.

— Ce înseamnă această lungă introducere? întrebă duios silindu se să rămâe liniştită.

— Numele Domnuluĭ fie lăudat; am în sfârşit arma cu care-l voĭ străpunge pe filistinul francez.

Avu o expresiune cât se poate de redicolă, şi cu toate acestea, Violeta tresări; inima i se strînse, ca şi cum ar fi presimţit apropierea uneĭ nenorocirĭ.

Lobster continuă cu gravitate:

— Arma aceasta n'o căutam... n'am făcut nimica pentru a o obţine... Stăpânul tuturora, care apără Anglia şi drepturile sale, mĭ-a întins săgeata, prin propriile d-tale mâinĭ.

— Prin propriile mele mâinĭ?

— Şi prin acelea ale prieteneĭ d-tale, domnişoara Mona.

— Ce voeştĭ să spuĭ?

— Voesc să spun că d-ta veĭ face jurămîntul de a te căsători cu mine, îndată ce te veĭ fi reîntors în Anglia.

— Nicĭ o dată...

— Nu te grăbi prea mult cu vorba, scumpă domnişoară Violeta... Am încredere în jurămîntul d-tale, şi sunt convins că-l veĭ face. Căcĭ fără jurămîntul acesta te voĭ despărţĭ cu brutalitate de acest ridicol Max Soleil şi voĭ perde pe prietenele d-tale, ducesa şi Mona.

Ea îl privi cu ochiĭ mărîţĭ de o groază necugetată.

— Dacă veĭ lucra în modul acesta, veĭ fi un om demn de dispreţ.

Dînsul clătină din cap cu bună voinţă.

— Nu vorbi copilăriĭ... Afacerile sunt afacerĭ. Căsătoria aceasta este afacerea inimeĭ mele. Şi înainte de toate, un englez demn de acest nume, nu poate să admită o afacere rea.

Atuncĭ, care este morala succesuluĭ?

— «Perfectly well»... Succesul este cel muĭ frumos lucru... Acuma succesul este al meŭ, şi nu-l voĭ lăsa să-mĭ scape din mână. Fapta mea nu mĕ va face să fiŭ un om demn de dispreţ; ea vă arată că sunt un om practic care ştie să apere foarte bine interesele prietenilor săĭ.

Şi încântat de această peroraţie sir John îşĭ frecă vesel mânele sale scurte şi roşiĭ; apoĭ reluă:

— Dar, mi se pare că ne-am îndepărtat de subiectul nostru. Din spiritul meŭ orĭ-ce posibilitate de discuţie a dispărut. Iţĭ propun prin urmare, să alegĭ între cele două soluţiĭ.

— Carĭ soluţiĭ?

— Să facĭ jurământ solemn că te veĭ căsători cu mine, îndată ce te veĭ reîntoarce în Anglia.

— Nicĭ o dată.

— Dacă nu, veĭ fi perdută, veĭ provoca moartea d-reĭ Mona, a d-neĭ Sara, şi a celor douĭ gentilomĭ pe care i-am vĕzut adineaurĭ.

Violeta tăcea.

— Ah! continuă sir John, pare mereŭ hotărîtă... Dar cred că veĭ raţiona cu totul altfel, când veĭ vedea intenţiunile mele. Iţĭ aducĭ aminte ce spunea gentlemanul acela, pe care nu-l cunosc?

«Bandiţiĭ nu trebue cu nicĭ un preţ să ştie că Mona şi Sara sunt aicĭ; căcĭ pentru ele, aceasta ar însemna o moarte sigură».

Dînsa îşĭ plecă capul, incapabilă de a răspunde, simţind cum groaza o cuprinde din ce în ce tot maĭ mult.

— Eĭ bine, eŭ am priceput că în împrejurarea aceasta, era mâna luĭ D-zeŭ întinsă asupra mea. Veĭ face jurămîntul pe care ţi-l cer saŭ dacă nu, când banditul va intra în camera aceasta îĭ voĭ spune:

— Dragul meŭ, priveşte-o pe fetiţa aceasta; este logodnica luĭ Dodekhan. Şi ducesa de la Roche Sânnaille, care îşĭ are reşedinţa la Calcuta, Trefald's Cottage, este soţia celuĭ-l'alt prizonier. Şi Max Soleil îţĭ cunoaşte toate secretele..; dînsul a lucrat în tot-d'a-una împotriva d-voastră.

«Şi eŭ, eŭ care am fost alesul Măştilor Galbene, am fost împiedicat de a lucra... Mi se pare chiar, că uniĭ dintre eĭ aŭ fost distinşĭ, căcĭ nicĭ odată nu ĭ-am maĭ întâlnit în cale.

Sir Lobster se opri, triumfător.

Violeta îl privia, plină de indignare, dar învinsă.

Ea înţelegea că în acel moment avea să-şĭ sacrifice viaţa, libertatea, dar maĭ înţelegea că era în primejdie de moarte viaţa prietenelor sale, şi chiar viaţa luĭ Max.

Dacă ar fi fost vorba numaĭ despre dînsa, ar fi voit de o sută de orĭ maĭ bine moartea, de cât acea unire, care i se părea acuma peste măsură de odioasă.

Dar să 'l sacrifice pe dînsul, pe acel viteaz şi ales romancier, pe acel om admirabil, care dădea dovezile unuĭ devotament aşa de simplu şi de sublim... Oh, asta nu se putea, asta n'avea să se întâmple...

Maĭ bine orĭ-ce, de cât să'l condamne pe dînsul.

Aveaŭ să se despărţească... Departe de dînsa, avea s'o uite. Fără îndoială, dînsul o iubea — iubire care pentru Violeta fusese cea maĭ mare dulceaţă a vieţeĭ; dar timpul aduce în tot-d'a-una uitarea.

Şi pe când se gândea la toate acestea, se vedea nevoită să-şĭ mărturisească că dînsa n'avea să'l uite nicĭ o dată.

Max era acela care o scosese din plictiseala în care o aruncase enorma eĭ avere... Dînsul o condusese într'o lume de lucrurĭ, unde banul nu maĭ era îndestulător pentru a cuceri; dînsul îĭ arătase pentru întâia oară ce este viaţa, ce însemnează dragostea.

Şi oare avea să-şĭ poată ea şterge vre-o dată din minte asemenea lucrurĭ?..

Tristă soartă!.. Scăpase din ghiara urâtuluĭ pentru a cădea în bratele durereĭ.

— Eĭ bine, scumpa mea Violetă? întrebă Iohn, cu o amabilitate maĭ crudă de cât o injurie.

Cu vocea îndurerată, sfâşietor de tristă, dînsa răspunse:

— Fac jurământul pe care îl doreştĭ.

— Te veĭ căsători cu mine îndată ce ne vom întoarce în Anglia?

— Da.

— Foarte bine. In cazul acesta sunt cel maĭ fericit dintre toţĭ oameniĭ.

Dînsa îl măsură din cap pînă în picioare cu o privire rece, în care ura începea să se aprindă.

— Am făcut jurământul, d-le, dar eştĭ un laş!

Şi fără să maĭ lase englezuluĭ timpul de a răspunde aceşteĭ grave insulte, Violeta apăsă butonul soneriєĭ.

Numaĭ de cât apăru hinduşul, care avea fruntea împodobită cu cincĭ rubine simbolice.

Dînsa îĭ întinse scrisoarea şi cecul, pe care, după cum ştim, le preparase cu un moment maĭ înainte.

Şi după ce banditul plecă, biata fată izbucni în lacrămĭ.

Multimilionara plângea d'asupra crudeĭ experienţe pe care o făcea... Aurul nu este nicĭ odată îndestulător pentru a asigura fericirea!..

CAP. V

In faţa caseĭ, în grădina înflorită de la Trefald's Cottage, ducesa de la Roche Sonnaille şi Max stăteaŭ unul lângă altul.

— Da, murmură tînărul romancier, şeful poliţieĭ locale este de o indiferenţă cinică.

«Am alergat la dînsul, 'ĭ-am povestit dispariţia prietenelor noastre şi dînsul 'mĭ-a răspuns surîzând:

— Oh, te asigur că d-şoara Violeta Fowler nu este de loc în primejdie. Indată ce va plăti suma cerută, va fi liberă; şi cum este o persoană bogată, şi această sumă va trebui să fie foarte mare. Faptul acesta ne va asigura nouă linişte pentru o bucată de vreme.

— Cum?.. A îndrăznit dînsul în adevăr să pronunţe cuvintele acestea?

— Le-a şi comentat încă.

— Dacă nu l'aşĭ fi auzit cu propriile mele urechĭ, 'mĭ-aşĭ pune aceiaşĭ întrebare. Cred că 'ţĭ închipuĭ cât de indignat am fost când l'am auzit pronunţând asemenea cuvinte.

— De sigur.

— L'am rugat să lase glumele la o parte şi dînsul a răspuns:

— Vaĭ, d-le, eŭ nu glumesc nicĭ-decum. Datoria 'mĭ-ar ordona să pun îndată câţĭ-va agenţĭ la dispoziţia d-tale... Dar lucrul acesta ar fi cu totul zadarnic. Nicĭ unul dintre eĭ n'ar voi să înceapă vre-o urmărire... Sunt câte-va lunĭ de când o bandă teribilă de briganzĭ exploatează regiunea aceasta. La început poliţia şi-a dat toată osteneala pentru a descoperi pe vinovaţĭ; zece agenţĭ aŭ pierit ast-fel, victime ale zeluluĭ lor prea mare. Şi îndrăzneala banditilor este aşa de mare, în cât pe pieptul tuturor acestor agenţĭ s'a găsit lipită saŭ înfiptă câte o placardă care purta inscripţia:

«Orĭ cine îndrăzneşte să ne caute, îşĭ găseşte moartea.

«Avis celor în drept».

— Da, înţeleg, murmură ducesa; nu vom găsi nicĭ un agent care să aibă îndrăzneala de a fi cel d'al un-spre-zecilea.

— Aşa în cât, continuă romancierul, după sfatul amabiluluĭ funcţionar, n'avem alt-ceva maĭ bun de făcut de cât să aşteptăm în linişte sosirea trimisuluĭ briganzilor, care ne va aduce un ultimatum.

Max se sculase şi se plimba furios încoace şi încolo; îl supăra maĭ ales faptul că se vedea redus la inacţiune.

— Proastă aventură, murmură dânsul; şi tocmaĭ în momentul când totul mergea aşa de bine. Am descoperit retragerea pe care o căutam. Am putut să ne spionăm duşmaniĭ, fără ca dânşiĭ să aibă cea maĭ mică bănuială. Şi, iată că pe neaşteptate, pe când noĭ operam într'un mod aşa de fericit la Hunting Reserve, un hoţ de drumul mare ni se aruncă în cale stricându-ne tot rostul.

Romancierul se întrerupse cu bruschetă.

Clopoţelul portiţeĭ de la intrare rĕsunase, şi printre copacĭ, se văzu înaintând silueta unuĭ indian.

— Drace! zise Max pe jumătate supărat, pe jumătate rîzând, am uitat că

acuma nu maĭ avem nicĭ servitoıĭ... Mă duc eŭ singur să deschid.

Şi se îndreptă spre grilaj.

Un indigen, cu barba albă, stătea afară, în atitudinea umilă a fakirilor cerşetorĭ.

Şi totul în atitudinea aceluĭ om te făcea să crezĭ că aĭ în faţa ta un adevărat cerşetor.

Cu toate acestea, îndată ce romancierul se apropiase, Hinduşul întrebă, inclinându-se:

— D. Max Soleil!

— Eŭ sunt, răspunsul tinărul surprins de faptul că auzea numele săŭ aşa de bine pronunţat de acel indigen necunoscut.

— Da, continuă fakirul cu jumătate de glas, d-ta trebue să fiĭ.

Şi întinzându-ĭ plicul printre gratiile grilajuluĭ, continuă.

— Citeşte rîndurile acestea, omule venit de dincolo de mărĭ. Citeşte şi răspunde după gândul tăŭ servitoruluĭ, pe care stăpânul Gangeluĭ l'a trimes spre tine.

Max apucă scrisoarea.

Indată ce văzu caracterele de pe plic, faţa i se împurpură.

— Este de la «dânsa». In adevăr, tînăra fată scrisese pe plic aceste cuvinte:

«D-luĭ Max Soleil, esquire and author».

Destăcu repede plucul; era înăuntru o scrisoare destul de lungă, şi un cek. Max citi cu lăcomie rîndurile pe care i le scria iubita sa, fără să se preocupe de cifra care era însemnată pe cec.

Tînăra fată povestea aventura prin care treceaŭ. Fuseseră adormiţĭ cu narcotic şi reduşĭ la neputinţă; se deşteptase într'o sală originală, foarte frumos şi foarte luxos mobilată. Era un parc, un loc popular de raţe şi de alte păserĭ cu penele minunate.

— Bizară coincidenţă, işĭ zise dînsul a parte. Lacul acela, păsările, le-am vězut şi noĭ în propietatea de la Hunting-Reserve.

Dar aproape îndată îşĭ maĭ zise:

— Oamenii bogaţĭ din ţinutul acesta trebue să aibă obiceiul de a'şĭ manifesta luxul în acelaş mod.

Şi ceti scrisoarea maĭ departe.

— Drace, murmură dînsul la urmă, cincĭ milioane. Este o sumă cu care s'ar mulţămi douĭ împăraţĭ.

Fakirul aştepta, fără nicĭ o mişcare, cu capul plecat, într'o atitudine meditativă.

Max întinse mâna printre gratiĭ, şi atingându-ĭ braţul, murmură:

— Am cetit.

— Bine Sahib; şi ce aĭ hotărît?

— Voĭ face tot ce mi se porunceşte.

— Foarte bine. Pe când crezĭ că veĭ putea să aĭ banĭ?

— Lucrul acesta atîrnă şi de modul cum îmĭ va satisface banca cererea... Cred însă că toate formalităţile nu vor dura maĭ mult de cât patru saŭ cincĭ zile.

Faţa necunoscutuluĭ se lumină de satisfacţie.

— La urma urmeĭ, răspunse dînsul, stăpânul Gangeluĭ nu este tocmaĭ aşa de grăbit. Când veĭ strînge suma Sahib, veĭ bine-voi să atârnĭ o batistă roşie de grilajul acesta.

— O batistă roşie?

— Da, noaptea următoare te veĭ duce spre Agaafe în spre drumurile Limosi şi Vanniers.

— Voĭ găsi drumul cu înlesnire.

— Veĭ merge cincĭ mile de la ultima casă înainte, şi veĭ ajunge ast-fel pînă la pădurea care domină colinele negre.

Auzind cuvintele acestea, Max nu putu să-şĭ stăpinească o uşoară tresărire.

— Nu cum-va îţĭ va fi teamă, Sahib? întrebă fakirul, neputând cunoaşte adevěrata causă a emoţieĭ luĭ Max.

Acesta înţelese că trebuia să se prefacă naiv, şi cu aerul cel maĭ natural din lume, răspunse:

— Pe onoarea mea, noaptea, cu o asemenea sumă...

— Fiĭ liniştit. Indată ce batista roşie va fîlfâi în aer, veĭ fi sub protecţia directă a stăpânuluĭ Gangeluĭ.

Şi nimenĭ nu va maĭ avea îndrăsniala să te atace.

— Se poate; în orĭ-ce caz, văd bine că în împrejurările de faţă n'am libertatea de a alege. Mă voĭ duce decĭ în locul pe care mi-l indicĭ.

— Stăpânul, saŭ nişte prietenĭ aĭ luĭ, vor veni îndată spre tine. Să-ĭ urmezĭ fără nicĭ o teamă. Dînşiĭ te vor conduce într'un loc minunat; veĭ înumăra suma făgăduită, şi prizonieriĭ vor fi puşĭ în libertate.

(Va urma)

O stradă

Tunisia şi minunăţiile sale

Când am debarcat la Tunis, înoptase. Văd şi astă-zĭ ca prin vis mulţimea indivizilor carĭ s'aŭ repezit să 'mĭ ia bagajul şi ţin minte că m'am îndreptat ca un om beat spre o locuinţă pe care mi-o alesese un prieten.

După un somn agitat, în timpul căruia mi se părea că patul se leagănă întocmaĭ ca o barcă pe valurĭ, m'am deşteptat în mijlocul uneĭ luminĭ viĭ. Un soare vesel îmĭ umplea camera şi priveam cu uimire casele albe carĭ se desemnaŭ sub un cer albastru şi senin.

M'am îmbrăcat în pripă şi m'am urcat pe terasă.

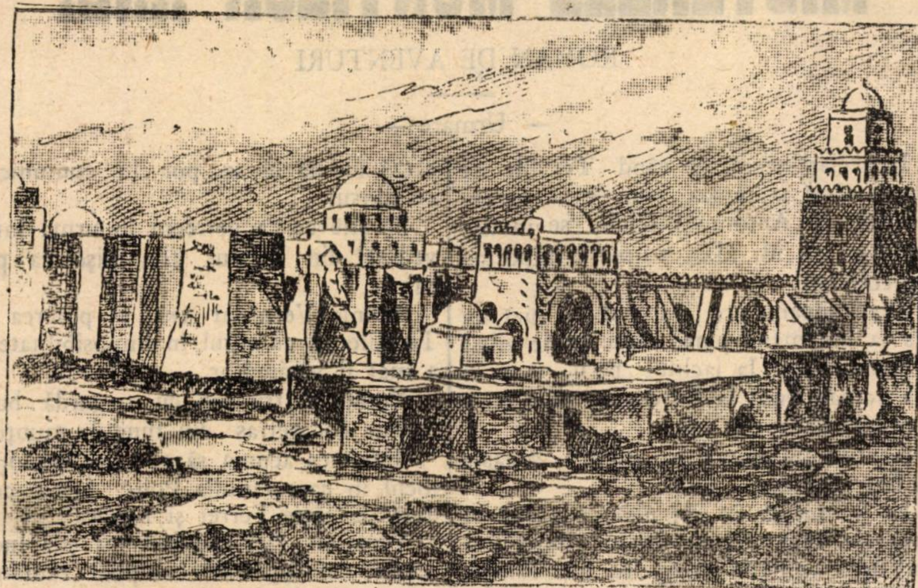
Ce spectacol!.. Tunisul işĭ întindea pînă la mare casele sale cu acoperişurĭ turtite, dominate de zveltele minarete.

Un cerc aproape complect de munţĭ cenuşiĭ şi de coline verzĭ înconjura aceste liniĭ nobile şi liniştite.

Inchizând golful, un colţ de pămînt înainta în valurile albastre, purtând pe el nişte sate ale căror case scânteiaŭ ca nişte vitrine: Sidi-Bu-Said, Cartagena şi Guleta.

Din Tunis nu distingeam la început de cât o îngrămădire de clădirĭ albe. Puţin câte puţin începuĭ să deosibesc casele, minaretele şi cupolele moscheelor.

Precum bisericile noastre işĭ aŭ fiecare clopotniţa lor, tot aşa şi moscheele aŭ minarete. Minaretele sunt nişte tur-

Moschea Obka

nurî dreptunghiulare, decorate cu sculpturî albe. Turnurile acestea se termină prin câte o galerie cu colonete de marmură.

Cele maî frumoase minarete din Tunis aŭ această formă; altele, maî micî, sunt octagonale, maî puţin impozante, dar maî graţioase.

Moscheia propriŭ zisă are una saŭ maî multe cupole, carî sunt cu îngrijire reparate în fie-care an.

Cupolele maî micî ale capelelor sunt vopsite de obiceiŭ în verde. Hamamiî saŭ băile maure se semnalează prin nişte acoperişurî în formă de domă şi sunt uşor de recunoscut prin stofele colorate întinse mereŭ pe terasele lor.

De o dată nişte sunete guturale ajunseră pînă la urechia mea.

Ridicaiŭ ochiî şi zăriî în galeriile minaretelor «mesimiî» carî anunţaŭ răsăritul soareluî, cântând gloria luî Allah şi virtutea profetuluî.

Inclinaţî d'asupra oraşuluî, eî înştiinţaŭ de patru orî populaţia, adică câte o dată peutru fie-care punct cardinal; vocile lor ascuţite se răspândeaŭ în toate părţile cu nişte vibraţiî stridente.

Văzut de pe terase, Tunisul pare un enorm oraş alb adormit; în realitate întreaga populaţie feminină dormitează în mijlocul rutineî ocupaţiunilor zilnice.

In schimb, bărbatul este mereŭ pe stradă; mulţimea cea maî colorată pe care şi-o poate imagina cine-va vre-o dată, mişună în toate părţile într'un amestec pitoresc.

Chiar când vine cine-va dintr'un oraş mare, tot are impresia că pe acolo domneşte mare însufleţire. Lucrul acesta se explică foarte uşor, pentru că străzile sunt înguste şi pline de prăvăliî şi de negustorî ambulanţî.

In pragul caselor bogate staŭ trântiţî cerşetoriî, cântând nişte melopee lungî şi atingătoare.

Femeî beduine, îmbrăcate în haine albastre, purtând cercurî de argint la mâinî şi copiî în spate, te necăjesc mereŭ pînă capătă un soldi (un ban).

Arabiî bogaţî trec mândri prin mijlocul acestor murdăriî, îmbrăcaţî în luxoasele lor burnuzurî albe.

Bardo, situat la o distanţă de treî kilometri de Tunis, este o aglomeraţie de palate construite de diferiţiî beî.

Clădirile acestea, părăsite puţin câte puţin, aŭ fost în mare parte dărâmate; unele dintre ele aŭ fost transformate în muzee.

S'a creat acolo o grădină, care este destul de bine îngrijită.

In sălile muzeelor sunt îngrămădite toate obiectele vechî găsite la Cartagena.

Muzeul arab este un mic palat adorabil, construit din marmoră albă şi decorat cu faianţe roze şi galbene.

Aproape de Tunis zace ce-a maî rămas din puternicul oraş de altă-dată, Cartagena. Era un oraş cu un milion de locuitorî şi astă-zî aŭ maî rămas nişte resturî atât de infime, în cât pot fi îngrămădite toate într'un muzeŭ. Oraşul acesta pe care l'a fondat Didon, pe care l'a vizitat Enea, pe care l'a apărat Anibal; oraşul acesta care a coprins atâtea civilizaţiî, care a fost asiatic, egiptean, grec, roman şi bizantin, care a fost distrus, reclădit şi în sfârşit prădat, a dispărut complect de pe suprafaţa globuluî.

Câte-va ruinî ne maî spun încă că icî se înălţa un teatru, dincoace un templu, maî colo un aqueduc.

Ruinele cele maî bine păstrate sunt acelea ale aqueducluluî construit de romanî.

Imprejurimile Tunisuluî, ca şi oraşul însuşî, merită în adevăr să fie văzute.

Ilustraţiile noastre reprezinta moscheia Obka şi ruinele aqueducluluî roman din Cartagena. **Ali.**

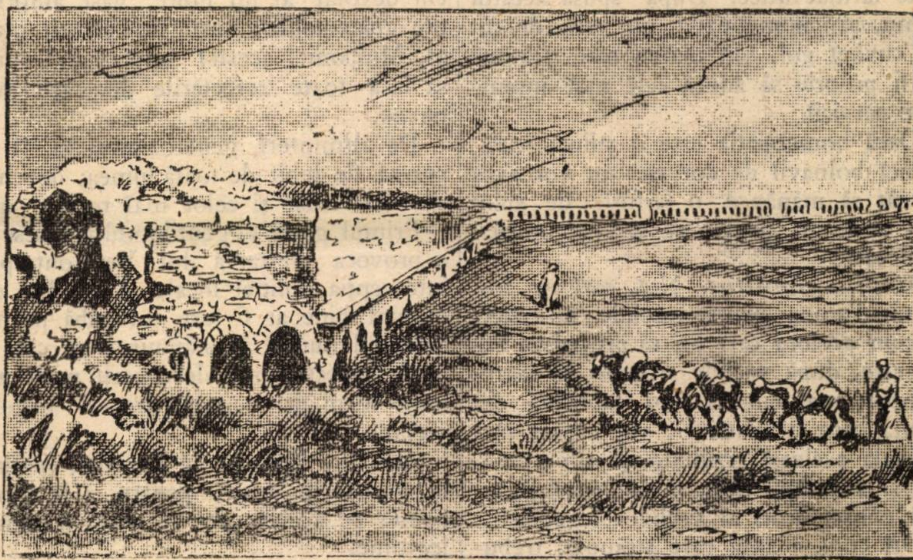
Planta care strănută

O plantă care strănută? Da, doamnelor şi domnilor. Vegetalul acesta există. El creşte prin regiunile tropicale; e o plantă de aparenţă foarte modestă, o plantă din familia spinilor.

«Un spin care strănută? mă veţî întreba; dar din potrivă, eŭ cunosc mulţî spinî, carî provoacă...»

Nu este nevoe să maî terminaţî; vě întrerup. Spiniî equatorialî sunt mândri că aŭ originalitatea lor.

Fie, dar din ce pricină strănută spinul acela?

Ruinele apeducluluî Cartageneî

Lucrul este foarte simplu: strănută pentru că se teme de praf. In contact cu praful, planta aceasta nu se scutură, nicĭ nu se strânge; ea are modul eĭ special de a cere să fie lăsată în pace. Indată ce se depune pe foile sale puţin praf—căcĭ spinul acesta, cu toată originalitatea sa, are şi dânsul foĭ, — se produce un fenomen bizar şi neaşteptat.

Foile planteĭ sunt tapisate cu o cameră de aer, saŭ cu «stomate», care servesc la respiraţie. In contactul celor maĭ micĭ grăunţe de praf, stomatele acestea se umplu de gaz, îşĭ măresc volumul, şi în cele din urmă praful este exterminat. Se produce o mică explozie, care seamănă foarte bine cu strănutatul unuĭ om.

Praful produce asupra planteĭ acelaşĭ efect, pe care l'ar produce tabacul aplicat pe mucoasa nasală a unuĭ om guturăit.

Natura ne oferă în fie-care zi nouă şi variate subiecte de admiraţie.

Planta care strănută, o lasă cu mult în urmă pe tovarăşa eĭ din familia orchideelor, care mănâncă carne. Este o curiositate cum nu s'a maĭ cunoscut de multă vreme.

Altă-dată, oamenii s'ar fi mărginit să expue planta aceasta în toate părţile, pentru ca toată lumea să rămâe uimită.

Ar fi fost arătată poate, prin familiĭ, în faţa unuĭ cerc de invitaţĭ. Ar fi fost dată cadoŭ copiilor, care 'ĭ-ar fi dat fără îndoială o deosebită stimă.

Dar astă-zĭ nu'şĭ maĭ pierde nimenĭ timpul pentru a sta să se minuneze, fie orĭ de ce-o fi. Indată ce ne găsim în faţa uneĭ noutăţĭ a natureĭ, căutăm maĭ întâĭ să ne folosim de noutatea aceasta, în modul cel maĭ practic posibil.

Trebue să trăiască fie-care în epoca sa.

De aceea, abia a fost descoperită existenţa planteĭ care strănută, şi toată lumea şĭ-a pus întrebarea:

La ce poate servi oare planta aceasta?

Un confrate răspunde la această întrebare într'un mod destul de ingenios.

Planta va fi întrebuinţată pentru efecte farmaceutice. După spusa acestuĭ domn, saŭ homeopatia nu este de cât un cuvânt gol, saŭ planta care strănută va fi proprie să aducă cele maĭ însemnate serviciĭ.

Dacă homeopatia este o ştiinţă reală, atuncĭ bolnaviĭ de coryza, nu vor avea de cât să mănânce o farfurie de spinĭ carĭ strănută pentru ca să fie imediat vindecaţĭ!

Similia similibus. Noĭ, carĭ am fost în tot-d'a-una pentru vechile procedee, propun acelora carĭ ţin să procedeze bătrâneşte, după vechile sisteme, să întrebuinţeze maĭ bine o supă fabricată din planta care strănută. Se vor căpăta fără îndoială aceleaşĭ rezultate, şi vor maĭ avea şi avantajul de a fi fost patriotĭ, adică conservatorĭ aĭ vechilor legende!

Orĭ cum, planta care strănută, trebueşte înscrisă în rândul originalităţilor secoluluĭ.

Ct.

MISTERELE MUNŢILOR ANZĬ

ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

In aceiaşĭ seară, pe când Terville se dusese să-şĭ ia rămas bun de la prieteniĭ săĭ, la Automobil-Club, se întâlni acolo cu el. M. M..., un mare importator colonial.

«Eştĭ supărat că nu maĭ aĭ nicĭ un vas la îndemână pînă peste şease zile? îĭ zise acesta: Ia iachtul meŭ, care se află actualmente la Bordeaux; te va conduce orĭ unde veĭ voi.

Gentilomul primi propunerea aceasta cu cea maĭ mare grabă.

Ar fi voit să fie cât maĭ de grabă în America, căcĭ, nu era vorba acuma numaĭ de a se pune mâna pe un bandit, ci de a se salva viaţa uneĭ întregĭ familiĭ nevinovate.

Francisc se reîntoarse foarte tîrziŭ acasă, îşĭ deşteptă valetul, şi-ĭ ordonă să-ĭ pregătiască geamantanul, tot restul nopţeĭ şi-l petrecu scriind, ca şi cum ar fi fost în ajunul unuĭ duel.

A doua zi dimineaţă, se urcă în primul tren care plecă spre Bordeaux.

Când ajunse în gara acestuĭ oraş, după ce străbătuse cu cea maĭ mare repeziciune toată Franţa centrală, găsi acolo pe căpitanul vasuluĭ, care-l aştepta, împreună cu douĭ mateloţĭ.

— Domnule de Terville, îĭ zise căpitanul, sunt la ordinele d-tale; când plecăm?

— Vom pleca îndată. In adevĕr, peste o oră, iahtul se îndrepta spre largul oceanuluĭ.

Vasul mareluĭ importator francez, nu era numaĭ o minune de lux, el poseda cel maĭ perfecţionat mecanism de viteză, fiind trecut cel dintâĭ pe lista curselor internaţionale.

Când ajunse la Puerto-Barrios, amicul devotat al luĭ Poiré, găsi autorităţile guatemaliene câştigate pentru cauza sa. Mulţămită aceste împrejurărĭ, putu să facă toate cercetările de care avea nevoe.

De altminterĭ, generozitatea sa, îl făcea să fie iubit de toată lumea; devenise simpatic chiar şi celor maĭ recalcitranţĭ.

Primul gând al gentilomuluĭ fusese de a provoca arestarea luĭ Vermont, prin intervenţia poliţieĭ locale. Apoĭ, îşĭ zise că maĭ bine ar fi fost să-l aibă pe mizerabilul numaĭ în stăpînirea sa; căcĭ în modul acesta, ar fi descoperit mult maĭ lesne locul de ascunzătoare al bietelor victime.

Aşa dar, Francisc de Terville, renunţă la mijloacele legale, pentru a le întrebuinta pe acelea, care ar putea fi numite legitime.

Aflând în ce împrejurărĭ fusese amestecat indianul Vomja în această afacere, căută îndată să se pue în comunicaţie cu dînsul.

Se ştie ce s'a petrecut în urma întrevedereĭ din localul «La mişcarea portuluĭ».

Acuma Vermont era în puterea luĭ Terville, şi cu totul în imposibilitate de a maĭ fi vĕtămător.

Vomja îl trimese cu o gardă bună, într'un loc retras din fundul munţilor.

Rămânea acuma să se maĭ descopere locul în care familia Poiré, fusese condusă de către Ferret şi Lebout.

Vermont, fără îndoială nu ştia lucrul acesta; dar foştiĭ săĭ complicĭ căutaŭ să se apropie de dînsul, pentru a pune mîna pe suma ce le făgăduise.

— A fi încercat cumpărarea celor doĭ normanzĭ, ar fi însemnat o mare imprudenţă; ceĭ douĭ bandiţĭ, ştiindu-se cu desăvîrşire compromişĭ, n'ar fi primit să trateze cu nimenĭ alt-cineva de cât cu Vermont.

Prin urmare, era logic a-ĭ face să creadă că trataŭ cu Vermont, printr'un intermediar.

Şi intermediarul cel maĭ natural, cel care putea să aibă maĭ mult încrederea bandiţilor, era însuşĭ Vomja.

Terville se înţelese ast-fel, cu şeful indienilor:

— Iată cincĭ-zecĭ de bilete de câte o mie de francĭ, îĭ zise dînsul.

Dă o întâlnire unuia dintre ceĭ douĭ sceleraţĭ.

Prezintă-te ca trimes al luĭ Vermont, despre care veĭ spune că se află mereŭ la Salama.

Arată-ĭ biletele de bancă şi spune-ĭ că le va primi, atuncĭ când va aduce prizonieriĭ într'un anumit loc.

Motivul va fi că Vermont voeşte să'ĭ vadă murind în faţa sa.

CAP. XIV

Treĭ martirĭ

Poiré şi cele două copile ale sale, după infama mărturisire a celor douĭ călăĭ, se îngrămădiseră unul lângă altul.

Era prea crud pentru dînşiĭ să simtă prăbuşindu-se orĭ-ce licărire de speranţă tocmaĭ în momentul când se credeaŭ ajunşĭ la liman.

Şi fără îndoială că dacă n'ar fi fost întăriţĭ, oţeliţĭ de evenimentele ultimelor zile, nicĭ n'ar fi putut suporta o asemenea veste.

Ziua era pe sfârşite şi în închisoare abia dacă pătrundeaŭ câte-va raze slabe de lumină.

Din colţul întunecos în care eraŭ aşezaţĭ, ceĭ treĭ nenorociţĭ abia îşĭ maĭ

zăreaŭ călăiĭ, carĭ stăteaŭ sprijiniţĭ de zidul opus...

Tatăl îşĭ strângea copilele la piept. Şi în tăcerea care domnia, auziaŭ toţĭ treĭ convorbirile criminale ale celor douĭ complicĭ, carĭ acuma credeaŭ că nicĭ nu maĭ trebue să se ascundă.

Vocea banditilor devenea şi maĭ puternică şi maĭ sonoră încă, repetată de ecoul prelung al turnuluĭ.

Turnul acesta era de o construcţie foarte veche; partea de sus era aproape dărâmată şi unele pietre nu se maĭ menţineaŭ la locul lor de cât ca prin minune.

Bătrânul Poiré stătea sprijinit de zid, cu capul lăsat pe piept. Cu ochiĭ rătăciţĭ, holbaţĭ, era perdut în abisul unor gândurĭ spăimântătoare, care-ĭ dădeaŭ înfăţişarea unuĭ nebun.

Sărmana Simona stătea cu capul rezemat de genunchiĭ tatăluĭ eĭ; tremura din tot corpul, biata fetiţă, şi suspina.

Berta numaĭ, rămăsese maĭ liniştită, silindu-se să'şĭ ascundă suferinţele, carĭ în realitate eraŭ şi maĭ marĭ încă de cât ale celor douĭ tovarăşĭ de durere.

Işĭ trecea prin minte toată existenţa eĭ şi nu găsea de cât amintirĭ dureroase de la primiĭ anĭ aĭ copilărieĭ, care-ĭ aminteaŭ vaetele părinţilor eĭ ruinaţĭ, până la moartea sfâşietoare a mameĭ sale, până la plecarea din Franţa.

Şi-ĭ trebuia toată energia sălbatecă a caracteruluĭ eĭ, pentru a-şĭ reţinea suspinele.

Prea adânc credincioasă pentru a imputa Providenţeĭ nenorocirele prin care trecea, sărmana fată se rezemnase.

Berta o considerase în tot-d'a-una pe mama eĭ, nu numaĭ ca pe o sfântă, dar şi ca pe un profet. Tot ce spusese sărmana, se îndeplinise.

Vaĭ!... era nu o singură excepţiune la regula aceasta.

Berta se gândea, 'şĭ amintea în tot-d'a-una de surîsul care iluminase faţa muribundeĭ când d. Francisc de Terville intrase în cameră. De astă-dată, sărmana moartă se înşelase.

Fără îndoială, domnul Francisc de Terville, era mereŭ demn de toată încrederea, de toată stima, de toată iubirea; dar putea dânsul oare, să ghicească ce se petrecea de cea-l'altă partea oceanuluĭ, în fundul munţilor Guatemaleĭ?

Şi pe când era chinuită de gândurile acestea, o vagă speranţă începu să-ĭ încălzească sufletul.

Dar nu îndrăzni să formuleze maĭ lămurit speranţa aceasta, de teamă ca nu cum-va s'o vadă risipindu-se îndată, ca o iluzie nebună.

De odată, tînăra fată tresărĭ; turnul răsună de strigăte.

Ferret şi Lebont se certaŭ.

— Cu toată fineţa ta, urla Ferret, simt că prizonieriĭ ne vor scăpa din noŭ. Eŭ vreaŭ să mă răzbun îndată; mi-ĭ sete de sângele sfinteĭ, care m'a făcut să perd lovitura de la Beauville...

Şi eŭ îţĭ spun că trebue să maĭ aşteptăm.

— Ce să maĭ aşteptăm? urlă Ferret, din ce în ce maĭ furios. Păstrează-ĭ pe ceĭ-l'alţĭ douĭ pentru combinaţiile tale; pe mine lasă-mă să mă răzbun.

— Imbecilule! dacă fiica cea maĭ mare ar dispărea înaintea sosireĭ luĭ Vermont, cine ar maĭ susţinea curajul bătrânuluĭ şi al celeĭ-l'alte pentru a-ĭ împedica şi pe dânşiĭ să moară?

«Dacă o omorâm pe cea maĭ mare, peste două-zecĭ şi patru de ore, vor fi morţĭ şi ceĭ l'alţĭ dar... şi în cazul acesta, noĭ am fi ceĭ păcăliţĭ, pentru că Vermont n'ar maĭ plăti nimica. Aceasta este toată pricina, dragul meŭ!

Ceĭ treĭ captivĭ, ascunşĭ în întuneric, auzeaŭ şi se strângeaŭ şi maĭ mult unul lângă altul.

Lebout continua să dea explicaţiĭ tovarăşuluĭ săŭ, care părea convins acuma, de vreme ce nu maĭ răspundea nimica.

— Maĭ întâiŭ de toate, spunea dânsul, eŭ sunt acela care comand. Tu nu veĭ avea altă grijă de cât aceia de a păzi poarta pe dinăuntru.

Cu interiorul mă însărcinez eŭ. Dar să nu dormĭ de cât cu un ochiŭ şi cu o ureche.

Dacă ascunzătoarea va fi descoperită în lipsa mea, îţĭ voĭ da alarma, şi veĭ extermina îndată, toată lumea.

— Fiĭ fără grije.

— Tu eştĭ cam nepriceput, pe când captiviĭ sunt foarte şireţĭ... Şi eŭ voĭ avea multe curse de făcut... Une-orĭ voĭ lipsi câte o zi întreagă.

— Pentru ce?..

— Maĭ întâiŭ de toate, pentru ca să găsesc de mâncare... Cred că nu vom putea trăi cu aer... Va trebui să staŭ la pândă prin mlaştinele vecine; şi de aicĭ până acolo este o distanţă de maĭ bine de treĭ-zecĭ de kilometri.

Convorbirea continuă cu vocea maĭ puţin zgomotoasă; apoĭ se făcu tăcere şi in curând nu se maĭ auzi în turn de cât zgomotul respiraţiilor.

Cât de lungă fu noaptea aceia pentru sărmana Berta, care nu putu închide ochiĭ nicĭ un singur moment!

Când primele raze ale auroreĭ pătrunseră prin cele două ferestre, unul dintre călăĭ dormia încă.

Cel-alt îl trezi:

— Scoală-te, Ferret. Eŭ voiŭ pleca. Bagă de seamă; supraveghiază bine împrejurimele şi urmează instrucţiile pe carĭ ţi le-am dat.

Dar ia seama să nu ucizĭ în zadar, căcĭ în acelaşĭ timp am înmormânta şi baniĭ noştri.

Lebont eşi şi peste puţin ecoul paşilor săĭ se perdu în depărtare.

Simona se trezi în suspine. Ferret se apropie şi ordonă cu brutalitate să tacă.

Berta, indignată, aruncă colonuluĭ epitetul de laş.

Atuncĭ Ferret, înfuriat, o lovi pe obraz cu violenţă. Sângele ţîşni.

In urma acestuĭ act de brutalitate banditul părea că se liniştise. Pe de altă parte Simona, înspăimântată, nu maĭ pronunţa nicĭ un cuvînt.

Ziua trecu plină de suferinţe, dar fără nicĭ un incident noŭ.

Maĭ întâiŭ de toate îĭ chinui foamea. Apoĭ Simona, înfrigurată, era torturată de o sete nebună.

Bĕtrânul Poiré, care în cele din urmă reveni la simţul realităţeĭ, ceru apă luĭ Ferret, cu un aer rugător, care ar fi emoţionat şi un tigru.

Ferret răspunse prin glume grosolane, adăugând că chiar de-ar avea apă, n'ar fi pentru sora aceleia care-l împedecase de a săvârşi o crimă, de pe urma căreia era să se îmbogăţească.

Lebont se reîntoarse pe înoptate.

Era foarte obosit.

El aruncă la pământ un pachet şi povesti că eraŭ nişte banane pe care le furase din hacienda Trimoute.

«Era timp să mă reîntorc, adăugă dînsul. Aerul este greŭ, noriĭ se îngrămădesc; se anunţă o furtună teribilă.

In adevĕr, tunetele începuseră să bubue în depărtare, repercutându-se cu zgomot de-a lungul munţilor.

Călăiĭ aprinseră focul frecând două lemne şi când avură jăratec, bananele fură puse să se coacă. Turnul se umplu de fum, chinuind ochiĭ bieţilor prizonierĭ.

După ce Lebont şi Ferret se săturară bine, aruncară resturile prizonierilor.

Apoĭ Lebont lovi cu veselie umărul tovarăşuluĭ săŭ şi-ĭ zise:

— Ţi-am păstrat o surpriză.

— Ce lucru?

Drept orĭ-ce răspuns Lebont scoase din buzunarul vesteĭ o mână de tutun. Făcură ţigărĭ şi fumară cu lăcomie.

Afară furtuna urla. Ploaia începu să pătrundă prin cele două ferestre şi familia Poiré trebui să-şĭ schimbe locul.

Cu toate acestea, nu reuşi să se apere complect de bătaia ploiĭ.

Furtuna deveni atât de violentă în cât apa începu să se prelingă în partea interioară a zidurilor.

Berta se folosi de această împrejurare şi strînse puţină apă pentru surioara eĭ.

Puţin câte puţin furtuna se linişti. Vîntul încetă şi tunetele fură întrerupte; dar ploaia continuă să inunde solul turnuluĭ.

De o dată, în plin întuneric, un zgomot se auzi afară, la picioarele ziduluĭ.

Ferret şi Lebont sări în picioare. Cel dântâĭ îşĭ apucă securea şi se îndreptă repede spre prizonierĭ; celalt se duse să'şĭ lipească urechea de uşă.

O lungă tăcere urmă.

Lebont deschise uşa fără zgomot şi se aventură afară.

Se reîntoarse aproape îndată, ud pînă la piele.

— Ce proştĭ suntem, zise dînsul; s'a surpat o piatră din susul turnuluĭ... Atâta tot.

Şi întinzându-se la pământ, adormi, pe când Ferret rămase de pază.

Berta, cu vocea încetă, îşĭ încuraja părintele. Nu maĭ aveaŭ acum speranţă să trăiască, dar biată fată se silia să presinte moartea în colorĭ cât se poate de dulcĭ.

— Moartea!.. moartea!.. spunea dînsa, în zadar ne înspăimântă aşa de mult. Sufletele oneste nu trebue să se teamă nicĭ odată de moarte; nenorociţiĭ trebue să o iubească ca pe o liberatoare. Haide tată, fiĭ curagios; ştiŭ bine că plângĭ numaĭ pentru noĭ. Dar ce-ar maĭ însemna oare viaţa, pentru două orfane ca Simona şi ca mine? Răsplata celor drepţĭ începe de-abia la sfârşitul vieţiĭ. Nu plânge, îţĭ zic. Mama noastră, care ne vede şi ne aude, îţĭ comandă să nu plângĭ.

In momentul acela, o altă piatră se deslipi din înălţimea turnuluĭ şi căzu în jos; dar de astă dată în interior lovind umărul Berteĭ, care avu nevoe de multă stăpânire de sine, pentru a nu scoate un strigăt de durere.

Simţind picăturĭ calde curgându-ĭ pe pieptul îngheţat de ploae, înţelese că fusese rănită, şi simţi o mare bucurie gândindu-se că piatra aceia ar fi putut s'o lovească pe Simona.

Nicĭ nu se luminase bine de ziuă când Lebont zise luĭ Ferret:

— Am noroc.

Stelele licăresc pe cer. Voĭ, avea o zi frumoasă pentru drum.

— Aşa dar, plecĭ din nou?

— Trebue să fiŭ la amiază la piciorul cascadeĭ; acolo va veni indianul trimis de Voruga.

După nouĭ recomandaţiĭ de prudenţă, tinĕrul criminal plecă, ca şi în ziua precedentă.

Ferret ar fi voit să doarmă; dar îşĭ învinse somnul şi rămase în picioare.

Indată ce plecă tovarăşul ăĭ, Ferret se simţi cuprins de o nelinişte nebună. Cel maĭ mic strigăt de pasăre îl făcea să se înfioare, şi arboriĭ din depărtare luaŭ pentru dânsul forme omeneştĭ.

Berta, văzând că tatăl şi surioara eĭ tremuraŭ de frig, se adresă călăuluĭ, cerându'ĭ să aprindă puţin foc.

— Foc?.. hohoti Ferret. Aĭ voi să-ţĭ daŭ îngrijirĭ de mamă acuma?.. Ha!. ha!.. ha! Da, aş face puţin foc, dacă nu m'aş teme că fumul va trăda prezenţa noastră; dar nu l'aş face pentru tine!.

— Voiam pentru copila aceasta...

— Ah!.. te doare când îĭ vezĭ pe aĭ tăĭ suferind!.. Dar nu-ţĭ poţĭ face idee cât de mult mĕ bucură pe mine! Nu maĭ aveţĭ de trăit de cât două-zecĭ şi patru de ore, dar sper că veţĭ suferi în fie-care moment, ca într'o eternitate întreagă.

După cum spusese Lebont, ziua care începea era foarte frumoasă.

Păsărelile se jucaŭ sburând prin atmosfera limpede, şi veneaŭ să se aşeze pe ferestrele turnuluĭ.

Dar Fenet le somă mereŭ, ca şi cum prezenţa unor fiinţe viĭ prin locurile acelea, 'ĭ-ar fi făcut răŭ.

Cu cât ziua înainta, îşĭ înmulţea şi gigantul inspecţiile pe la ferestre.

In cele din urmă, rămase nemişcat lângă una dintre ferestre.

Pe neaşteptate, prizonieriĭ îl auziră exclamând:

— Vine cine-va!.. Miĭ de tunete!.. Nu este Lebont!..

Ceĭ treĭ prizonierĭ alergară spre cea-l'altă fereastră.

Un tînĕr înainta în spre turn, foarte preocupat de studiul ţinutuluĭ, inspecta totul cu atenţie, şi desemna pe o hârtie.

Berta nu 'şĭ putu stăpâni o exclamare. Recunoscuse pe Francisc de Terville.

Toate acestea se petrecuseră într'un singur moment.

Ferret, înebunit de ciudă, îşĭ apucă securea, şi se repezi asupra prizonierilor.

CAP. XV

In recunoaştere

După cum se înţelesese cu şeful indian Voruga, vicontele de Terville plecase în recunoaştere, pentru a încerca să găsească câte-va indicaţiĭ asupra loculuĭ de retragere al familieĭ Poiré.

Refuză orĭ-ce escortă, nevoind să primească un om nicĭ măcar pentru bagajul săŭ, care era destul de greoĭ.

Bagajul acesta nu era compus din obiecte de toaletă, ci din instrumente de diferite categoriĭ.

In adevĕr, Terville voia să se dea drept un explorator; prin mijlocirea indienilor, dînsul răspândi vestea că membriĭ uneĭ misiunĭ engleze aveaŭ să înceapă cercetarea ţinuturilor pentru a ridica harta Guatemaleĭ.

Tînărul spera că în modul acesta, primejdia prin care treceaŭ prieteniĭ săĭ, avea să fie maĭ mică, în cazul uneĭ întâlnirĭ cu vre-unul din ceĭ doĭ criminalĭ.

El primise de la Voruga făgăduiala că indieniĭ aveaŭ să răspândiască pretutindenĭ vestea misiuneĭ.

Cu sacul pe umăr şi cu bastonul în mână, tânărul francez porni în spre casc dă, în care familia Poiré lăsase ultimele semne ale treceriĭ sale.

Drumurile eraŭ foarte primejdioase, dar Francisc înainta cu încredere în Dumnezeŭ.

Ajuns la piciorul cascadeĭ, francezul se opri pentru a examina munţiĭ din jurul luĭ. Pentru a se orienta maĭ bine, desfăşură o hartă spaniolă.

— De sigur, 'şĭ zise dînsul, prizonieriĭ trebue să căutaţĭ în regiunea cea maĭ deşeartă; călăiĭ aveaŭ interes să-ĭ conducă cât maĭ departe de orĭ-ce locuinţă omenească.

Vestul mi se pare direcţiunea cea maĭ potrivită pentru planurile lor; într'acolo trebue să fie ascunsă familia Poiré.

Ajuns pe platoŭ, exploratorul îşĭ dădu seamă că ar fi fost zadarnic să maĭ caute urme de paşĭ. Iarba acoperia solul pretutindenĭ, şi dacă 'şĭ întorcea privirea îndărăt, abia putea descoperi urmele propriilor săĭ paşĭ.

Cu toate acestea, urmăĭ mereŭ direcţia spre vest.

Dar, în curînd, aspectul acelor singurătăţĭ, care păreaŭ a se prelungi la infinit, aduseră descurajarea în sufletul viteazuluĭ apărător al familieĭ Poiré. Cum avea să descopere dînsul, în mijlocul aceluĭ spaţiŭ infinit, punctul în care trăiaŭ ceĭ treĭ nenorociţĭ?.. Şi apoĭ, maĭ trăiaŭ dînşiĭ oare?.. Şi dacă nu eraŭ încă masacraţĭ, oare prezenţa sa prin locurile acelea, n'avea să le atragă moartea?..

Şi apoĭ, chiar dacă nu greşise drumul, cine avea să-ĭ arate punctul, grota, stufişul, în care zăcea aceia pe care-ĭ căuta? Era aşa de lesne să treacă numaĭ pe la zece paşĭ distanţă de dînşiĭ, fără ca să-ĭ poată vedea!..

Da, dar atuncĭ ce era de făcut?

Fără îndoială că prezenţa sa prin locurile acelea, primejduia viaţa familieĭ Poiré; dar viaţa aceasta era şi maĭ primejduită încă, dacă cercetările ar fi fost întrerupte.

Fără dînsul, tatăl şi cele două copile eraŭ condamnate la moarte într'un mod irevocabil. Aşa, tot maĭ rămânea o rază de speranţă; o rază nebună, e adevărat, dar totuşĭ...

Conştiinţa îĭ sounea că trebuie să încerce imposibilul.

Trebuia să meargă înainte, pînă când avea să cadă de oboseală.

Gândurile acestea îl făcură să recapete toată energia de care avea nevoe.

Coborî valea Chixoy, pe o vreme grea, care prevestia furtuna.

Trecerea rîuluĭ îl costă multe osteneĭ. Apoĭ, suferi de frig; îşĭ udase hainele şi soarele nu maĭ ardea acum destul de puternic pentru a i le usca.

Era pe înoptate, când Terville auzi un zgomot de ramurĭ mişcate. La început crezu că se înşelase; dar în curînd sgomotul deveni maĭ pronunţat. Care nu-ĭ fu mirarea, când peste puţin, vĕzu în faţa sa un bărbat îmbrăcat într'o uniformă albastră.

— Cine eştĭ d-ta? întrebă francezul în limba spaniolă, silindu-se să-şĭ dea un accent englezesc.

— Eŭ sunt Amerigo Perex, soldat din departamentul Izabol.

Dar tu?

— Sunt un englez.

— Şi ce facĭ singur prin regiunea aceasta?

— Lucrez la harta Guatemaleĭ, pe socoteala ţăreĭ mele.

Eŭ mĕ întorc dintr'un concediŭ şi mĕ duc la San-Marcos.

— San-Marcos!.. Localitatea unde îşĭ are plantaţiile francezul Tiphaigue?

— Da!..

Şi ce idee ţi-a venit să te întorcĭ spre Atlantic prin locurile acestea deşerte?

— Asta am făcut-o tocmaĭ din pricina d-luĭ Tiphaigre.

— Cum aşa ?..

— Bogatul colon aştepta nişte compatrioţĭ, carĭ aŭ fost făcuţĭ prizonierĭ şi ascunşĭ de către douĭ banditĭ. Bătrânul mi-a dat o sută de piastri pentru ca să străbat regiunea aceasta, şi m'a rugat să 'ĭ comunic toate indiciile pe carĭ le-aş descoperi.

— Şi până acum aĭ găsit ceva ?

— Nimic.

— Era de prevĕzut. Intr'o asemenea imensitate...

— Te inşelĭ. Pentru ceĭ deprinşĭ cu pădurile şi cu singurătatea, a descoperi pe ceĭ carĭ trec la distanţe cât de marĭ, este un lucru uşor...

— Şi cu toate acestea, ne-am întâlnit adineaură faţă în faţă, fără ca maĭ înainte să fi bănuit macar prezenţa mea...

— Şi aicĭ te înşelĭ. Sunt maĭ multe ceasurĭ de când ştiŭ că se află un om în valea Chixoy.

— Da ?

— Este o chestiune de intuiţie. N'aşĭ putea să-ţĭ explic maĭ amănunţit. Aşa suntem noĭ toţĭ, ceĭ născuţĭ prin pădurĭ...

— Şi cu toate acestea, n'am făcut nicĭ un zgomot, n'am articulat nicĭ un singur cuvânt... Şi apoĭ arboriĭ m'aŭ ţinut ascuns toată vremea...

— Ce are aface ?.. Sunt unele semne de trecere pe carĭ le dă cine-va fără de voe ; pentru noĭ semnele acestea devin un indiciŭ sigur. In calea d-tale păsările zboară, micile animale sălbatice aleargă speriate ; o piatră rostogolită, işĭ trimite ecoul până departe... stâncile chiar, aŭ une-orĭ nişte sgomote bizare.

— Aşa dar, ştiaĭ de maĭ înainte că sunt prin părţile acestea ?

— Ştiam că o fiinţă omenească străbate valea, şi mi-am îndreptat paşiĭ aşa fel, ca să mă pot întâlni cu dânsa. Lucrul mi-a fost cât se poate de uşor. Din nenorocire, nu-mĭ poţĭ da nicĭ o veste despre amiciĭ d-luĭ Tiphaigne, de vreme ce viĭ din spre Eşt.

— Aşa dar, după părerea ta, nenorociţiĭ aceia nu pot fi în regiunea pe care aŭ străbătut-o ?

— Nu. Ar fi aproape de drumurile umblate. De asemenea, nu pot fi nicĭ pe drumurile pe carĭ le-am umblat eŭ.

— Eştĭ sigur ?

— Da.

— Pentru care motiv ?

— Pentru acelaşĭ motiv pe care ţi l'am spus adineaorĭ. Dacă vre-o fiinţă omenească ar fi străbătut locurile acestea, aşĭ fi simţit-o. Nu maĭ încape nicĭ o îndoială. Prizonieriĭ trebuesc căutaţĭ în spre nord-vest, în valea Chajul. Există pe acolo un labirint de ruine, pe carĭ nu le străbate nimenĭ nicĭodată. Prin paraginele acelea trebue să fie prizonieriĭ; pentru mine nu maĭ încape nicĭ o îndoială.

— Aşa dar te îndrepţĭ într'acolo ?

— Imĭ este cu neputinţă. Concediul mi-a expirat. Dar tu aĭ putea să te ducĭ.

Terville stătu pe gândurĭ un moment; apoĭ crezu prudent să răspundă :

— Eŭ ?.. Nu pot, căcĭ e dincolo de limitele ce 'mĭ sunt încredinţate. De alte fel ceĭ douĭ europenĭ îmĭ sunt cu totul necunoscuţĭ şi nicĭ nu sunt compatrioţiĭ meĭ !..

Apoĭ se prefăcu că vorbeşte despre altceva, oferi un gât de vin soldatuluĭ şi 'l lăsă să'şĭ continue calea.

Peste puţin înoptă. Se anunţa o noapte foarte neagră. Picăturĭ marĭ de ploae începură să cadă, anunţând furtuna.

Treville îşĭ alese un loc de adăpost într'un stufiş vecin, cu speranţă că va putea să doarmă pentru a'şĭ repara forţele şi cu hotărîrea că îndată ce avea să se facă ziuă, să se folosească de preţioasele indicaţiĭ ale soldatuluĭ.

Ploaia începea să devie violentă ; cerul, zguduit de tunete, îşĭ deschise cataractele.

Era aceeaşĭ ploae care udase pereţiĭ interiorĭ aĭ turnuluĭ şi îngăduise Berteĭ să strângă puţină apă pentru Simona.

Terville se întinse pe solul umed, silindu-se să strângă cât maĭ multe ramurĭ în jurul sĕŭ.

Dar ploaia continua mereŭ cu o violenţă din ce în ce maĭ mare şi în curând Francisc îşĭ simţi hainele ude.

A se gândi să maĭ doarmă pe o asemenea vreme, ar fi însemnat o adevărată nebunie. Fulgerile alergaŭ în toate părţile cu o intensitate neobişnuită; aveaĭ impresia că eştĭ săgetat.

Pe o asemenea vreme cel maĭ abil indigen n'ar fi putut presupune prezenţa nu a unuĭ singur om, dar chiar a uneĭ caravane întregĭ. Dacă întunericul n'ar fi fost aşa de mare, cu toată violenţa furtuneĭ Treville şi-ar fi continuat calea.

In timpul acesteĭ nopţĭ teribile, bietul francez simţi crescându-ĭ temerile în privinţa familieĭ Poiré. Oare dînsul n'avea să-şĭ impute nimic în această afacere ?

Dacă ar fi fost maĭ prevăzător, Vermont nu l'ar fi putut înşela atât de lesne, şi ar fi ajuns destul de curând la Havre pentru ca să poată împiedica plecarea familieĭ Poiré. Şi ce fericită ar fi fost acum biata familie. Frumoasa Berta ar fi fost cerută în căsătorie de atâta lume !

Imaginea tinereĭ fete făcuse în tot-d'auna mare impresie asupra luĭ Terville ; el îşĭ aducea aminte de nişte incidente carĭ îĭ lăsaseră un sentiment pronunţat de respect şi de adâncă simpatie.

Fără îndoială că sentimentul acesta se trădase de maĭ multe orĭ, căcĭ mama sa, vicontesa de Terville se arăta nemulţumită orĭ de câte orĭ Francisc îĭ vorbea despre Berta. Bătrâna păstrase ore-care ciudă pentru familia Poiré, din pricina proastelor afacerĭ pe carĭ le făcuse fiul eĭ maĭ mare.

Dar pe patul eĭ de moarte, vicontesa se căi de aceste resentimente şi chemându-şĭ fiul, îĭ spusese :

— Dacă te-am supărat vre-o dată vorbindu-ţĭ despre Berta Poiré, iartă-mĕ, căcĭ îmĭ pare rĕŭ de cuvintele mele. Sunt nişte oamenĭ foarte cum se cade, dacă fata îţĭ este dragă, fă aşa cum te povăţueşte inima, fără să ţiĭ seamă de prejudecăţile oamenilor...

Acum, în mijlocul haosuluĭ acela spăimântător, în care dînsul nu se găsea de cât spre a găsi pe Berta, îşĭ mărturisea că iubea pe tînăra fată de multă vreme.

De odată visătorul fu deşteptat de zgomotul unuĭ galop nebun. Era o turmă de mistreţĭ sălbaticĭ, carĭ trecea pe la o mică distanţă de stufiş.

Zgomotul galopuluĭ lor se auzi multă vreme, repercutat din stâncă în stâncă.

(Va urma).

CĂPRIOARA CU PERUCĂ

Zoologiştiĭ noştri să nu se înspăimânte : nu este vorba aicĭ despre vre-o nouă specie animală, descoperită de vre-un explorator al uneĭ regiunĭ îndepărtate, care ar lungi şi maĭ mult nomenclatura nemaĭ sfârşită a regnuluĭ animal, care a chinuit şi va maĭ chinui încă atâtea generaţiĭ de studenţĭ.

Căprioara bizară din provincia Oldemburg.

Bizarul animal a căruia existenţă ne-o relatează un amic din Berlin, şi al căruia cap îl reprezintă fotografia noastră, este pur şi simplu o monstruozitate, întocmaĭ ca mielul cu cincĭ picioare saŭ viţelul cu două capete, pe care cititoriĭ noştri aŭ avut prilejul să-ĭ admire.

Căprioara aceasta a fost culcată la pământ de către d. Heinrich Teofil, într'o pădure de la Seokamf, provincia Oldemburg, ducatul Holştein.

Nu se poate distinge de cât o enormă cantitate de piele acoperită cu păr şi prezentând numeroase circomvoluţiĭ. Baza celor două coarne este cu totul acoperită.

Se poate crede chiar că, cu timpul tot capul ar fi fost acoperit, de oare-ce pielea spânzura în jurul ochilor şi a urechilor.

Cu toate că foarte rar, cazul acesta de diformare nu este un fenomen noŭ în ştiinţă.

Un naturalist german, Diezel, autorul unuĭ tratat de zoologie, celebru pe vremurĭ, înregistrează un caz analog.

Dânsul chiar, a inventat cu acea ocazie termenul expresieĭ şi pitoresc de «perukenboc.»

De atuncĭ până azĭ nu s'aŭ maĭ relatat alte cazurĭ la fel.

Claudiu.

D. Stadler şi cerbiĭ.

Un întreprinzător de marĭ vînătorĭ

Montana este una dintre regiunele cele maĭ accidentate ale LumiĭNouă şi în acelaş timp, una dintre cele maĭ viguroase.

Văile sale inaccesibile n'aŭ însă nicĭ un secret pentru abilul vînător P. Dunham, care le-a străbătut adese orĭ împreună cu d. Stadler, care este şi el un vînător pasionat.

Familiarizat de multă vreme cu acest ţinut sălbatec, acesta din urmă serveşte de călăuză tuturor turiştilor carĭ vin pe acolo, atraşĭ de frumuseţa peisagiilor.

Pe lângă meseria de călăuză, d Stadler maĭ avea şi o altă meserie care, fără îndoială, trebue să fie necunoscută multora dintre cetitoriĭ noştri; este antreprenor de vînătorĭ marĭ. Acest titlu merită oare-care explicaţiĭ.

Munţiĭ Stâncoşĭ, supremul refugiŭ al animalelor marĭ din Statele Unite, a devenit locul de întâlnire al nemrozilor din ambele continente.

Domniĭ aceştia, fiind doritorĭ de a nu-şĭ petrece timpul în zadar, se adresează specialiştilor care îşĭ iaŭ angajamentul vînătorilor, după dorinţa exprimată de cel care face comanda.

Exercitarea acesteĭ funcţiunĭ, pe lângă că reclamă o lungă experienţă, un curaj mare şi o putere de resistenţă fizică colosală, nicĭ nu este îngăduită primuluĭ venit.

Inainte de a primi învoirea guvernuluĭ, concurenţiĭ trebue să prezinte cele maĭ marĭ garanţiĭ de onestitate.

Pe lângă antreprenoriĭ de vînătorĭ trebuie să prezinte cele maĭ marĭ garanţiĭ de onestitate.

Afară de acestea antreprenoriĭ de vînătorĭ trebue să maĭ dispue şi de o sumă oare-care de banĭ, pentru a avea cu ce să-şĭ cumpere diferiţĭ cânĭ. Se ştie că un câne, deprins de exemplu cu vînătoarea urşilor, nu este bun pentru vînatul berbecilor sălbatecĭ, şi aşa maĭ încolo.

D. Stadler este unul dintre ceĭ maĭ abilĭ antreprenorĭ de vînătorĭ. A rare orĭ numaĭ i s'a întîmplat să-şĭ peardă timpul în zadar.

Clişeul nostru îl reprezintă rezemat de carabina sa, alăturĭ de 4 cerbĭ, pe care ĭ-a împuşcat în intervalul uneĭ singure ore.

D. Stadler este mândru de opera sa, şi cu drept cuvînt!..

Un lup în cursă

Cealaltă fotografie reprezintă o cursă de lupĭ pe care d. Stadler a întins-o cu multă dibăcie, în mijlocul unuĭ drum.

Se pare că meseria aceasta pe lângă frumuseţea vieţeĭ pe care o comportă, maĭ are şi avantagiul de a fi cât se poate de rentabilă.

D. Stadler povesteşte că în timp de câţĭ-va anĭ a strins o avere destul de frumoasă.

Maĭ cu seamă vînătoarele de cerbĭ şi de urşĭ îĭ reuşesc în tot-d'auna şi l'aŭ făcut celebru în întreaga regiune.

De alt-fel, îndrăzneţul vînător merită acest succes pentru că este foarte profund în ştiinţa cinegetică; nicĭ un secret, nicĭ un amărunt, cât de mic fie el, nu'ĭ scapă.

De multe orĭ reuşeşte să prindă animalele viĭ, obţinând pentru ele de la amatorĭ preţurĭ în adevăr considerabile.

Flor

In ţara revoluţiilor

Sărmana America Centrală!

Care este oare matematicul de geniu, care ar putea dresa statistica revoluţiilor şi a rezboaelor läuntrice care aŭ însângerat solul de la plecarea Spaniolilor?

Când politicianiĭ uneĭ aceleaşĭ republice sunt obosiţĭ de a auzi comploturĭ unul în potriva altuia, încep să urzească comploturĭ contra republiceĭ vecine.

Şi credem că nu spunem încă tot adevărul, dacă evaluăm la treĭ sute numărul războaelor şi a revoluţiilor care aŭ izbucnit în timp de un secol, în timpul ultimuluĭ secol.

In zadar Statele-Unite şi Mexicul aŭ silit cele cincĭ republice surorĭ să semneze între ele un tratat de arbitragiŭ; cerneala semnăturilor la nicĭ unu nu se uscase bine încă, şi republicele Nicaragua şi Honduras îşĭ arătară din noŭ colţiĭ, pentru o chestiune de delimitare de frontieră.

Certă-du-se mereŭ tot ast-fel, cele cincĭ republicĭ vor ajunge să observe într'o zi că prea aŭ făcut mult zgomot, că prea aŭ atras atenţia lumeĭ asupra lor. Dar va fi prea târziŭ!

Astă-zĭ Statele micĭ nu maĭ aŭ dreptul să se certe prea mult între ele, pentru că atuncĭ statele maĭ marĭ se cred îndreptăţite să intervie în aceste certurĭ, şi să le tranşeze în folosul lor.

Se prevede că în cele din urmă, Statele-Unite vor sfîrşi prin a stabili un fel de protectorat asupra micelor state din America Centrală.

Mexicul va fi probabil însărcinat cu poliţia interioară a noului stat.

Aceasta ar insemna sfîrşitul independenţeĭ lor.

Când douĭ se ceartă, al treilea câştigă!

S. F.

ARCHIPELAGUL MONSTRILOR

ROMAN DE AVENTURI

DE

LOUIS BOUSSENARD

— Urmare —

In faţa acesteĭ primirĭ violente, Alik începu să râdă şi răspunse:

— Foarte bine, scumpa mea Mary, foarte bine! Continuă mereŭ pe tonul acesta, nu mĕ cruţa nicĭ de cum.

— Hoţule! Piratule!

— Aşă! Perfect! Strigă maĭ tare, pentru ca să te poată auzi toată lumea!

— Ce înseamnă cuvintele acestea?

— Vocea d-tale este puternică şi se aude până departe. Şi este lucru esenţial ca briganziĭ din echipagiŭ, camaraziĭ meĭ, să ştie bine că d-ta aĭ asemenea părerĭ despre mine!

— Laşule! Voeştĭ să-ţĭ baţĭ joc de mine.

— Nicĭ de cum.

— In sfârşit, ce voeştĭ?

Alik intră în sala de mâncare, puse pachetul pe masă: era plin cu obiecte de fier.

Apoĭ, cu cel maĭ mare sânge rece, răspunse:

— Nu voesc nimica. Te voĭ ruga numaĭ să mă puĭ în prezenţa domnişoareĭ Nelly şi a domnuluĭ Harry!

— Pleacă de aicĭ! Du-te repede. Le veĭ face groază şi lor cum îmĭ facĭ şi mie.

— Eĭ, lasă! îşĭ vor schimba repede părerea.

«Iţĭ repet că trebue să mă puĭ în prezenţa stăpânilor noştri.

— Stăpânilor noştri?

— Da! Roagă-l să mă primească fără întârziere. Timpul este scurt; am tocmaĭ zece momente înaintea mea.

«Auzĭ bine: zece momente! Dar aceste zece momente valorează o sută de milioane de dolarĭ; de ele atârnă existenţa d-şoareĭ Nelly, existenţa d-luĭ Harry, a d-tale şi chiar a mea.

«Du-te! Dar du-te odată!

Alarmaţĭ de atâta zgomot, fratele şi sora alergară, şi rămaseră şi eĭ uimiţĭ în faţa d-luĭ Alik.

Dânsul se înclină cu respect.

— Bună ziua, d-şoară Nelly... bună ziua, d-le Harry. Vă rog să mă ertaţĭ... dar nu trebue să vă miraţĭ de nimica. Să nu ne perdem timpul explicând nişte lucrurĭ care se vor explica prin ele înşuşĭ. Nu vă puteţĭ face idee cât de grăbit sunt.

După cum am spus-o şi Marieĭ, este o chestiune de viaţă saŭ de moarte pentru noĭ toţĭ.

— Vorbeşte, Alik, te ascultăm.

— Iată, d-le Harry... In pachetul acesta sunt treĭ carabine Winchester şi treĭ revolvere Smith, şi Wesson. Maĭ sunt şi două sute de cartuşe.

«Vă veţĭ împărţĭ armele acestea îndată după plecarea mea, le veţĭ încărca, şi...

— Dar pentru ce carabinele şi revolverele acestea? întrebă Merinos, din ce în ce maĭ uimit.

— Eĭ! pentru a cucerĭ, saŭ maĭ bine zis pentru a «recucerĭ» vasul «Morgan», d-le Harry.

— Cum? Noĭ treĭ?

— God bless! Noĭ patru, domnule Harry!

«Gândeşte-te... Nu sunt acuma de cât zece oamenĭ pe bord, cu mine cu tot... Ceĭ-l'alţĭ aŭ debarcat.

— Dar Dick Seymour... şeful... banditul?

— Lipseşte... Se aşteaptă sosirea luĭ pentru mâne!

— Da, pentru mâne, murmură Harry, înfiorându-se.

— Astă-zĭ a sosit momentul, prilejul pe care-l aşteptam cu atâta răbdare!

«Noĭ patru vom fi destul de puternicĭ pentru a trânti la pământ pe toţĭ bandiţiĭ aceştia. Eĭ nu se aşteaptă la aşa ceva... şi lucrul va fi uşor... Veţĭ vedea.

«Ah! dacă d-nul Totor ar fi aicĭ.

— Nu maĭ aĭ nicĭ o ştire despre dânsul, Alik?

— Nu, d-le Harry, n'am nicĭ o ştire; dar vom maĭ vorbi despre asta maĭ pe urmă, când vom ajunge să fim noĭ stăpâniĭ vasuluĭ.

— Aşa dar, d-ta, maĭ aĭ vre-o speranţă, d-le Alik? Oh! spune-mi-o repede, spune-mi-o te rog!

— Da, d-şoară Nelly, poate... Ştiŭ unde a fost închis şi... Dar acum lăsaţi-mă să plec!

«După aceia, veţĭ aştepta semnalul meŭ..' Va fi un foc de carabină şi strigătul: la arme!

Atuncĭ, să eşiţĭ cu toţiĭ şi să trageţĭ în grămadă, fără nicĭ o cruţare, fără nicĭ un pic de milă!..

— Ah!.. fără nicĭ un pic de milă!.. murmură tînărul american, gândindu-se la toate mizeriile prin carĭ trecuse.

Apoĭ, adăugă:

— Alik, un singur cuvânt...

«Noĭ am crezut cu toţiĭ că eraĭ în contra noastră... că eraĭ adică aliatul banditului, Dick... Iartă-mă şi dă-mĭ mâna, scumpul meŭ Alik.

— «God by!..» Aşa şi trebuia, domnule Harry!.. Asta dovedeşte că mi-am jucat bine rolul meŭ de brigand şi de beţiv... Eŭ, un membru al ligeĭ antialcoolice, care n'am gustat în viaţa mea picătură de lichid fermentat!

— Alik!.. scumpul meŭ Alik, exclamă Mary, cu ochiĭ plinĭ de lacrămĭ, iartă-mă!.. Oh!.. Alik, eştĭ un eroŭ!..

— Scumpa mea Mary, cuvântul acesta este prea grandios pentru mine... Eŭ sunt pur şi simplu un tînĕr cinstit, credincios stăpânilor săĭ, şi statornic dragosteĭ pe care o am pentru logodnica mea.

«La revedere! la revedere!..

Şi bravul marinar plecă repede spre eşire.

In uşă, se lovi piept în piept cu un om care părea să fi ascultat acolo. Acesta din urmă scoase o înjurătură puternică şi exclamă:

— Rascal!.. De unde viĭ?..

«Te-am prins stând de vorbă cu prizonieriĭ... Dick a oprit lucrul acesta sub pedeapsă de moarte... Maĭ cu seamă pe tine te-a oprit. Te voĭ pune îndată în lanţurĭ... Dick va hotărî soarta care te aşteaptă!..

Omul acesta, care vorbea cu un glas atât de autoritar era căpitanul vasuluĭ, mâna dreaptă a luĭ Dick.

Cunoscând puterea herculană a acestuĭ om, Alik se înfioră. Cu toate acestea, încercă să parlamenteze, pentru a câştiga puţin timp, şi a permite prizonierilor să 'şĭ încarce armele.

— Dar, căpitane, răspunse dânsul, minţind cu îndrăzneală, eŭ n'am venit aicĭ de cât din ordinul luĭ Dick.

— Minţi, trădătorule!.. Şi apoi, ce aveai în mână când ai intrat acolo?

— Un cadoŭ pentru Mary, logodnica mea.

— Nu se poate!.. Ei bine, vom vedea.. Mergi înainte... Eŭ te urmez şi să nu te prind cu vre-o trădare!

Alik văzu că totul era pierdut şi se îngălbeni de moarte. Cu toate acestea se prefăcu că ascultă şi işi duse repede mâna la buzunarul hainei, unde strângea cu îngrijire revolverul.

Căpitanul văzu gestul şi făcu repede o săritură îndărăt, şi ducând o şuerătoare la gură, scoase un sunet strident.

Dar era prea târziŭ!.. Repede ca fulgerul, Alik îşi scoase revolverul şi îl descărcă asupra banditului.

Alik ochise în stomach, locul de predilecţie al americanilor. E o lovitură teribilă, care îşi produce în tot-d'a-una efectul dorit.

Căpitanul întinse braţele înainte, se clătină şi căzu la pământ.

— La arme! strigă Alik, la arme!.. să masacrăm totul!..

Atraşi de zgomotele acestea, piraţii alergară îndată din interiorul vasului. Eraŭ opt giganţi puternici şi sângeroşi, cari, n'aveaŭ în momentele acelea alte arme de cât cuţitele atârnate la cingătoare. Pe lângă asta, mateloţii eraŭ pe jumătate beţi şi nu bănuiaŭ nici pe departe adevărul.

In aceiaşi clipă, uşa apartamentului prizonierilor se deschise şi Merinos apăru, cu carabina în mână. Nelly şi Marry îl urmară de aproape, fără a se sfii de ceata murdară a mateloţilor cari năvăleaŭ.

Alik ridică revolverul şi 'l descărcă în mijlocul grupei, strigând:

— Foc!.. Trageţi în grămadă!.

Patru gloanţe porniră, acoperind strigătele desperate ale banditilor cu detunarea lor de tunete.

Trei dintre banditi se rostogoliră la pămînt.

Focul continuă cu furie.

In trei-zeci de secunde toţi banditii eraŭ culcaţi la pămînt. Cei mai mulţi eraŭ morţi. Câţi-va se agitaŭ în ultimele convulsiuni ale agoniei, cerînd ertare.

— Alik!.. Harry!. cruţaţi-i!.. esclamă de o dată Nelly, cuprinsă de milă. Oamenii aceştia nu mai sunt acuma de temut... O!. de s'ar putea să se vindece şi să se căiască!..

«Cruţaţi-i!..

Merinos izbucni într'un hohot de rîs spăimântător.

— Să-i ert pe oamenii aceştia, care sunt asasinii căpitanului Harrisson şi ai căpitanului Rowland... pe oamenii aceştia care aŭ ucis un întreg echipagiŭ, şi aŭ provocat poate moartea sărmanului şi scumpului meŭ Totor!

«Face cine-va graţie unui tigru saŭ unui lup rănit?

«Nelly... Nelly... te rog foarte mult să ne laşi pe noi singuri să lucrăm..... Sfârşitul ne priveşte... Ai înţeles ce avem de făcut Alik, nu-i aşa?

— Da, d-le Harry; îi vom arunca în mare! Când are cine-va de-a face cu ast-fel de oameni, nu-i este îngăduit să să se oprească la jumătatea drumului.

Simţind că aveaŭ să se petreacă nişte lucruri oribile, cele două fete fugiră în sala de mâncare.

Indată după plecarea lor, cei doui bărbaţi; fără să mai stea la îndoială, se aruncară spre grupa sângerândă a piraţilor.

Toţi fură aruncaţi în mare, fără nici o alegere.

După zece momente de muncă teribilă şi desgustătoare, vasul era curăţit; valurile uriaşe ale mărei pluteaŭ de-asupra cadavrelor oamenilor de pradă.

Harry enervat, plin de sânge, dar cu toate acestea foarte vesel strânse mâinele tovarăşului săŭ, şi exclamă:

— Infârşit, suntem stăpâni pe bord!.. da, suntem ca odinioară!... şi asta numai mulţumită d-tale, Alik!

«De-acum înainte, nimeni nu va mai putea despărţi soarta mea de soarta d-tale!

— Voeşti să nu mai vorbim despre asemenea lucruri, d-le Harry? Să ne gândim că ne mai rĕmân încă de făcut, multe lucruri grele.

«Timpul este foarte scurt.

— Da, fără îndoială, scumpul meŭ Alik.

«Dar vreaŭ să-ţi arăt toată recunoştinţa mea... Imi este o datorie scumpă de îndeplinit.

— Nu merit atâta laudă, d-le Harry; d-ta eşti prea bun cu mine.

«Dar uite, sunt şi eŭ fericit că lucrurile aŭ mers aşa de bine pînă în prezent... Când vedeam că zilele trec una după alta fără ca să se prezinte vre-un prilej nemerit, mă cuprindea o groază nebună.

«Acuma, o repet, timpul e foarte scurt!

— Da, mai avem o mulţime de lucruri de făcut, unele mai urgente de cât cele-l'alte... Mai întâiŭ de toate, va trebui să scoatem vasul de aici. Şi nu suntem de cât doui oameni pentru manevră... iată o primă greutate.

«E mai bine poate să plecăm pe o barcă în căutarea scumpului nostru Totor.

— Uiţi un lucru şi mai urgent încă, d-le Harry.

— Nu cunosc, lucru mai urgent şi sfânt de cât încercarea de a ne salva prietenul.

— Mai sfânt nu, dar mai urgent, da.

— Anume?

— Trebue să luptăm împotriva banditilor, care vin spre noi într'o şalupă!.. Ei aŭ auzit detunăturile şi acum aleargă în spre Morgan... Priveşte colo, între stânci, şalupa... Ah!.. dar aşteaptă. Ce voeşti să faci Alik?

Viteazul matelot nu mai avu timpul să răspundă.

Dintr'o singură săritură el fu lângă mitralieuza portativă aşezată în fruntea vasului.

Peste un moment nişte detunături violente răsunară de-asupra mărei.

Proectilele zburaŭ asupra şalupei şi fulgeraŭ echipagiul îngrozit.

— Iată ce fac, d-le Harry, răspunse Alik cu sânge rece. Este o adevĕrată pompă de gloanţe, tunul acesta!

Şalupa umplută de apă, se scufundă în valuri, ducând împreună cu dânsa morţi şi răniţi.

Nişte ţipete slabe, nelămurite, ajunseră până la vas.

Această teribilă executare nu durase de cât un singur moment!

—Bravo! Alik... bravo!.. exclamă Merinos, fericit că scăpase de această nouă şi mortală primejdie.

«Mii de tunete! Aceasta este revanşa.

— Să ne ducem acum să ne liniştim prietenele.

— Mai stai, d-le Harry, nu te grăbi aşa de mult.

— Ce mai este acum, Alik?

— Priveşte d-ta însuţi... Cred că nu vom fi prea mult doui inşi.

In adevĕr, în depărtare se vedea un nor de fum.

— Şalupa cu vapori! exclamă Harry Blestemata barcă! Şi e plină de lume! Ah! dar de unde naiba mai vin şi aceştia?

— Aceasta este rezerva, d-le Harry, şi cred că vom avea mult de lucru cu dânsa.

«Va trebui să punem în lucru tunul, şi lucrul acesta e supărător, pentru că zgomotul va da alarma.

«Dar, cum n'avem alt-ceva mai bun de făcut.

— Ei bine, să acţionăm tunul!.. Cu atât mai raŭ pentru dânşii, bunul meŭ Alik. Şi eŭ care credeam că am scăpat de banditii aceştia! Ah! D-zeule, Dick Seymour este în adevăr spăimântător... D-zeŭ ne va da putere să-l înfrângem până la sfârşit...

Manevra eşi aceiaşi ca pentru tunul cel mic. Alik se pregăti de luptă.

— Voi trage drept in mijlocul maşinei, murmură dânsul.

— Eşti sigur de lovitură, Alik?

— De la o distanţă aşa de mică, nu pot greşi lovitura. De alt-fel, vei vedea.

(Va urma)

Sfârşindu-se în numărul viitor interesanta povestire: **Misterele munţilor Anzi**, vom începe în curând publicarea unui noŭ roman datorit penei unui scriitor celebru prin romanele sale de aventuri.

Vom publica neîntârziat atât titlul noului roman cât şi numele autorului.

Către cititori

Anunțăm pe cititorii noștri că vom publica bucuros orĭ-ce articole interesante privitoare la călĕtoriĭ saŭ vînătorĭ, în țară saŭ strĕinătate, ce ne vor fi trimise.

Articolele, scrise pe o singură parte a hârtieĭ, în scrisorĭ francate, vor fi adresate redacțiuneĭ «Ziaruluĭ Călĕtorilor», str. Brezoianu 11, Bucureștĭ.

Anul IX. —No. 530. 10 Bani în toată țara Miercurĭ 4 Iulie 1907

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

SI AL INTÂMPLARILOR DE PE MARE SI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Leĭ 5. — pe an în toată țara
« 2.60 « 1/2 « « «

Redacția și Administrația :
No. 11, Strada Brezoianu, No- 11.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR
apare o dată pe săptămână
MARTEA

Trecerea aeronaților italienĭ cu balonul peste munții Alpĭ. — Vezĭ pag. 1976.

Trecerea aeronauților italieni cu balonul peste munții Alpi

O serie de grave accidente cu balonul, cari s'aŭ intâmplat zilele trecute, a arătat că sportul aeronautic cuprinde în sine din ce în ce mai multe primejdii. Cu toate acestea, impresiunile și plăcerile pe care le oferă acest sport, care este cel mai departe de gravitațiunea pământului, sunt atât de unice în felul lor, în cât chiar și primejdii mai mari nu înspăimântă pe pasionații săi aderenți.

Ilustrația noastră de astăzi ne presintă o dovadă, ce priveliște grandioasă se oferă aeronautului, care plutește deasupra munților Alpi.

Obiceiuri, credințe, legende

Trandafirul

Era seară.

Și în natura întreagă era atâta liniște, atâta pace, în cât fără de voe te cuprindeaŭ gânduri împăciuitoare și deveneai mai bun.

Pe drumul înmuiat de ploae trăsura înainta încet și aripele ei atingeaŭ în treacăt vârfurile stufișurilor.

Iar de unde-va, din vale saŭ din deal, venea pînă la noi un miros puternic, adormitor și dulce de trandafiri.

— De unde o fi venind mirosul acesta? întrebaiŭ eŭ.

— Din valea trandafirilor, răspunse tovarășul meŭ de drum cu oare-care uimire, ca și cum eŭ ar fi trebuit să știŭ numai de cât că mirosul acela venea din valea trandafirilor și nici de cum de aiurea.

— Dar încotro vine valea asta? întrebaiŭ eŭ după un timp.

— De unde să vie?.. Din deal!..

M'am uitat lung la tovarășul meŭ și am tăcut.

Când am cotit drumul, mirosul de trandafiri devenise și mai puternic, ca și cum trăsura însăși ar fi fost încărcată de flori.

Acum coasta drumului, care mergea urcând, se vedea pînă departe; dar ori cât priveam, nu puteam vedea de cât numai pământul gol, sterp, ros de gurile lacome ale oilor. Nu era nici urmă de copac saŭ de stufiș.

— Unde e valea trandafirilor? îndrăznii eŭ să întreb într'un târziŭ.

— Uite-o colo, pe muchia dealului.

M'am uitat din noŭ, dar nu vedeam nici o vale și nici un trandafir.

Ajunsesem să cred că tovarășul meŭ vrea să râdă de mine.

— Se vede bine că d-ta nu cunoști legenda trandafirilor de pe dealul Măgurei,— mă lămuri dînsul când fuserăm mai departe. Dacă vrei, să ți-o spun eŭ.

Tăcerea mea era semn că voiam să ascult povestea.

..... Cât să fie de atunci, nu știŭ bine; dar știe toată lumea de boerul care a clădit curțile din coasta satului. Era un om bun și milos de-i mersese vestea. Toți oamenii de prin părțile acestea îl cunoșteaŭ și s'ar fi aruncat în foc pentru el.

Trăia singur și nimeni nu știa bine de unde venise, nici al cui fecior era.

Dar ce-i păsa lumei să știe ast-fel de lucruri?

Intr'o seară boerul a lipsit cât-va timp; s'o fi dus el pe unde s'o fi dus, dar când s'a întors nu mai era singur. Il întovărășea o femee frumoasă și blajină ca dînsul.

Avea înfățișarea mândră, privirea dulce și era ceva în toată ținuta ei care te făcea s'o asemeni unei sfinte.

Celora care îl întrebaŭ, boerul le răspundea că este nevasta lui.

Pe culmea de colo, de cea-l'altă parte a dealului, este via moșiei; din vârful culmei în jos a sădit boerul un rînd de trandafiri și se făcuseră niște boschete frumoase și mirositoare de 'ți era mai mare dragul.

Prin boschetele acestea se ascundeaŭ adesea cei doui soți și petreceaŭ ceasuri dulci de fericire. Dar spuneaŭ unii că văzuseră de multe ori în ochii frumoasei femei, șiroae de lacrămi.

— De unde i-o fi venind tristeța? ne întrebam cu toții și nimeni nu putea să răspundă.

Ce putea să mai dorească femeia aceia care avea un soț așa de bun și de bogat, care era respectată și iubită de lumea întreagă?

Oare ce mister îi acoperea viața?

Intr'o zi o fată răspândi prin sat vestea că cucoana boerului era fugită dintr'o monastire. Boerul o furase de acolo și o luase de nevastă.

De-atunci am pătruns misterul.

Și când o vedeam stând pe bancă sub câte un copac, cu privirea dusă în neștire, cu mâinele încrucișate pe piept, cu fața tristă, iluminată de un surîs solemn, nici unul dintre noi nu se mai mira. Știam cu toții că trebuia să se gândească la logodnicul ei de altă-dată, la viața senină de renunțare pe care o dusese în monastire.

Știam că trebue să se căiască de pasul pe care îl făcuse.

Căci tocmai viața dulce și ușoară pe care o ducea acum, o făcea să-și aducă mai adese-ori aminte de jurămîntul pe care îl călcase.

Jurase să rămâe viața întreagă fecioară curată, cu corpul neîntinat, mireasă a lui Cristos, jurase să n'aibă nici odată alt gând de cât acela al stăpânului ei; și într'o singură zi, vrăjită de privirea arzătoare a unui tînăr, călcase totul în picioare și plecase în lumea largă.

Și atât de mare și de adevărată îi era căința, că de jalea ei plângeaŭ adese-ori în umbră boschetele de trandafiri.

Și așa aŭ dus-o multă vreme; satul uitase aproape de povestea stăpânei sale.

Dar într'o dimineață un flăcăŭ aduse vestea că necuratul a înghițit aleia trandafirilor de pe culme.

Nimeni nu l'aŭ crezut, dar aŭ mers câți-va acolo și aŭ văzut că spunea adevărul.

Boschetele de trandafiri nu mai eraŭ nicăeri...

... Curtea a rămas deșeartă din ziua aceea... Boerul și cucoana plecaseră fără să le mai știe cine-va de urmă.

Imi aduc aminte că spunea un bătrân că 'i-ar fi văzut de cu seară în aleia trandafirilor...

Și de atunci a rămas legenda că 'i-a înghițit iadul cu flori cu tot... Plângeaŭ fetele în sat de mila bietei bătrâne și-și ridicaŭ glasul în potriva celui a tot puternic; iar cei bătrâni își făceaŭ cruce și murmuraŭ încetișor: «Doamne ferește»!

Și vezi... boschetul de trandafiri nu mai este nicăeri; dar de câte ori plouă, valea întreagă se umple de un miros puternic, ca și cum toate drumurile ar fi pline de trandafiri.

Eram departe acum; valea trandafirilor abia se mai zărea. Dar parfumul adormitor ne urmărea mereŭ, ca și cum am fi plutit într'o lume de visuri.

C. Lora.

Tamburul de-alungul veacurilor

In timp ce în Extremul Orient se desfășura sângeroasa tragedie a unei lupte nemiloase între două rase, luptă grandioasă ale căreia convulsiuni eraŭ scandate în sunetele tobelor; pe când popoarele Europei stăteaŭ cu ochii în patru, gata să se arunce unele asupra celor-l'alte, în Franța a fost adusă din noŭ la ordinea zilei chestiunea tobelor.

Instrumentele acestea, suprimate odată în armata franceză de către generalul Favre, aŭ fost reînființate după sforțările neobosite ale mareșalului Canrobert și ale generalului Chanzy.

Este greŭ de determinat, chiar într'un mod aproximativ, care dintre naţiunile europene a întrebuinţat pentru întâia oară tobele militare.

Se spune că origina lor ar fi din Spania şi că ar fi fost aduse acolo de către Maurĭ, care le cunoşteaŭ din India.

Tamburĭ majorĭ din Aldershot

Germania, care şi-a dat în toate timpurile silinţa de a introduce la dânsa tot ce vedea maĭ bun, a împrumutat uzul tobelor de la Turcĭ. In urmă, aceste instrumente aŭ fost vulgarizate în toată Europa, şi maĭ cu seamă în Rusia.

Anglia a adoptat toba sub numele de «drum.»

Se pare că nicĭ una din aceste naţiunĭ n'ar fi dispusă pentru moment să desfiinţeze un instrument, pe care îl întrebuinţează aşa de mult.

Gendarmeria de elită a gardeĭ imperiale

Din contra, împăratul Wilhelm II lea a comandat de curând pentru armata sa un mare număr de tobe, din Italia.

Iubirea germanilor pentru tobe nu este un lucru noŭ, de vreme ce faimosul Jiska, generalul Husiţilor, luând exemplul de la marele Jean Huss, a lăsat cu limbă de moarte ca din pielea sa să se fabrice o tobă. Lucru care, după spusa luĭ Voltaire, s'a făcut întocmaĭ.

Intrebuinţarea ţimbalelor în cavaleria franceză datează de pe vremea cruciadelor.

La început numărul regimentelor carĭ aveaŭ aceste instrumente era foarte limitat; Ludovic al XIV-lea a fost cel d'ântâiŭ care l'a întins.

Numaĭ muşchetariĭ şi dragoniĭ nu purtară aceste instrumente. Excepţie a făcut regimentul de dragonĭ, comandat de colonelul Bieteche, care a căpătat de la rege învoiala de a avea o pereche de ţimbale. Eraŭ cucerite de la un regiment german.

Sub domnia luĭ Ludovic al XV-lea s'a introdus în Franţa un tambur-major, care umbla îmbrăcat într'o uniformă complect roşie şi călare pe un cal de cea maĭ aleasă rasă.

De atuncĭ tamburiĭ majorĭ începură să poarte cele maĭ fanteziste costume. Fie-care comandant schimba costumul acesta, după gustul, după principiile sale estetice.

* * *

In timpul revoluţieĭ şi în timpul primuluĭ imperiŭ, semnalele instrumentale fiind în legătură directă cu executarea manevrelor, începură să intereseze de aproape şefia armatelor.

O şcoală de trompete a fost înfiinţată la Versailles, şi pusă sub direcţia talentatuluĭ David Buhl.

Primul consul care iubea foarte mult pompa, dete o deosebită atenţie instrumentelor de paradă.

Garda sa, pe care o preumbla în fiecare zi prin Paris, purta o uniformă în adevăr bătătoare la ochĭ.

Ceva maĭ târziŭ, împăratul Napoleon îşĭ precedă infanteria sa de gardă de un gigant înarmat, căpitan într'un regiment de cavalerie, care crezuse că nu era o ruşine să-şĭ depue epoleţiĭ, pentru a deveni tambur-major al grenadirilor.

Gigantul acesta, numit Senot, avea o înălţime de un metru, 86 c.m.; a fost un om foarte viteaz şi a reuşit să maĭ capete a doua oară rangul de căpitan.

Dar în curînd tamburiĭ îşĭ avură cartea lor de aur.

In timpul revoluţieĭ, Bara, tambur de la vîrsta de 13 anĭ, fu celebru.

Mulţĭ s'aŭ vĕzut decoraţĭ cu «Legiunea de onoare», pentru curagiul pe care l'aŭ arătat în faţa duşmanuluĭ.

Eĭ bine, tot acest trecut de glorie militară nu înseamnă nimica pentru nişte duşmanĭ, carĭ voesc cu orĭ-ce preţ desfiinţarea Tamburu'uĭ!..

Sub pretestul uneĭ economiĭ de câteva miĭ de francĭ voesc să desfiinţeze un instrument, vechiŭ ca lumea, ale căruia efecte psichologice şi fisiologice sunt irezistibile.

Se spune că ar fi o chestiune de sentimente. La urma urmeĭ, de ce nu?

Orĭ cât de puţin bogat în invăţăminte ar fi războiul ruso-japonez, tot s'a putut vedea că luptele marĭ se termină în cele din urmă tot prin încăerărĭ corp la corp.

Dresarea unuĭ cal în sunetele tobeĭ de către un arab

Aşa fiind şi câtă vreme va fi aşa, tobele şi trîmbiţele îşĭ vor avea mereŭ rostul lor bine determinat.

Un fost tambur-major, luptător de la Alma, de la Sebastopol, de la Solferino, care maĭ trăeşte încă şi astăzĭ, când a auzit că este vorba de suprimarea trîmbiţelor şi a tobelor, a exclamat:

— Prost lucru! S'aŭ maĭ făcut încercărĭ de acestea, dar întotdeauna a trebuit să se revie.

«Mĭ-aduc aminte că odată la Sebastopol, soldaţiĭ eraŭ foarte obosiţĭ, şi numaĭ mulţămită entusiasmuluĭ provocat de sunetul tobelor, am putut cuceri o redută.

Turcoşiĭ în 1886

La războĭ trebueşte zgomot mult; maĭ cu seamă francezii aŭ nevoe de aşa ceva pentru că aşa e firea noastră.

Pe lângă asta, trebue să maĭ adăogăm

că toba nu este un instrument exclusiv militar.

Toba a fost întrebuinţată în toate ţările şi în toate timpurile. In Franţa este instrumentul naţional prin excelenţă şi îl vedem întrebuinţat în multe împrejurări ale vieţei poporului.

Toba este un adevĕrat deliciu în serbările populare; ea adună cetăţenii în ocaziunile oficiale, ea dă alarma în cazurĭ sinistre.

Un englez, şi nu dintre ceĭ maĭ puţin reputaţĭ, a spus într'o zi: «De obiceĭ, o armată cată a fi redusă la neputinţă, tăindu-i-se alimentele; eŭ vĕ recomand, dacă vom maĭ avea vre-odată războĭ cu francezii, să căutaţĭ a ucide pe toţĭ purtătoriĭ instrumentelor zgomotoase!»

Ce s'ar putea spune maĭ mult oare, pentru susţinerea acestor instrumente?

Aşa staŭ lucrurile în Franţa. Dacă e să vorbim despre noĭ, apoĭ trebue să recunoaştem că lucrurile staŭ aproape la fel. Trompetele, trâmbiţele şi tobele aŭ intrat oare-cum în viaţa de toate zilele a poporuluĭ, şi numaĭ cu mare greutate ar putea fi desfiinţate.

De alt-fel, motivele care pledează pentru desfiinţare, încă nu sunt tocmaĭ întemeiate.

Velor

MISTERELE MUNŢILOR ANZĬ

ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

Nu putuĭ închide ochiĭ nicĭ un moment măcar. Frigul îĭ cuprinse corpul şi începu să se teamă de o congestie mortală.

Pentru a-şĭ maĭ dezmorţi puţin membrele îngheţate, începu să se plimbe în jurul adăpostuluĭ sĕŭ.

In sfârşit, apărură şi primele raze ale zorilor. Puţin câte puţin, stufişurile vecine începură să se lămurească, în timp ce îndepartare se estompaŭ într'un mod vag, munţiĭ.

Lumina crescu repede, pentru că odată cu apariţia zileĭ se împrăştiaŭ şi nouriĭ.

Peste puţin se vedea bine; stelele se perdură în azur.

In momentul în care Francisc de Terville se pregătea să-şĭ reia drumul, observă nişte păsărĭ care veneaŭ în stolurĭ, tocmaĭ din direcţia în care mergea. Işĭ aduse îndată aminte de explicaţiile pe care i le dase soldatul seara trecută.

Şi dacă în adevĕr era o fiinţă vie pe acolo, apoĭ nu putea să fie alt cine-va de cât unul dintre ceĭ douĭ asupritorĭ aĭ familieĭ Poiré.

Nu maĭ era acum de făcut de cât un singur lucru, să se ascundă repede, şi apoĭ să pornească pe urmele scelerațuluĭ.

Pseudo-topograful abea maĭ avu timpul să se pitească în stufişul sĕŭ, şi auzi lămurit sgomotul unor paşĭ.

După câte-va momente, deosebi silueta unuĭ tînăr, care venea în spre dânsul.

Faţa necunoscutuluĭ trăda prea multă şiretenie şi răutate, pentru ca Terville să maĭ poată avea vre-o îndoială. Falsul englez înţelese îndată că tînărul acela era Paul Lebont în persoană.

Un moment avu gândul de a eşi din ascunzătoarea sa, pentru a se repezĭ asupra infamuluĭ călăŭ al Berteĭ Poiré.

Dar teama că ar putea compromite situaţia fu maĭ puternică de cât indignarea sa, şi-l făcu să rămâe nemişcat.

Lebont sosi la marginea stufişuluĭ. Până scum mersul sĕŭ fusese acela al unuĭ om grăbit; dar de odată, banditul se opri şi examină cu atenţie solul.

Terville îl auzi murmurând:

— Trebue să fie cine-va ascuns pe aicĭ... Ia să vedem maĭ de aproape.

Şi noul venit începu să dea la o parte ramurile.

Terville îşĭ reţinu suflarea. Dar, stîrnite de miscarea ramurilor, un muşuroĭ de furnicĭ începură să-l înţepe cu atâta violenţă, în cât nemişcarea în care stătea îĭ devĕnea un supliciŭ.

N'avu destulă putere de stăpânire asupra sa, şi făcu o mişcare. O ramură fu atinsă, producând o ţîşnitură destul de pronunţată.

Lebont auzi zgomotul şi se opri pe loc, căutînd să distrugă fără a maĭ înainta.

Printr'o sforţare supremă, Terville reuşi să stea un moment nemişcat, cu toată durerea pe care i-o provocaŭ înţepăturile furnicelor.

Lebont făcu douĭ paşĭ înainte. Terville se folosi de acest zgomot spre a se ridica puţin şi a-şĭ înarma revolverul.

Dar călăul luĭ Poiré, nemaĭ auzind nicĭ un zgomot, crezu că era zadarnic să maĭ insiste.

Fără îndoială, banditul spunea că dacă ar fi fost vre-o fiinţă vie în stufişul acela, nu i-ar fi putut scăpa.

El nicĭ nu bănuia că fusese învins de una din acele sforţărĭ extraordinare de eroizm, care fac cinste omuluĭ.

Când Francisc de Terville judecă distanţa dintre el şi Lebont destul de mare, porni din noŭ la drum.

La început îĭ fu lesne să descopere urmele bandituluĭ; dar după o distanţă oare care, orĭ-ce urmă începu să dispară.

Sub influenţa razelor fierbinţĭ ale soareluĭ, erburile călcate se înălţaŭ din noŭ, aproape fără întârziere.

După o zi de drum destul de grea, Terville ajunse pe ţărmurile luĭ Chapel.

Zări îndată maĭ multe ruine de castele, şi tremură la gândul că Berta putea să fie prizonieră în vre-unul din ele.

Dar în care, anume?

Eraŭ în totul treĭ castele, la câte cincĭ kilometri distanţă unul de altul.

Dar pentru a descoperi vre-un indiciŭ, ar fi trebuit să se apropie de vre-unul din castelele acelea, şi pentru a se apropia de ruine trebuia să pue în joc viaţa nenorocitelor victime.

Vicontele de Terville trecu fluviul înot şi ajunse într'un boschet des de copacĭ.

Cum una dintre ruinĭ domina de foarte aproape locul în care se afla, francezul alergă să se ascunză în boschet.

De odată se opri în faţa unuĭ copac.

Zarise la pământ o bucată de stofă albă. Se aplecă cu vioiciune şi o ridică.

Era o batistă de mătase care purta într'un colţ, fin brodată, iniţiala B...

Berta!.. Aşa dar dînsa trecuse pe acolo

Prin urmare în ruina, în turnul acela trebuia să vegheze Ferret asupra victimelor sale!

Atuncĭ Francisc de Terville, urmărind o idee secretă, eşi din boschet şi începu să şĭ joace rolul sĕŭ de topograf.

Timp de două ore rămase descoperit, luând mereŭ note cu creionul, potrivind busola, măsurând solul cu paşiĭ.

De odată auzise strigătul Berteĭ şi se îndepărtase repede pentru a se apropia de Vamga, care venea prin cea-l'altă parte a turnuluĭ.

Şeful indian întrerupse cuvintele francezuluĭ:

— Eŭ cunosc ruina aceasta, cum cunoştĭ tu satul în care te-aĭ născut. Este turnul Anzilor. Eram copil când am întovărăşit aicĭ pe tatăl meŭ, în timpul uneĭ revolte contra guvernuluĭ.

«La douĭ paşĭ de copacul lângă care aĭ găsit batista, se deschide un culoar subteran pe care l'aŭ săpat aĭ noştri pentru a ajunge pînă la turn, unde nişte indienĭ eraŭ ţinuţĭ prizonierĭ.

«Dacă aşĭ avea numaĭ treĭ momente înaintea mea, timpul necesar pentru a dezlipi blocul de la intrarea subteraneĭ, partida ar fi câştigată...

«Dar în timpul acesta amiciĭ noştri ar putea fi ucişĭ...

«Nu ne maĭ rămâne de cât un singur mijloc: să silim pe gardian să iasă puţin afară...

— Trebue să găsim mijlocul acesta cu orĭ-ce preţ!..

— Cred şi eŭ!..

CAP. XVI

In momentul în care Ferret îşĭ apu-

case secura şi se repezise asupra prizonierilor, hotărît să-ĭ ucidă, Berta Poiré se dusese din noŭ la fereastră, ca şi cum ar fi voit să cheme pe Francisc în ajutor.

Dar în clipa următoare ea se opri clătinându-se şi murmură :

— A plecat !..

Atuncĭ Ferret, care ţinea securea ridicată d'asupra nenorociţilor, se opri, aruncând o privire furioasă spre fereastra turnuluĭ.

Toate acestea se petrecură în câte-va secunde.

Aproape în acelaşĭ timp gigantul exclamă :

— Nu maĭ înţeleg nimic !.. Iată-l acum pe Lebont venind din aceiaşĭ direcţie...

In adevăr, al douilea gardian al nenorociţilor prizonierĭ sosea pe urma luĭ Francisc. Banditul înainta cu cea maĭ mare băgare de seamă, silindu-se să surprindă orĭ-ce zgomot.

Când Ferret deschise uşa pentru a-şĭ lăsa tovarăşul să intre, înoptase.

— Iată-te în fine !.. murmură colonul normand, uşurat.

Lebont îl privi pe jumătate supărat, pe jumătate ironic :

— Imĭ facĭ imputărĭ acum ? murmură dînsul. Asta e prea mult ! Mi se pare că de azĭ dimineaţă pînă acum eŭ am făcut maĭ bine de cincĭ-zecĭ de kilometri, pe când tu te-aĭ întins la umbră. Şi când mĕ gândesc că va trebui să plec din noŭ !..

— Dar ce s'a întâmplat ?

— S'a întâmplat că lovitura cea mare se va da astă seară.

Vermont nu va veni la întâlnire, dar va veni indianul delegat de Vamga, care va aduce şi baniĭ cu dînsul.

— Dar călătorul pe care l'am zărit ?..

— Un călător şi nimic maĭ mult !

«Oh, fiĭ liniştit. M'am gândit şi eŭ la posibilitatea unuĭ spionaj .. Am simţit eŭ că un necunoscut se preumblă pe terenurile noastre şi m'am folosit de toată şiretenia mea pentru a mĕ informa. Am căpătat siguranţa că domnul acela este un englez care lucrează la harta Guatemaleĭ... Face parte dintr'o misiune ştiinţifică...

«Drace !.. Dacă te-a văzut !.. Era aşa de aproape de aicĭ...

— Nu mĕ poate vedea nimenĭ, când nu voesc eŭ să fiŭ văzut... Domnul cu topografia nu poate bănui prezenţa noastră prin locurile acestea...

— Prin ce primejdie era să ne facă să trecem englezul acesta !..

— Dar şi de ce folos va fi dînsul pentru noĭ !..

— Cum asta ?..

— Poliţia îl va întreba şi dînsul va răspunde că n'a zărit nicĭ o fiinţă vie în ţinutul acesta pe care nĭ l'am ales de reşedinţă.

— Dar ceva alimente ? întrebă Ferret.

— Am maĭ avut oare timp pentru aşa ceva ? Când are cine-va afacerĭ cu domnul Vermont...

— Aşa dar l'aĭ văzut ?

— Nu !.. Dar e ca şi cum l'am văzut... Abia am maĭ avut timpul să viŭ pînă aicĭ pentru a-ţĭ da instrucţiile necesare.... Maĭ strângeţĭ stomacul pînă mâine dimineaţă... Cât pentru prieteniĭ noştri, vor cina în imaginaţie !..

Toată convorbirea aceasta era schimbată cu voce tare. Işĭ poate orĭ-cine închipui efectul trist pe care l'aŭ produs cuvintele acestea asupra nenorociţilor chinuiţĭ de foame şi de frig în cel maĭ înalt grad.

Lebont stătu culcat o oră pentru a se maĭ odihni.

— Haide, zise dînsul sculându-se; trebue să plec. Tu să staĭ mereŭ de veghe.

«Iţĭ cer un singur lucru : să nu adormĭ şi la cel maĭ mic zgomot să fiĭ în picioare. Pe la miezul nopţeĭ mă voiŭ întoarce împreună cu indianul.

Când veĭ auzi cele treĭ fluerăturĭ, veĭ deschide uşa. Nu vom maĭ avea atuncĭ de cât să ne primim baniĭ şi să cedăm prizonieriĭ indianuluĭ.

Ferret rămase sprijinit de fereastră, pentru a'şĭ auzi complicele depărtându-se.

Noaptea era foarte întunecoasă. Nicĭ o adiere de vânt; domnea o tăcere absolută, o tăcere de moarte !..

Gigantul, care avea adese-orĭ obiceiul să gândească cu glas tare, murmură :

— E prea întuneric astă noapte !... Orĭ-ce ar spune Lebont, mie tot maĭ bine mi-ar părea să fie lumină.

La rîndul sĕŭ, contele de Terville, după ce se unise cu Vomga şi cu banda sa, se îndepărtase de turn.

Şeful indian, tot aşa de nerăbdător ca francezul, nu lăsă multă vreme pentru popas.

— Trebue să ne reîntoarcem la turn, zise dînsul, cel puţin cu o oră înaintea luĭ Lebont.

Şi plecară călăuziţĭ de către unul dintre indienĭ, care purta porecla «Orbul». Omul acesta era în adevĕr orb; tocmaĭ din această pricină, căpătase o mare putere de distingere a lucrurilor, numaĭ prin pipăit.

In noaptea aceia atât de întunecoasă «orbul» era de un folos real pentru tovarăşiĭ luĭ Terville cărora cel maĭ elementar sentiment de prudenţă, le dicta să nu aprindă nicĭ un foc.

Inainte de a da semnalul de plecare, Vomga se îngriji de toate amănuntele.

El se asigură de aproape că oameniĭ săĭ eraŭ toţĭ înarmaţĭ cu instrumentele de care aveaŭ să aibă nevoe în timpul nopţeĭ.

Inaintară cu băgare de seamă. Orbul mergea în frunte, şi îndată după dînsul venia şeful.

Terville era foarte emoţionat, pentru că simţia desnodământul apropiindu-se.

Merseră ast-fel un timp, care se păru fără sfârşit gentilomuluĭ normand.

Trecură rîul Chapul înnot, fără nicĭ un sgomot.

Vomga se aplecă, pipăi pămîntul în maĭ multe locurĭ, şi esplică cu voce încetă, că Lebont plecase, pentru a se întâlni cu pretinsul delegat al luĭ Vermont.

Terville împreună cu şease indienĭ, rămase ascuns în nişte stufişurĭ, care păreaŭ anume crescute acolo, ca loc de ascunzătoare.

Lanternele fură aprinse, şi aşezate la pămînt, în aşa mod, în cât lumina să nu se vadă nicĭ la douĭ paşĭ distanţă.

— Aşa, zise dînsul luĭ Terville, veţĭ fi cu toţiĭ faţă, pentru a vă urca la asalt, îndată ce prizonieriĭ vor fi închis uşa în urma luĭ Ferret. Dar bagă bine de seamă că cea maĭ mică imprudenţă ar putea să primejduiască viaţa prietenilor noştri.

După această explicare, Vomga alese douĭ oamenĭ şi le făcu semn să-l urmeze.

Ceĭ treĭ indienĭ începură ascensiunea colineĭ, cu agilitatea unor veveriţe. De la o distanţă de câţĭ-va paşĭ, Terville nu-ĭ maĭ auzi.

Timp de aproape treĭ sferturĭ de oră, ceĭ treĭ oamenĭ lucrară cu o grabă febrilă, pentru platforma de la intrarea turnuluĭ.

Pământul era deslipit bucată cu bucată, pentru a nu provoca nicĭ cel maĭ mic sgomot.

Când Vomga judecă că ruptura era destul de mare pentru a împiedeca trecerea, se opri. In modul acesta, Lebont avea să se vadă nevoit să-l strige pe Ferret afară.

Pe de altă parte, indieniĭ, carĭ aveaŭ la îndemână scărĭ, aveaŭ să poată trece fără nicĭ o greutate.

Ceĭ treĭ quichua se coborîră cu aceiaşĭ băgare de seamă cu care se urcaseră, şi reveniră spre Terville, fără ca acesta să-ĭ fi simţit apropiindu-se.

— S'a făcut ! murmură Vomga... Acuma pungaşul poate să sosească... Il părăsesc.

— Veĭ fi la distanţă mare ? întrebă Terville.

— Oh ! nu, răspunse şeful indian, depărtându-se din noŭ.

Lungit la pământ cum fusese cu două nopţĭ maĭ înainte în valea Chixoy, tînărul francez se gândea la progresele îndeplinite din momentul acela.

Constata că în timp de patru-zecĭ şi opt de ore numaĭ, reuşise să aibă informaţiile cele maĭ sigure în privinţa bieţilor prizonierĭ.

Şi nu numaĭ că ştia locul unde se afla ascunsă familia Poiré, dar chiar fusese elaborat un plan întreg pentru eliberarea lor.

Eliberarea lor ! Câte greutăţĭ maĭ eraŭ de învins încă !

Şi gândindu-se că securea stătea mereŭ atârnată de-asupra Berteĭ, Terville începu să tremure.

In clipa aceia, vecinul său îl răpi din ghiara acestor gândurĭ crude, trăgându-l de mânecă.

— Ce este? întrebă francezul.

— Ni se semnalează apropierea duşmanuluĭ; să nu maĭ facĭ nicĭ o mişcare!...

O lungă tăcere urmă.

Ascultând cu atenţie, Terville auzi nişte paşĭ uşorĭ.

Apoĭ, cu o voce care se silea să rămâe înăbuşită, zise:

— Eştĭ sigur că e pe aicĭ? E aşa de întuneric, în cât nicĭ nu maĭ recunosc locurile.

— Oh!... sunt foarte sigur. Mergĭ înainte.

— Nu, nu maĭ pot înainta... Par'că am o presimţire că ne vom prăbuşi în abis. Aprinde-ţĭ lanterna, bunul meŭ quichua.

— N'o maĭ am.

— Dar o aveaĭ în mână chiar adineaurĭ.

— Am scăpat-o în torent şi am crezut zadarnic s'o maĭ caut.

— Se poate să facĭ asemenea prostie? Riscăm să ne rupem gâtul la fiecare pas.

— Mergĭ mereŭ pe lângă păretele stâncos, şi te asigur că nu veĭ cădea.

Şi ceĭ douĭ oamenĭ se îndepărtară, înaintând spre turn.

Lebont—căcĭ dânsul era— mergea în frunte.

Luĭ Terville îĭ bătea inima să-ĭ spargă pieptul.

Domnea o tăcere adâncă. De odată se auzi un strigăt în înălţimea colineĭ.

Lebont îl chema pe Ferret. In singurătatea aceia, fie-care cuvânt se auzea, ca şi cum ar fi fost pronunţat la o distanţă de douĭ paşĭ.

— Ferret!.. Ferret!... striga Lebont; dar vino odată, dobitocule!

— Ce este? răspunse gigantul, apărând la una dintre ferestre.

—Platforma s'a surpat drept în faţa uşeĭ. Vino repede de ne aruncă scara de fer.

Din noŭ se făcu tăcere. Se auzeaŭ paşiĭ greoĭ aĭ luĭ Ferret, care cobora spre tovarăşul săŭ.

De odată, un zgomot de zăvoare trase cu violenţă rupse tăcerea, repercutându-se până departe.

Aproape îndată, Ferret izbucni:

— Ah!... canaliilor!.. închideţi-vă cât poftiţĭ!... Vom şti noĭ să ajungem până la voĭ!

Ca şi cum ar fi fost împins de un resort, Terville sări de la locul săŭ, şi alergă spre ceĭ douĭ mizerabilĭ, în timp ce tovarăşiĭ săĭ ridicară lanternele de la pământ luminându-ĭ calea.

Cu revolverul în mână, el alerga ca un nebun, riscând la fie-care pas să cadă în abis.

Ceĭ şease indienĭ, pătrunşĭ şi eĭ de solemnitatea momentuluĭ, îl urmaŭ de aproape.

Ferret şi Lebont continuaŭ mereŭ să înjure şi să blesteme, fără să se vadă însă. In cele din urmă, tot după vorbele lor, Terville înţelese că gigantul reuşise să-şĭ treacă tovarăşul pe partea sănătoasă a platformeĭ.

Apoĭ auzi loviturile de secure pe carĭ le dădeaŭ mizerabiliĭ pentru a deschide uşa.

Peste măsură de emoţionat, Francisc nu se maĭ gândi la obstacolul care îĭ întrerupea calea, nicĭ n'auzi strigătul unuĭ indian care voise să'l înştiinţeze.

Transportat de o forţă atot puternică, el sări pe de-asupra viduluĭ şi alergă înainte.

Dar ţipătul indianuluĭ şi lumina lanternelor deşteptaseră atenţia celor douĭ criminalĭ, carĭ îşĭ dădeaŭ acum toate silinţele pentru a deschide cât maĭ repede uşa.

In momentul în care vicontele Francisc păşise pe platformă, uşa cedase şi ceĭ douĭ mizerabilĭ se repeziră cu turbare în interior.

Terville maĭ avea de străbătut încă vre-o două-zecĭ de metri. Cu vocea sfâşietoare, nenorocitul urlă:

— Prea târziŭ!

Şi ca un nebun se repezi asupra aceleĭ porţĭ blestemate care nu voise să maĭ resiste încă un moment, cu siguranţa că avea să găsească cadavrele celor treĭ membri aĭ familieĭ Poiré.

Lanternele indienilor aruncaŭ razele lor la picioarele ziduluĭ şi Francisc deosebi un om în interior care venea spre dînsul.

— Miĭ de tunete! strigă dînsul; este Ferret!..

— Nu, răspunse omul, apropiindu-se.

Era şeful indian Vomga, care ţinea în mână o secure roşie de sînge. In urma luĭ veneaŭ ceĭ treĭ prizonierĭ.

— In timp ce d-ta te urcaĭ, — zise Vomga,—eŭ am avut destulă vreme pentru a destupa închiderea culoaruluĭ subteran.

Lanternele fură aduse în interior şi Terville putu să contemple cadavrele sîngerânde ale celor douĭ călăĭ.

Berta merse drept spre tînărul eĭ compatriot şi izbucnind în lacrămĭ, cu mâinele împreunate, exclamă:

— Oh, d-le, îţĭ mulţumesc pentru tatăl meŭ, pentru sora mea!..

— Cel maĭ fericit dintre totĭ sunt eŭ, d-şoară, murmură Francisc de Terville, emoţionat de înălţimea de suflet a tinereĭ fete, care se uita pe sine însuşĭ pentru a nu se bucura de cât de salvarea celor carĭ îĭ eraŭ scumpĭ.

CAP. XVIII

Hacienda San Marco

Câte-va zile după evenimentele petrecute în Turnul Anzilor, familia Poiré era instalată lângă Tiphaigne, în tovărăşia luĭ Francisc de Terville şi a viteazuluĭ Vomga, care ţinuse să-şĭ călăuzească tovarăşiĭ pînă la hacienda San-Marco.

Bătrînul colon îşĭ poftise toţĭ prieteniĭ pentru a sărbători sosirea compatrioţilor săĭ.

Poiré era încă în camera sa, împreună cu fiica sa maĭ mare, şi cu gentilomul francez, căruia îĭ mulţumia mereŭ.

Vomga bătu în uşă şi intră. El întinse o hârtie luĭ Terville.

— Ce este asta? întrebă tînărul.

— E testamentul frateluĭ d-tale, răspunse indianul. Vermont îl avea la dînsul.

Indată, Berta ceru ertarea vinovatuluĭ. Dar indianul îĭ răspunse, cu un accent sălbatec:

— L'am ucis înainte d'a pleca. N'am jurat oare să nu'l înapoez justiţieĭ franceze, de cât după ce va fi primit maĭ întâĭ pedeapsa dată de justiţia ţăreĭ mele?

După masă, la care luară parte vre-o treĭ-zecĭ de persoane din San-Marcos, Tiphaigne îşĭ lăsă invitaţiĭ să plece, şi împreună cu compatrioţiĭ săĭ se urcă pe verandă.

— Mĕ voĭ reîntoarce în scumpa noastră Franţă, zise dînsul după o pauză. Cred, domnule Poiré, că acum nu maĭ aĭ intenţia de a continua opera mea în Guatemala?

Terville îl întrerupse cu vioiciune.

— Aĭ foarte multă dreptate să vorbeştĭ ast-fel, domnule Tiphaigne, pentru că prieteniĭ noştri sunt bogaţĭ acuma.

In acelaş timp scoase din buzunar testamentul frateluĭ sĕŭ, şi-l întinse luĭ Poiré.

Bătrînul ceti şi cu vocea tremurătoare de emoţie, întrebă cum avea să se poată achita vre-o dată de atâta recunoştinţă.

Tînărul îşĭ ridică privirea spre Berta, ca şi cum ar fi voit să-ĭ capete consimţimîntul.

Copila se înroşi, îşĭ lăsă privirea în jos, şi un surîs uşor îĭ flutură pe buze.

Atuncĭ Terville se îndreaptă cu hotărîre spre bătrîn.

— Crezĭ, zise dînsul, că aĭ o datorie de recunoştinţă faţă de mine; eĭ bine, veĭ deveni bine făcătorul meŭ, dacă veĭ voi să-mĭ asculţĭ o rugăminte.

— Ce rugăminte? exclamă Poiré, uimit.

— Tată! exclamă Berta, aruncându-se în braţele bătrînuluĭ.

Acesta înţelese. Două lacrimĭ marĭ îĭ umeziră ochiĭ. Il atrase pe Francisc la pieptul sĕŭ, şi murmură:

— Imbrăţişaţi-vă, copiiĭ meĭ!..

. . . .

Familia Poiré şi salvatorul eĭ se îmbarcară pe iachtul vicontelui, care aştepta mereŭ în portul Barrios.

Călătoriĭ debarcară la Havre plinĭ de veselie; era acelaş port, în care, cu patru lunĭ maĭ înainte, logodnicul Berteĭ sosise cu o oră după plecarea acesteia.

Câte-va zile după aceia, se duceaŭ amândouĭ spre Cherbourg, pentru a face o vizită abateluĭ Passeur.

Pentru a ajunge la satul preotuluĭ,

trebuiră să treacă prin fața locuinței luĭ Vermont.

— Aicĭ locuia dînsul, murmură Francisc, arătând cu mâna spre casă.

Neplăcerea deșteptată de această amintire fu repede ștearsă în fața preotuluĭ, de la care viitoarea mireasă venia să ceară bine cuvîntarea.

La Sainte-Marie-du-Pont, sosirea lor fu o adevĕrată sărbătoare.

Cu o emoție adâncă revăzură logodnicii reduta Anzouville, care le deștepta atâtea amintirĭ plăcute din dulcea lor copilărie.

. . . .

In cea de-a șapte spre-zecea zi a luneĭ următoare, în biserica de la Sainte-Marie-du-Pont se celebra căsătoria vicontelui Francisc de Terville cu Berta Poiré.

Sfârșit.

De la Bucureștĭ la Roma călare

Luna trecută a plecat călare din Bucureștĭ spre capitala Italieĭ, locotenentul din artileria germană Max Krause, atașat pe lângă ambasada Germanieĭ din Bucureștĭ. Timp de 15 zile locotenentul a călătorit întâmpinând dificultățĭ din cauza timpuluĭ furtunos, care maĭ ales pe munțiĭ Apeninĭ din Italia l'aŭ silit să'șĭ întrerupă marșul.

Locotenentul Krause sosi la Roma în ziua indicată și fu primit cordial de către ofițeriĭ regimentuluĭ din garnizoană 13 de artilerie.

Atât calul cât și călărețul aŭ sosit în cea maĭ splendidă formă.

Sport

Un oraș guvernat de femeĭ

Cu toate că sexul feminin nu se bucură nicĭ acolo de drepturile electorale, totușĭ micul oraș Norway din statul Maine are deosebita onoare de a poseda maĭ mulțĭ funcționarĭ de sexul feminin, de cât orĭ-care alt oraș de pe glob.

Locuitoriĭ aŭ de trimes vre-o scrisoare saŭ de încasat vre-un mandat? Trebue să se adreseze d-neĭ Charles S. Aker, șeful biurouluĭ de poștă.

Aŭ de declarat vre-un deces saŭ vre-o naștere? Trebue să alerge la d-na doctor Bennet, care în calitatea eĭ de medic al stăreĭ civile se duce pe la domiciliul cetățenilor.

Aŭ vre-o neînțelegere cu vre-un vecin saŭ cu vre-un furnizor? D-na Margareta Baker, judecătorul de pace, este aceea care îĭ va judeca în prima instanță.

Voesc să consulte archivele orașuluĭ? Trebue să intre în bunele grațiĭ ale domnișoareĭ Lizie Iohnsohn, care ocupă funcțiunea de bibliotecar municipal.

Presupunețĭ acuma că un burghez din Norvay ar voi să sconteze un bilet de bancă. Va trebui să alerge la Banca națională, unde va trebui să se adreseze d-neĭ Stela Pike, casier principal al stabilimentuluĭ.

Părăsind lumea funcționarilor pentru a intra în lumea privată, vom fi din noŭ nevoițĭ să dăm peste o sumă de notabilitățĭ feminine.

Singurul ziar local a fost fondat și este pus sub direcția d-neĭ Fred. W. Sauborn; soțul eĭ se mulțămește să conducă imprimeria. Se afirmă că ziarul acesta merge prosperând.

Cel maĭ mare magazin de grâne din No way este condus de domnișoara Fennie Baker, sora maĭ mică a judecătoruluĭ de pace despre care am vorbit maĭ sus.

Trebue să maĭ observăm aicĭ că toțĭ

funcţionariĭ stabilimentelor sale poartă fuste.

Cred că acum nu veţĭ maĭ fi surprinşĭ aflând că cele maĭ bune ateliere fotografice ale oraşuluĭ, sunt conduse de către o femee, domnişoara Minia F. Libby, care operează în persoană.

Dar de sigur că nu tot cu atâta bună voinţă veţĭ primi ştirea următoare: întreprinderea pompelor funebre este ţinută de către o oare-care doamnă Treeland Bolster. Dânsa are însărcinarea de a vizita familiile acelora care plâng vre-un membru decedat, şi de a le conduce la ultimul locaş.

Toată lumea însă, recunoaşte că d-na Treeland se achită de însărcinările sale într'un mod cât se poate de satisfăcător.

Aţĭ crede poate că seria citaţiilor este sfîrşită? Aveţĭ puţină răbdare!

Cum am putea trece oare peste existenţa domnişoareĭ Rebeca Warren, a căreia funcţiune nicĭ nu prea are echivalent pe la noĭ?

D-şoara Warren este pur şi simplu pomologistă, şi în această calitate are însărcinarea de a îmbunătăţi arboriĭ fructiferĭ aĭ oraşuluĭ.

Este o ocupaţie plăcută şi în acelaşĭ timp foarte rentabilă, de vreme ce d-ra Warren a putut aduna destuĭ banĭ pentru a'şĭ cumpăra o mină de aur.

Gurile rele spun că celebra d-şoară şĭ-ar fi pierdut tot capitalul în această întreprindere.

Acum câţĭ-va anĭ am fi putut prezenta cititorilor o femee preot.

In adevăr, mis Carolina F. Angell a fost timp de două-zecĭ de anĭ rectorul universităţeĭ Church din Norway. După ce a trecut nişte examene strălucite, a fost ordonanţată «preacher of the Gorpel». Starea proastă a sănătăţeĭ sale a silit-o să'şĭ dea demisia, spre cea maĭ mare părere de rău a drept credincioşilor.

Actualmente ea este preot al templuluĭ din Freeport, tot în statul Maine.

In sfîrşit până anul trecut, biuroul telegrafic din Norway avea ca titulară pe d-şoara Norden.

Acum de-abia bag de seamă că am săvârşit o omisiune. Ar fi trebuit să adaog că d-şoara Baker, în calitatea eĭ de judecător de pace, are dreptul de a'şĭ căsători concetăteniĭ, drept care îĭ este acordat de legile americane.

In absenţa preotuluĭ, judecătorul de pace poate pronunta cuvintele hotărâtoare. Domnişoara Baker a celebrat până acuma treĭ căsătoriĭ, fapt care n'a împiedecat-o să rămâe fată bătrână!

Sereno.

ARCHIPELAGUL MONSTRILOR

ROMAN DE AVENTURI

DE

LOUIS BOUSSENARD

— Urmare —

Şi se aplecă d'asupra tunuluĭ, gata sădea foc.

Dar şalupa se ascunse printre stâncĭ, ne maĭ putând acum să fie ţinută în voe. Alik rămase în aşteptare, căcĭ, cu nicĭ un preţ nu voia să-şĭ peardă lovitura în vânt.

Dar, de-o dată, o zguduitură teribilă se produse, şi Alik se vĕzu rostogolit de o parte.

— «Hell damit! exclamă dânsul, ce naiba înseamnă asta!.. Nu cum-va suntem torpilaţĭ?

In adevĕr, vasul fusese ridicat în sus, şi răsturnat pe o coastă.

Nelly şi Mary eşiseră din cabinele lor, înspăimântate:

— Ce se întâmplă?.. exclamară dânsele. Ne scufundăm!

— Ţineţi-vă bine!.. Nu s'a sfârşit încă!..

In adevĕr, o a doua lamă de apă şi maĭ teribilă de cât cea d'ântâiŭ se urcă din fundul apeĭ, sguduind cu putere vasul. In depărtare, marea era aşa de agitată în cât părea un vulcan în ferbere.

Prevĕzând o nouă sguduire, Alik strigă cu voce tunătoare:

— Ţineţi-vă bine!.. In direcţia şalupeĭ, care se învârtea acum în loc, cu prinsă de un vârtej, ţâşni o masă însemnată de vaporĭ, urmată de o flacăre lungă, care se stinse aproape îndată. In acelaşĭ timp o detunătură formidabilă izbucni, întovărăşită de tot soiul de sfărâmăturĭ carĭ se împrăştiară de-asupra măreĭ, ca şi cum ar fi fost o erupţie vulcanică.

In aceiaşĭ clipă, o a treia lamă de apăi şi maĭ înaltă de cât cele d'ântâiŭ, ţâşni din marea înebunită.

Iachtul fu zguduit ca o coajă de nucă.

Dar, lucru neaşteptat, această lamă de apă, scoase la iveală un corp; corpul neînsufleţit al unuĭ om, căruia îĭ năpădise sângele pe nas şi pe gură, şi care ţinea strâns în mână, un felinar.

Corpul acesta se fixă la picioarele domnişoareĭ Nelly, oprit de o scândură. Tinĕra fată, uimită, privi un moment; apoĭ, scoase un strigăt care îl făcu pe Harry să se înfioare până în măduva oaselor.

— Totor!.. ah!.. Dumnezeule!.. Totor!...

CAP. IV.

O sosire bruscă. — Cum a operat Totor.. — Bucurie şi necazurĭ. — Viŭ!.. Alte minunĭ.—Ce e de făcut? Un plan zadarnic.— Morgan este perdut.

Cunoaştem planul pe care şi l'a făcut Totor când s'a vĕzut în presenţa vulcanuluĭ sub marin.

Planul acesta extra-ordinar, formidabil, şi în acelaş timp desperat, consistă în a goni apa măriĭ spre interior.

Nu fără dreptate, Totor cugetase că cantitatea de vaporĭ furnizată de contactul brutal al apeĭ cu focul, va produce o presiune irezistibilă.

Presiunea aceasta avea să arunce în aer o parte a suteraneĭ, dându-ĭ ast-fel luĭ Totor putinţa de a scăpa cu viaţă.

După nişte semne exterioare, Parizianul putu vedea, că cupola naturală sub care gemea vulcanul, n'avea o grosime tocmaĭ mare.

Din fericire, maĭ găsise şi cartuşele de dinamită, şi ştiuse să se folosiască de ele.

Totor dăduse foc fitiluluĭ, făcându-şĭ socoteală că avea să aibă zece momente înaintea luĭ, pînă în timpul exploziеĭ. In aceste zece momente, Totor spera să ajungă pînă la acea porţiune a caverneĭ, care nu maĭ era sub apele măreĭ.

Din nenorocire pentru Totor, calculul sĕŭ fu falş. Fitilul dură abia patru momente.

Fugise cât de repede putuse, iluminându-şĭ mereŭ calde cu preţiosu-ĭ felinar care nu-l părăsise nicĭ o clipă.

— La trap, bunul meŭ Totor, îşĭ spunea dînsul; la trap!. In curînd va fi prea cald aicĭ.

In aceiaşĭ clipă, solul se cutremură.

— Ah!. e prea curînd!. exclamă ştrengarul, continuându-şĭ fuga.

Dar un violent curent de aer îl trînti la pământ, şi un sgomot enorm umplu caverna.

Zbuciumul de cataracte, bubuiturĭ de flacărĭ, exploziĭ de gazurĭ dezlănţuite, urlete de vaporĭ, toate se confundaŭ la un loc, cutremur, cataclism groaznic, într'un chaos de nedescris.

Totor nu maĭ putu să se ridice.

Un fel de lincezeală îl cuprinse, paralizându-ĭ forţa şi voinţa.

Vederea i se turbură, respiraţia i se îngreună, şi rămase nemişcat, cu felinarul în mână.

Se simţia într'un loc prea strâmt, lipsit de cer, şi vedea bine că se înăbuşe.

— Vaporiĭ! gemu dânsul. Atmosfera aceasta mă va ucide.

Am reuşit! Vulcanul este inundat... Dar a fost prea curând. Oh! sărmanul meŭ Totor!

I se părea că trecuseră ore întregĭ, şi

în realitate nu era de cât un singur minut de când izbucnise cataclismul.

Presiunea pe care o exercitaŭ vaporiĭ de jos în sus, era spăimântătoare. Tumultul deveni infernal. Solul tremura şi se ondula mereŭ; bubuiturile se urmaŭ fără întrerupere.

De odată, presiunea aceasta de jos în sus deveni maĭ puternică de cât presiunea măreĭ.

Platorma care încătuşa vulcanul fu zguduită cu putere şi urnită din loc.

Aerul, comprimat atâta vreme, ţâşni cu o putere iresistibilă.

Acest teribil curent de aer ajunse până la Totor. El se urcă împreună cu vârtejul şi ajunse până sus, la valurile măreĭ.

Norocul îĭ scoase în cale vasul «Morgan».

Peste un moment, era la picioarele adorateĭ sale Nelly.

Tânăra fată îşĭ recunoscu prietenul şi scoase un strigăt teribil, un strigăt în care eraŭ amestecate în acelaş timp şi groaza şi bucuria.

Da, în ciuda orĭ-căreĭ presupunerĭ, a orĭ-căreĭ posibilităţĭ, a orĭ căreĭ speranţe chiar, Totor ţîşnise din fundul măreĭ.

Şi lucrul acesta n'o miră prea mult, atât de legat îĭ era gândul de amintirea luĭ Totor, atât de ferbinte dorea eliberarea luĭ.

Eĭ bine! Minunea fusese îndeplinită.

Fără să se maĭ gândească că vasul era încă în cel maĭ mare pericol şi că o nouă trombă de apă ar fi putut isbucni din moment în moment, aruncând-o şi pe dânsa în fundul măreĭ, Nelly îngenunchiă lângă Totor.

Ridică capul tînăruluĭ pe genunchiĭ săĭ, şi simţindu-l inert, se înfioră până în adâncul sufletuluĭ.

Cu inima strânsă de durere privi ochiĭ închişĭ aĭ Parizianuluĭ, obrajiĭ săĭ palizĭ, buzele-ĭ încleştate, şi suspinând, murmură:

— Totor! amicul meŭ! Priveşte-mă! Auzi-mă!

Sărmanul tînăr rămânea însă mereŭ nemişcat, fără suflare. Alik şi Merinos se apropiaseră la rândul lor, şi-l priveaŭ cu aceiaşĭ durere.

In faţa corpuluĭ nemişcat al bietuluĭ săŭ prieten, Harry se simţea perdut. Ochiĭ îĭ eraŭ plini de lacrămĭ şi se temea să-şĭ maĭ îndrepte privirea spre sora sa, de teamă ca nu cum-va să-ĭ mărească durerea.

— Să fie mort oare? repetă dânsul în cele din urmă, recăpătându-şĭ graiul. Dar nu!.. nu se poate!.. Totor nu poate muri în modul acesta!

— Sărmanul domn Totor! murmură Alik la rândul săŭ... In ce stare tristă îl regăsim!

«Cu toate acestea sângerează! Şi acesta este un semn bun!

Nelly plângea mereŭ, şi se ruga, cu vocea zdrobită.

— Dumnezeule! Aĭ făcut minunea eliberăreĭ sale... acuma fă-o şi pe aceia a re... măreĭ! Dumnezeule, fiĭ milostiv!..

Şi căuta pe faţa tânăruluĭ un semn, un indiciŭ, care să-ĭ spue că nu murise încă, că maĭ putea să spere.

Urmară câte-va momente de o desnădejde sguduitoare.

Dacă influenţa uneĭ voinţe supra omeneştĭ, este în adevĕr capabilă să îndeplinească adevărate minunĭ, ce putere aproape infinită se poate dezlănţuĭ din combinarea a două energiĭ psichice eare sunt îndreptate spre acelaşĭ zel?

La Totor, care leşinase, crezând că moare, ultimul gând fu ese pentru mica sa prietenă, a căreia graţioasă figură îĭ apăruse în momentul când totul se confunda în jurul luĭ.

Şi atuncĭ, un gând supravieţuise inerţieĭ corpuluĭ săŭ. Era liber! Era alăturĭ de miss Nelly, care îşĭ revedea amicul printr'o minune, se născuse din instinct o voinţă puternică, irezistibilă: dorinţa de a-l vedea trăind!

— Trebue! exclama dânsa. Voesc să-l văd viŭ. Voesc să mă audă, să mă vadă, să'mĭ vorbească.

Şi aceste două energiĭ morale, în puterea uneĭ afinităţĭ misterioase şi sublime, se combină, se unesc, pentru a se reperenta asupra fiziculuĭ muribunduluĭ.

Obrajiĭ palizĭ aĭ luĭ Totor se colorară puţin câte puţin. Un suspin îĭ umflă pietul şi corpul i se agită uşor.

— Trăeşte! exclamă copila transfigurată.. trăeşte! Priveşte Mary! priveşte Alik!. Trăeşte!. Ştiam eŭ!. simţeam!.. O voiam!..

«Totor! scumpul meŭ Totor! D-zeŭ a avut milă de noĭ şi mi te-a înapoiat.

Totor deschise încetişor ochiĭ şi cu vocea înceată, dulce, maĭ dulce ca cântecul uneĭ vioare, răspunse:

— Miss Nelly!... d-ta eştĭ... da... pe d-ta te strigam eŭ din fungul abisurilor.

Oh! scumpă Nelly! Te aud... te văd, şi sunt fericit, cum nicĭ odată n'a maĭ fost înaintea mea creatură omenească.

«Dar e un vis... un vis delicios... un vis în braţele căruia aş vrea să adorm pentru tot-d'a-una!

«Oh! să mor aşa, lângă d-ta! Să nu maĭ revăd nicĭ odată caverna aceia... fără aer, fără lumină... fără speranţă... un mormânt spăimântător, unde îndurĭ nişte supliciĭ de martir!

«Pe când aicĭ, lângă d-ta, sub soarele acesta luminos' pe care nu credeam că-l maĭ revăd vre-o dată..»

Radioasă, Nelly, îl contemplă lung, lung de tot, fără să-ĭ răspundă, ghicind, închipuindu-şĭ torturile teribile prin care trebuise să treacă bietul tînăr.

Ea se aplecă cu dulceaţă de-asupra luĭ, şi-ĭ sterse cu batista sîngele care-ĭ curgea din rănile de pe obraz. Merinos, Alik şi Mary stăteaŭ de asemenea în jurul luĭ, ne maĭ ştiind ce să facă de bucurie.

— Delirează! exclamă Harry! dar cel puţin, acuma ştim că trăeşte şi-l vom salva!

«Alik, vino repede, să-l ducem în patul meŭ.

O zguduire violentă îĭ tăia vorba. Toţĭ patru se clătinară şi fură aproape să cadă.

Vasul se opri brusc pe loc, şi se învîrti de două orĭ în jurul axeĭ sale.

Alik îşĭ dădu îndată seama de cele petrecute, şi cu vocea îndurerată, exclamă:

— Nenorocire! Vasul nostru a fost prins în loc!

— Nu se poate!

— Da, d-le Hary! Priveşte d-ta însuţĭ. Erupţia vulcanuluĭ a ridicat fundul măriĭ.

— Da, da... aşa este... Dar, pentru moment noĭ nu putem face nimic. Să ne ocupăm numaĭ de Totor. Restul n'are nicĭ o importanţă.

— Da, aĭ dreptate, d-le Harry. Să salvăm întâiŭ viaţa d-luĭ Totor.

«Cât despre mine, voĭ sta de veghe şi voiŭ face cum voĭ putea maĭ bine.

«In adevăr nu maĭ ştiŭ unde ar trebui să alerg maĭ repede.

Şi cu drept cuvânt; erupţia vulcanuluĭ, furia măreĭ, apariţia fantastică a luĭ Totor, toate acestea eraŭ aşa de neprevăzute, aşa de extraordinare în simultaneitatea lor, în cât nicĭ un raţionament nu maĭ era cu putinţă.

Pluteaŭ într'o atmosferă de minunĭ, de lucrurĭ ne maĭ pomenite, în mijlocul cărora şi-ar fi perdut capul chiar şi ceĭ maĭ experimentaţĭ oamenĭ.

Zguduirea vasuluĭ produsese oare-care efect şi asupra luĭ Totor. Dânsul auzise vorbele marinaruluĭ, şi din instinct, căutase să se ridice.

Fără îndoială, era rupt de oboseală, zdrobit. Dar începea să-şĭ simţă membrele îndurerate, şi singură această senzaţie de durere fu îndestulătoare, pentru a-l readuce la realitate.

O văzu pe Nelly, care îĭ surîdea, fericită, transfigurată:

Inţelese îndată. şi cu vocea maĭ sigură acum, exclamă:

— Mis Nelly!... Aşa dar este adevărat!... Trăesc!.. şi sunt aproape de d-ta!

— Da, dragul meŭ, o minune.. Ceva ne maĭ pomenit. Ne-aĭ sosit din fundul măreĭ!

— Da, da, aşa este, sunt un fel de bombă, care am sosit din fundul unuĭ vulcan.

Nelly rîse, şi nebună de fericire, adăogă:

— Din fundul unuĭ vulcan! Te cred cred capabil să facĭ şi lucrul acesta!

«Şi ce făceaĭ mă rog, acolo?

Dânsul răspunse, cu vocea din ce în ce maĭ sigură:

— Vă căutam pe d-tră... cu o lanternă.. Iată, obiectul este aicĭ, lângă mine... Lanterna aceasta o fost adevăratul meŭ susţinător, adevĕrata mea Pro-

videnţă în fundul acelor abisurĭ teribile.

«D-zeule! cât de departe era, şi cât de adânc!

«Merinos, dragul meŭ, ce spuĭ tu despre toate acestea?

— Dragul meŭ Totor, sunt un om fericit, şi nu ştiŭ în ce mod să-mĭ maĭ manifest bucuria.

«Dar cum aĭ ajuns tu aicĭ?

— Dar voĭ? Cum se face că vă aflaţĭ pe «Morgan»? Şi prin ce minune aţĭ ajuns să fiţĭ din noŭ stăpânĭ?

— Imĭ este cu neputinţă să-ţĭ povestesc toate câte s'aŭ petrecut.

— Mie de asemenea... şi apoĭ nicĭ n'aş voi să perd efectul povestireĭ mele.

— Atuncĭ, vino să mâncăm şi să beĭ puţin. Trebue să fiĭ mort de foame.

— Nu tocmaĭ! Am nevoe de alte lucrurĭ şi maĭ grabnice încă!

— De ce lucrurĭ?

— De apă şi de săpun. Nu mă vedeţĭ în ce hal sunt?

— Aĭ dreptate... Te voĭ conduce împreună cu Alik.

(Va urma)

Ceva magic părea că protege de gloanţe pe Mikaila

EROIZMUL UNEI FEMEI

In legendele cazacilor, femeia nu joacă în general de cât un rol foarte şters. Toate întreprinderile îndrăzneţe, lupta în stepe, gloria, orgia, sunt numaĭ pentru bărbat. Femeia trebue să se mulţămească numaĭ cu o eternă viaţă de supunere.

Cu toate acestea, ar fi o greşală să credem că femeile nu-şĭ aŭ şi ele eroinele lor.

Chiar în epocele cele maĭ depărtate, în timpul luptelor împotriva republiceĭ poloneze, se întâmplă de multe orĭ ca soţia cutăruĭ saŭ cutăruĭ hatman să se distingă prin energia saŭ devotamentul eĭ.

Ast-fel s'a păstrat prin puterea legendeĭ, numele multor femeĭ.

In anul 1900, în timpul faimoaseĭ expediţiĭ internaţionale împotriva chinejilor, s'a văzut un regiment întreg de femeĭ militare, în cea maĭ mare parte siberiene şi cazace, luând parte la operaţiile militare.

In timpul acesta, sute de femeĭ solicitaŭ de la guvern onoarea de a fi primite în armată.

Această ardoare războinică nu s'a stins până în prezent.

In timpul războiuluĭ ruso-japonez, femeĭ multe, îmbrăcate în costume bărbăteştĭ, s'aŭ dus să înfrunte pericolul alăturĭ de soţiĭ, de fraţiĭ saŭ de părinţiĭ lor.

In timpul sângeroaselor lupte date la Liao-Yang în 1904, s'a distins maĭ ales o trupă de cavalerĭ cazacĭ, comandate de un ofiţer foarte tânăr.

Ofiţerul acesta era o femee.

Logodnicii de la Orenburg

Mikaila Dobronova era o tînără din Orenburg; ea era logodită cu Kather Khalanoff, un tînăr de vre-o treî-zecî de anî, erudit ca un doctor, dar cu toate acestea, comandantul uneî «sotnia» (escadron de cavalerie cazacă).

Răspândiţî în număr de aproape şease milioane pe teritoriile Donuluî, Kuban, Orenburg, Transbaical, Siberia, Terek, Amur, Astrahan şi Usuri, cazaciî formează totuşî un popor a parte, in mijlocul naţiuneî ruse, care de altmintereî este destul de pestriţă.

Eî aû o organizaţie militară particulară, fiind împărţită în 11 corpurî de armată, saû «voikos», având fie-care o importanţă deosebită şi fiind fie-care comandată de un «hatman» saû şef.

Din şease milioane de oamenî, numaî jumătate sunt în adevăr de condiţie cazacă; pentru a fi cine-va de condiţie cazacă, trebue să îndeplinească oare-care cerinţe, să posede unele titlurî, să plătească unele taxe, şi să facă un serviciû militar maî lung şi maî strict de cât cel impus restuluî populaţieî.

Deprinşî cu cea maî adâncă disciplină, streinî de orî-ce idee modernă, străinî de frământările sociale care turbură restul Rusieî, cazaciî constitue adevĕrata forţă militară a guvernuluî ţarilor.

Oameniî aceştia se mulţămesc să asculte, fără să raţioneze vre-odată.

De aceia, în toate perioadele critice, guvernul rus face apel la armata cazacă. Sunt nişte servitorî devotaţî şi orbî în ascultarea lor, care şi-aû câştigat în multe împrejurărî o tristă celebritate.

Kather Khalanoff primise de la un medic bătrân, pe jumătate nihilist, oare-care instrucţie apusană.

In spiritul sĕû cultura se ciocnea acum cu educaţia pe care o primise de la părinţî.

Era de alt-fel, un om foarte simpatic, care avea o dragoste adevărată pentru frumoasa Mikaila Dobronova, care la rîndul eî, îl iubia cu aceiaşî putere.

Se hotărâse ca în luna Iunie să aibă loc căsătoria.

Războiul

Dar prin Februarie, izbucni războiul cu Japonia, şi că prin atingerea uneî baghete magice, toată situaţia se schimbă.

Ţarul lansă un apel către poporul rus. Patru corpurî de armată fură trimese în Siberia. Kater Khabancoff trebui să pleca cu «sotnia» sa.

Puţin timp după această plecare, locuitoriî din Orenburg observară dispariţia Mikaeleî Dabronova.

Dar cum dînsa n'avea familie, poseda oare-care avere şi atinsese vîrsta de 25 de anî, era deplină stăpână pe actele eî.

Fără îndoială, se făcuse şi dînsa infirmieră, ca multe alte femeî ruse, pentru a putea fi maî aproape de acela pe care îl iubia.

Aceia care cugetaû ast-fel, nu se înşelaû de cât pe jumĕtate. Mikaila plecase în adevăr la războiû, dar nu pentru a fi infirmieră, ci pentru a lua parte activă la lupte.

In luna Maî, «sotnia» luî Khalanoff, străbătuse ceî opt miî de kilometri care o despărţeaû de teatrul războiuluî şi ajunsese în Mandciuria.

Ea fu desemnată de la început să se unească cu armata generaluluî Stackelberg, care avea destinaţia să meargă în ajutorul Portulu-Artur, asediat.

Era în urma primelor înfrângerî ruse de la Yalu şi Ken-Tschen.

Khalanoff fusese însărcinat cu serviciul de avant-gardă. El şi oameniî din «sotnia» sa, nu intraseră încă în foc, şi eraû foarte nerăbdătorî să se semnaleze.

Oare în adevĕr, Japoneziî aveaû să le poată rezista?

Oameniî aceia micî, galbenî, nişte idolatri, aveaû să se poată împotrivi soldaţilor ţaruluî?

Ideia aceasta sigură, era îndestulătoare pentru a-î face să izbucnească cu hohote de rîs.

Pe când Khalanoff, împreună cu oameniî sĕî, se îndreptaû spre Vatangu, o întâmplare veni să-l înlemnească de uimire.

Un cavaler, purtând uniforma trupeî sale, se prezentă în faţa luî.

In tânărul acela, chipeş la figură, cu obrajiî roşî, Khalanoff recunoscu pe logodnica sa Mikaila!

— Domnule comandant, zise cavalerul, după ce executase un salut militar ireproşabil, am un ordin de la domnul general.

Şi dînsul, saû maî bine zis, dînsa, scoase de la piept o hârtie, pe care o întinse luî Kholanoff.

Era un ordin în regulă, prin care, voluntarul Mikail Dabronoff, era ataşat la sotnia sa.

Şi pe când comandantul citea ordinul în ochiî tinereî femeî licărea o expresie drăcească de ironie şi de dragoste.

Kholanoff s'ar fi aşteptat la orî-ce maî curând de cât la o asemenea aventură: chiar la o victorie a japonezilor. Când plecase din Arenburg, îşî îmbrăţişase logodnica, şi-î spusese: «La revedere! După victorie!» Şi iată că acum o regăsia în Mandciuria!

Acum să n'ajungă cine-va să creadă în minunî, după asemenea întâmplărî?

Cu toate acestea seful cazac se sili să îşî convingă logodnica că locul eî nu era acolo. Infirmieră, da! Putea să vie să ridice răniţiî de pe urma luptelor; ba chiar aceasta era o misiune foarte nobilă.

Dar Mikaila nu voi să audă nimica.

Ofiţerul ne-având ce face, trebui să se resemneze.

De alt-fel, evenimentele se ingrămădiră repede.

La 27 Maî, o armată japoneză sub ordinele generaluluî Oku, cuprinsese istmul Kiu-Tchen şi ocupase Dalmy, izolând ast-fel Port-Arthurul, care era asediat şi pe uscat şi pe mare.

Cu armata aceasta aveaû să se ciocnească ceî treî-zecî de miî de oamenî aî generaluluî Stackelberg.

Ciocnirea avu loc la Wafangu şi fu teribilă.

Kkalanoff, executând cu stricteţă ordinele primite, se aventură cu sotnia sa în regiunî necunoscute. Pe acolo pe unde hărţile statuluî major rusesc nu indicaû de cât stepa goală, soldaţiî dădură peste dealurî, peste coline. Bieţiî cazacî eraû împuşcaţî de nişte duşmanî nevăzuţî, dar cu toate acestea înaintară mereû, făcându-şî datoria.

Lupta ţinu două zile şi se termină ca toate luptele din campania aceia, prin înfrângerea ruşilor.

Moartea logodnicului

Trebuiră să acopere retragerea. Rolul acesta fu încredinţat cazacilor. Khalanoff turba de necaz. Cum! nişte europenî să se retragă din faţa acelor micî diavolî galbenî! Toată credinţa sa în puterea armateî ruseştî, îl părăsia.

De aceea cu o ură nebună se aruncă împotriva infanterieî japoneze, electrizându-şî oameniî.

Mikaila era mereû lângă dînsul.

Cazaciî trântiră la pămînt prima linie a infanterieî, trecĕnd printr'un uragan de gloanţe.

— Inainte! striga Khalanoff; mereû înainte!

Dar nu putu să'şî sfîrşească vorba; un glonte îî străbătu pieptul.

In acelaş timp, soldaţiî cădeaû în jurul sĕû, ca nişte spice secerate.

Mikaila însă nu fu atinsă, era o adevĕrată minune, de'vreme ce dînsa călărea alăturî de Khalanoff.

Vĕzându şî logodnicul lovit de moarte biata femee avu un strigăt de disperare.

Dintr'o săritură fu lângă Khalanoff şi-î prinse corpul, tocmaî în clipa când era să cadă la pământ. Bietul tînĕr nu maî era acum de cât un cadavru cu ochiî sticloşî.

Tînăra femee îşî stăpâni durerea. Rămăsese acum singură pe câmpul de bătae, în mijlocul unuî cerc de foc. Ea se întoarse spre campament, purtând pe şea corpul celuî mort.

Kather Khalanoff fu aruncat într'o groapă, împreună cu mulţî alţiî, carî plecaseră ca şi dînsul la rĕzboî, tinerî, cu inima plină de speranţă, lăsând câte o afecţiune în urma lor.

Toţî ofiţeriî sotnieî fuseseră ucişî şi sotnia însăşî redusă la maî puţin de jumătate.

Ceî carî maî rămăseseră în viaţă, proclamară de şef, în unanimitate, pe eroicul voluntar Mikael Dobronoff.

Alegerea aceasta, confirmată de un

ordin superior, fu dovedită în curând ca foarte nimerită.

Tînăra amazonă execută cu oamenii săi nişte şarje în adevĕr extra-ordinare. Toată lumea o privia cu admirare.

In formidabila luptă de la Liao-Yang, care a durat timp de şease zile, toată lumea a putut vedea un tînĕr ofiţer ca zac, lesne de recunoscut după bonetul alb pe care-l purta, trecând cu o mână de cavalerĭ prin mijlocul gloanţelor şi a obuzurilor, ca o adevĕrată trombă.

Un farmec magic părea că-l apără de orĭ-ce lovire.

Ofiţerul acesta era tînăra eroină Mikaila Dobronoff.

Ea a fost consacrată ca bine meritând de la patrie, şi trecută în cartea de aur a istorieĭ naţionale ruseştĭ.

P. de Marty

MAŞTILE GALBENE

MARE ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

Şi clipind din ochĭ cu şiretenie, adăugă:

— Va fi o operaţie pe care nu veĭ regreta-o nicĭ odată; stăpânul nostru este generos, şi răsplăteşte regeşte pe aceia care-l serveşte bine.

— In cazul acesta voĭ face tot ce voĭ putea pentru ca să-l mulţumesc.

Bizarul ambasador salută respectuos; apoĭ se îndepărtă fără să maĭ întoarcă capul.

Max reveni lângă Sara, care în tot timpul convorbireĭ rămăsese nemişcată la locul eĭ. Cu privirea vie a ochilor eĭ negri, tânăra femee îĭ punea miĭ de întrebărĭ.

Tînĕrul se aplecă spre dânsa şi 'ĭ şopti:

— După câte bănuesc, suntem înconjuraţĭ de spionĭ; prin urmare, nu trebue să pronunţĭ nicĭ un cuvânt, nu trebue să facĭ nicĭ un gest, care ne-ar putea trăda gândurile.

— Ne-am înţeles.

— Acum, citeşte, doamnă.

Şi după ce ceti şi dânsa scrisoarea Violeteĭ, romancierul îĭ repetă cuvânt cu cuvânt, convorbirea pe care o avusese cu bizarul ambasador. al nu maĭ puţin bizaruluĭ stăpân al Gangeluĭ.

Sara îl ascultă fără să clipească.

— Şi d-ta crezĭ? întrebă dânsa la urmă.

— Că bandiţiĭ aceştia fac parte din trupa care v'a chinuit altă-dată.

— Atuncĭ, locul retrageriĭ lor ar fi...

— Casa din Hunting-Reserve... Locul pe care l'a fixat anul acela pentru întâlnire, mă face s'o bănuesc..., ba chiar, sunt aproape sigur.

Şi surâzând fără de voe, adăugă:

— Afacerea devine comică... In timp ce noĭ făceam o recunoaştere la locuinţa lor, dânşiĭ operaŭ în acelaş mod la locuinţa noastră... Numaĭ că dânşiĭ s'aŭ arătat maĭ puţin delicaţĭ de cât noĭ, de vreme ce aŭ răpit şi comoara.

— Oh!.. glumi ducesa, oare prin epitetul acesta, aĭ voit să-l desemnezĭ pe sir Iohn Lobster?

— De ce nu?.. Nobilul lord are o faţă aşa de roşie, în cât eroiĭ indienĭ aĭ d-luĭ Fenimore Cooper, l'ar fi supranumit faţă de Coraliu.

Asiguraţĭ oare-cum în privinţa acelora carĭ le eraŭ scumpĭ, amândouĭ râseră cu poftă.

Apoĭ, Sara reluă cu seriozitate:

— Domniĭ aceştia nicĭ nu bănuesc că o aŭ pe Mona în mânele lor... Fără îndoială că subalterniĭ, acel San monstruos şi tovarăşiĭ săĭ, aŭ cucerit China, după moartea acelora pe carĭ 'ĭ plângem... Partidul care operează acuma, este un partid secundar... Cu toate acestea, trebue să ne temem de vre-o vorbă a nebuneĭ, de vre-o recunoaştere... Prin urmare, să lucrăm cât maĭ repede posibil.

— Aceasta este şi părerea mea; mă voĭ duce chiar acum la bancă.

— Să le cerĭ suma?

— Da; voĭ lua şi actele necesare. Este lucru evident că suntem supraveghiaţĭ. Trebue decĭ ca duşmaniĭ noştriĭ să ne creadă cu totul supuşĭ şi ascultătorĭ.

Ducesa avu un gest de uimire.

— Aşa dar, întrebă dânsa, nu vom fi supuşĭ şi în realitate?

— D-ta, poate, doamnă; dar eŭ nu voĭ fi în nicĭ un caz.

— Dar ce socoţĭ să facĭ?

— Voĭ face din noŭ astă noapte drumul pe care l'am făcut erĭ.

— Te veĭ duce la Huntung-Rezerve?

— Da.

— Pentru ce?

— Pentru a încerca să gust o plăcere imensă, o fericire de îndrăgostit.

— Voeştĭ s'o vezĭ?

— Şi s'o salvez.

— Dar cu nişte mizerabilĭ ca aceştia, ar însemna...

Parizianul o întrerupse:

— Ce voiţĭ, doamnă, am un caracter foarte răŭ... Nu pot trăi cu ideia că Violeta şi-ar datori libertatea, banilor eĭ, şi nu mie!

Prin ochiĭ duceseĭ trecu o licărire spontană, care trăda o emoţie adâncă. Cu dulceaţă, dânsa răspunse:

— Astă-seară voĭ redeveni şi eŭ studentul Laroche. Şi eŭ voesc să lucrez pentru fericirea acelora carĭ îĭ iubesc.

La rândul săŭ, Max protestă:

— Pentru ce ţi-aĭ maĭ expune şi d-ta viaţa?

— Ce voeştĭ, domnule Max, răspunse ducesa imitându-l, am un caracter răŭ, caracter de femee... Şi femeia, când nu se maĭ poate devota propriilor sale sentimente, se devotează iubireĭ vecinilor săĭ...

— Du-te acum la Asiatik Bank... Indată ce te veĭ reîntoarce, ne vom sui în automobil, şi vom pleca.

— Va fi puţin cam de vreme.

— Da, dar pe vremea aceasta plecarea noastră nu va deştepta atenţia nimănuia.

— Pe când dacă am pleca pe înoptate, ar fi în drept orĭ-cine să se mire de atâta zel pentru nişte escursioniştĭ... Aĭ dreptate, doamnă ducesă; vom face aşa cum aĭ hotărât d-ta?

Semnătura Violeteĭ Fowler avea la bancă o valoare maĭ mare de cât cum ar fi putut-o bănui vre-o dată prieteniĭ eĭ.

Graba pe care o puseră şefiĭ de la Asiatik Bank pentru a-l satisface, dădu luĭ Max prilejul de a se convinge despre lucrul acesta.

Domniĭ directorĭ aĭ bănceĭ, declarară că a doua zi pe la orele zece, fondurile cerute aveaŭ să fie la dispoziţia mandataruluĭ tinereĭ fete. Cu această ocazie, lăudară forte mult un iacht care se prezenta, un iacht foarte elegant, proprietatea unuĭ raiah amic, care dorea să se desfacă de dânsul.

Max îĭ rugă să ţie iachtul gata de drum pentru a doua zi. Aveaŭ să-l încerce. Credea chiar că aveaŭ să facă cu el, o călătorie maĭ lungă.

Răspunsul fu că vasul era gata de plecare în orĭ-ce moment aşteptându-şĭ numaĭ stăpânul... Delegatul domnişoareĭ Fowler, se retrase însoţit respectuos până la uşă, de domniĭ directorĭ aĭ bănceĭ şi urmărit cu ochiĭ de toţĭ funcţionariĭ, carĭ se miraŭ de atâta onoare ce se dădea unuĭ străin, cu aparenţa aşa de modestă.

Prima parte a programuluĭ, fusese executată decĭ, fără nicĭ o greutate.

Max reveni încetişor spre Trefald's Costage.

Mergea mereŭ pe lângă ziduri, căutând pe cât putea, să se menţie în zona umbrită.

In adevĕr, în momentele acelea, soarele ardea într'un mod îngrozitor.

Era ora siesteĭ; toate apartamentele zăvorite; ora în care raiahiĭ şi funcţionariĭ englejĭ, stăteaŭ întinşĭ pe sofale şi ascultaŭ muzica adormitoare a chitarelor.

Armoniile acestea încete, dulcĭ, molcome, ajungeaŭ până în stradă, ca nişte vocĭ misterioase ale nirvaneĭ brahmane. Ele păreaŭ că glorifică acel farniente, care constitue punctul suprem al ferici-

reĭ făgăduită tuturor adepţilor religiunilor negative.

Orĭ-cine a străbătut oraşele indiene în ora aceasta periculoasă a siesteĭ, a auzit armoniile chitarelor şi s'a simţit coprins de un sentiment de descurajare.

Despre melodiile acestea scria şi Diggino, îndrăzneţul vânător :

«Sunt nişte acordurĭ carĭ l'ar conduce şi pe diavol în pământ. Le-am gonit de la mine, dar veciniĭ meĭ înebunesc după ele... Ce energicĭ trebue să fie oameniĭ aceştia, dacă maĭ reuşesc să nu fie complect anihilaţĭ, paralizaţĭ!... Pe mine, melodiile Calcuteĭ mă zdrobesc cu totul. Mă voĭ urca maĭ în spre nord; căcĭ, dacă aşĭ maĭ rămânea multă vreme în Calcuta, cred că într'o bună zi, tigriĭ ar putea să vie să mă devoreze bucăţică cu bucăţică, fără ca eŭ să maĭ am puterea de a maĭ protesta.»

Maiorul Digginos scria rândurile acestea după ce împuşcase două-zecĭ şi şapte de tigri, fără să maĭ numere panterele, elefanţiĭ şi cele-l'alte animale, ale cărora doborâre cer calităţĭ deosebite de sânge rece, de curaj şi de dispreţ al vieţeĭ.

Max resimţea şi dânsul acea lâncezeală fizică şi morală, care plana asupra oraşuluĭ.

Pe lângă asta, maĭ domnea şi o temperatură de crater de vulcan.

Ca şi oameniĭ, brizele păreaŭ şi ele adormite.

Cu toate acestea, Max reuşi să ajungă la Treffald's Cottage.

Ducesa de la Roche Sounaille îl aştepta.

— Parĭ obosit, îĭ zise ea. Dar te-am observat bine erĭ, şi cred că voĭ putea conduce şi eŭ maşina, dacă vom merge cu o viteză maĭ mică. Urcă-te şi dormĭ în voe... cât despre operaţiunile d-tale de bancă, mi le veĭ povesti în toate amănuntele lor, maĭ târziŭ.

Şi cu aceste cuvinte, luă loc la cârmă.

— In modul acesta, voĭ avea bănuelĭ şi maĭ puţine.

Şi automobilul se puse în mişcare încetişor, îndreptându-se spre Hongly.

CAP. VI

Miss Violet şi Violeta

In momentul în care romancierul deschise ochiĭ, automobilul se oprise la umbra unor stufişurĭ dese.

Un suflu răcoritor se aşternuse d'asupra pământuluĭ; era pe înserate.

La o distanţă de câţĭ-va paşĭ, Sara, îmbrăcată în costumul studentuluĭ Laroche, stătea lungită la pământ, părând foarte interesată în contemplarea unuĭ spectacol, care era invizibil pentru Parizian, de vreme ce se petrecea îndărătul unor stufişurĭ dese.

Pentru a atrage atenţia tinereĭ femeĭ, Max tuşi încetişor.

Ea îşĭ întoarse capul spre dânsul, şi ducându-şĭ un deget la buze îĭ recomandă tăcerea.

Apoĭ, după două momente veni spre dânsul.

— Suntem oare în Hunting-Rezerve ? întrebă romancierul cu vocea înceată.

— Da.

— Aşa dar, am dormit multă vreme?

Dânsa surâse.

— Maĭ mult chiar de cât îţĭ închipui, căcĭ n'am voit să pătrund în pădure tot pe drumul pe care l'am urmat erĭ. Locuitoriĭ din satul cu minaretul, ar fi putut să ne zărească; nu ştiŭ dacă locuitoriĭ aceştia sunt uniţĭ cu bandiţiĭ, dar în orĭ-ce caz e bine să fim prudenţĭ.

Romancierul aprobă cu un gest.

— Ah! doamnă, ce admirabil agent de poliţie aĭ fi putut deveni?

— E foarte natural... O mică burgheză pariziană, care a citit mult, care a suferit mult... Trebue să fiŭ puţin maĭ cugetătoare, şi, după cum spunea un tactician, pe câmpul de războiŭ, cugetarea are o deosebită valoare.

«Acum, când parĭ a te fi trezit cum se cade, cred că veĭ bine-voĭ să asculţĭ rezultatul reflexiunilor mele.

— Negreşit!

— Am intrat în pădure, continuă tînăra femee, pe un drum paralel cu valul Hunting-Rezerve, drum care se află la o egală distanţă de colinele negre şi de acelea care inchid coasta de nord.

— Foarte bine. Dar în cazul acesta, cred că ne va veni greŭ să regăsim casa bandiţilor.

— Te înşelĭ.

— Ce spuĭ ?

— Spun că am regăsit casa aceasta.

— D-ta!

Max ridicase vocea. Ducesa îĭ apucă braţul.

— Tacere!.. Oameniĭ aceia sunt foarte aproape.

— Dânşiĭ ?

— Da... Le-am descoperit retragerea cu cea maĭ mare uşurinţă.

Stufişurile de colo, lângă care m'aĭ văzut adineaurĭ, formează un fel de gard.. înţelegĭ ?..

— De sigur, răspunse dânsul, uimit oare-cum de opera pe care o îndeplinise tovarăşa sa, în timpul cât dânsul dormise.

— E maĭ bine de o oră, continuă ducesa, de când staŭ de pândă; şi am putut căpăta siguranţa, foarte importantă în situaţia noastră...

Se întrerupse brusc şi adăogă :

— Vino de vezĭ d-ta însuţĭ.

Max se coborî din automobil şi se îndreptă împreună cu Sara spre stufişurĭ. Dânsa îĭ murmură încetişor :

— Culcă-te la pământ... Veĭ putea zări printre ramuri, interiorul parculuĭ şi casa care serveşte de închisoare prietenelor noastre..

— Care presupunem că le serveşte de închisoare, murmură tînĕrul.

Dar ducesa clătină din cap :

— Nu maĭ presupun acuma; sunt sigură.

— De unde poţĭ şti d-ta ?

— Am văzut.

— Pe Violeta?.. Pe Mona?

— Da.

Max se simţea incapabil de a maĭ pronunţa vre-un cuvânt. Inima începuse să-ĭ bată cu violenţă, şi un zgomot de cataractă îl umplea craniul... Aşa dar, dincolo de acele stufişurĭ, în parcul minunat pe care îl văzu e cu o seară maĭ înainte, tînĕra englezoaică era ţinută prizonieră!

Câţĭ-va metri numaĭ, o distanţă pe care ar fi străbătut o din două saŭ treĭ săriturĭ.

Dar între eĭ se ridica – obstacol rău – ceata bandiţilor.

O ură nebună clocotea într'ânsul.

Cu toate aceasta, raţiunea fu maĭ puternică :

— Pentru a ajunge la bune rezultate, îşĭ zise dânsul, trebue să rămân liniştit.

Făcu o energică sforţare de voinţă, şi ideile i se ordonară, i se limpeziră.

Sara îl rugase să privească. Dânsul ascultă. Se întinse la pământ şi 'şĭ fixă privirea avidă printre ramurĭ.

La început nu putu distinge nimica; dar privind maĭ cu atenţie, putu descoperi o deschidere printre ramurĭ.

O grădină verde plină de arborĭ fructiferĭ, de-asupra cărora palmieriĭ îşĭ înălţaŭ trunziţul ca o umbrelă, o grădină verde îşĭ întindea mantia-ĭ încântătoare, până la faţada de lemn a uneĭ clădirĭ spaţioase, un palat, în adevăratul înţeles al cuvântuluĭ.

Era o clădire aurită, cu coloane preţioase şi foarte frumos sculptate, o clădire care-ţĭ făcea impresia uneĭ reşedinţe princiare, nu atât prin puterea de dominaţie pe care o evoca, cât prin înfăţişarea eĭ dulce eresată, care evoca gânduĭ de feeriĭ, de visurĭ încântate.

Toată poezia hinduşă înflorea pe zidurile aceleĭ case.

Era o închisoare cu aspectul cel maĭ răzător, cel maĭ pitoresc, cel maĭ artistic, care s'ar putea vedea vre-o dată.

Dar atenţia romancieruluĭ fu atrasă de un zgomot de vocĭ.

In jurul uneĭ mese din grădină, patru oamenĭ — hinduşĭ după coloarea feţeĭ şi după costumele pe carĭ le purtaŭ—stăteaŭ în cerc, jucând «gara», jocul acela bizar importat din Nepal, care poate fi considerat oare-cum ca înainte mergătorul ruleteĭ noastre.

Aparatul se compune dintr'un soĭ de recipient de forma uneĭ corvete.

Fundul, în interior, are două-zecĭ şi şapte de «godete» tangente, purtând fie care un număr. Numaĭ godetul central are pe el o figură, şi corespunde luĭ zeŭ.

Jucătoriĭ aŭ nişte bile de pământ, divers colorate.

Eĭ le aruncă toţĭ împreună în cervetă.

Bilele se rostogolesc şi în cele din urmă se opresc în unul dintre godete...

Jucătorul care are cele maĭ multe bile, câştigă...

— Eĭ bine, murmură Sara, sunt patru, nu-ĭ aşa ?

— Da ; dar aceasta să fie oare, toată garnizoana ?

— Nu ; maĭ sunt douĭ carĭ veghează asupra prizonierilor la ferestrele săleĭ.

— I-aĭ văzut? întrebă Max, uimit.

Ducesa clătină din cap, cu melancolie.

— Nu ; ferestrele se deschid de cea-l'altă parte a faţadeĭ... Dar am ascultat convorbirea acestor oamenĭ.

Prietenele noastre sunt prizoniere în sala în care am fost eŭ şi cu Mona o-dinioară... în sala aceia a căreia imagină ne-a arătat-o cinematograful din Lursnade.

(Va urma)

In numărul viitor, *Ziarul Călătoriilor* va începe publicarea unuĭ noŭ roman,

Ultima expediţie a unuĭ aventurier

chemat să stîrnească cel maĭ adânc interes printre cititoriĭ noştri.

Eroul romanuluĭ un fost soldat, pleacă într'o lungă călătorie, în cursul căreia încearcă cele maĭ variate, maĭ interesante, maĭ senzaţionale şi maĭ pitoreştĭ aventurĭ.

Ultima expediţie a unuĭ aventurier

va fi prin urmare unul dintre cele maĭ captivate romane de călătoriĭ, moderne.

OMUL ŞI NATURA

In America. — După cât se spune, s'a inventat în timpul din urmă o maşină, care ar îngădui să se dea vaselor o viteză aşa de mare, în cât distanţa de la Havre la New-Iork să fie străbătută în patru zile.

Vaporiĭ ar fi suprimaţĭ, şi motorul acţionat cu un gaz special fabricat din oleiurĭ grele de petrol.

S'aŭ şi executat planurile unuĭ vas de 2000 de tone, înzestrat cu patru helice, şi avînd o putere de 15.000 de caĭ.

Alimentarea motoruluĭ, înmagazinarea gazurilor, ar fi de o simplitate uimitoare!

Aşteptaiŭ confirmarea acesteĭ prodigioase invenţiĭ.

In Siam s'aŭ făcut încercărĭ de sericicultură, care aŭ demonstrat că se pot face în fie-care an opt recolte de mătasă.

Profesorul japonez Toyama, care a fost însărcinat de guvernul regal să facă aceste studiĭ, a vizitat platoul Khorat. După constatările sale, numaĭ vre-o 30.000 de indigenĭ se ocupă astă-zĭ cu sericicultura.

Din anul 1904, s'a înfiinţat o fabrică care merge mereŭ progresând ; se pare că peste douĭ saŭ treĭ anĭ, mătasea fabricată la Khorat va începe să fie bine cunoscută în comerţ.

Rusia are o suprafaţă de 515.000 kilometri pătraţĭ. Populaţia sa este compusă cum urmează, aceasta după o ultimă statistică :

	In diverşi
1. Slavĭ	76.588.000
2. Finezĭ	5.489.000
3. Greco-Latinĭ	5.354.000
4. Turcĭ	3.800.000
5. Semiticĭ	3.300.000
6. Germanĭ	1.600.000
7. Mongolĭ	139.000
8. Caucazienĭ	56.000
Total	96.322.000

Milionarĭ lucrătorĭ. — Atelierele «Pensylvania Railroad Company», situate în Altoona, sunt fără îndoială, singurele ateliere care numără în personalul lor cincĭ-spre-zece fiĭ de milionarĭ şi un prinţ japonez.

Acesta din urmă este acuma simplu ucenic, dar peste douĭ anĭ Yoshior-Yamamato, acesta este numele sĕŭ, va deveni lucrător turnător şi va primi un salariŭ de douĭ dolarĭ pe zi. Cât despre tineriĭ milionarĭ, toţĭ eşiţĭ din universităţile americane, îşĭ fac un stagiŭ de patru anĭ la Altoona, pentru a învĕţa arta complicată a construireĭ maşinilor şi a vagoanelor şi pentru a obţinea brevetul de inginer, care le va îngădui maĭ tîrziŭ să-şĭ găsească un loc la drumurile de fer. Eĭ lucrează de la şeapte ore dimineaţa pînă la orele şease seara, sub ordinele şefilor de ateliere.

Ce exemplu frumos pentru mult desmierdaţiĭ noştri «Totoş şi Bébé».

Un topaz extraordinar este azĭ în mânele unuĭ conte brazilian. Acesta a trimes guvernuluĭ dimensiunile pietreĭ, pentru a şti ce preţ i s'ar oferi.

Greutatea acesteĭ pietre este de două kilograme; afară de asta, maĭ este ornată cu nişte sculpturĭ care-ĭ măresc mult valoarea.

Un artist napolitan a gravat pe topazul acesta un Christ de o expresiune surprinzătoare.

Sculptura pietrelor reprezintă douĭ-spre-zece anĭ de muncă.

Topazul acesta a fost dat de împĕratul Pedro papeĭ Piu al IX-lea, care l'a oferit regeluĭ Neapoluluĭ.

Acesta din urmă a dat sculptoruluĭ Casiello însărcinarea de a orna piatra. După aceea aŭ urmat luptele carĭ l'aŭ urcat pe Victor Emanuel al II-lea la tronul Italieĭ.

Camillo, doritor să obţie o recompensă, a arătat monarculuĭ opera sa ; un consiliŭ de artiştĭ a declarat că lucrarea sculptoruluĭ era un adevĕrat capo d'operă; şi că numaĭ posesiunea topazuluĭ îĭ putea răsplăti într'un mod drept.

Contele a găsit topazul într'o casă pe care o cumpărase.

El cere acum pentru dînsul 40.000 lire sterlinge, adică un milion de francĭ.

Cea maĭ mare biblie din lume se află astă-zĭ în posesiunea papeĭ. Ea este scrisă în limba ebraică şi cântăreşte 320 livre.

Pentru transportul acesteĭ cărţĭ sunt necesarĭ treĭ oamenĭ. In anul 1572, o societate veneţiană a propus papeĭ să-ĭ cumpere această biblie, plătindu-ĭ greutatea eĭ în aur. Papa n'a primit. Dacă o asemenea ofertă s'ar prezenta din noŭ, cartea ar fi vîndută cu neînsemnata sumă de un milion şi jumătate de francĭ! Este fără îndoială, cea maĭ scumpă carte din lume.

Americaniĭ vor cu tot dinadinsul să fie ceĭ dintâĭ, în toate direcţiile. Ziarele lor proclamă cu oare-care mândrie că numărul accidentelor pe drumurile de fer ale Uniuneĭ a fost maĭ mare în 1906 de cât în 1905. Deraerile, ciocnirile, cazurile de moarte şi de rănire, aŭ ajuns la nişte cifre în adevĕr considerabile; aşa în cât, cu greŭ ar putea cineva să dispute întâetatea Americeĭ, şi în această direcţie!

Străbaterea Sahariei în automobil. — Ese o călătorie puţin banală pe care voesc cu orĭ-ce preţ s'o realizeze douĭ sportmanĭ belgienĭ, d-niĭ baronĭ Petre şi Jean Crawbez, douĭ dintre fondatoriĭ clubuluĭ automobil din Belgia. Eĭ aŭ încercat din noŭ să străbată Sahara în automobil.

Anul trecut aŭ făcut o încercare, dar aŭ ajuns abia pînă la Laguhat şi Gardai, două orăşele situate la sudul Algerieĭ. De astă dată, pornesc la drum plinĭ de încredere, căcĭ aŭ construit un automobil special, care va consuma foarte puţină esenţă. Vor avea cu ce acţiona motorul în timp de două-zecĭ de zile. Eĭ socotesc să facă în mediŭ vre-o cincĭ zecĭ de kilometri pe zi.

Iată o călătorie care, fără îndoială, nu este lipsită de interes.

In California, ţara clasică a vegetalelor fabuloase, a fost tăiat în timpul din urmă, regele ştejarilor giganţĭ.

Acest colos extraordinar al lumeĭ botanice ar avea o înălţime de aproape treĭ sute de picioare. Vîrsta atribuită acestuĭ patriarch al pădurilor seculare ar fi de vre-o două miĭ cincĭ sute de anĭ.

X. Y. Z.

Poşta redacţieĭ

Z. Bărb. — Am primit ; se vor publica. Trimiteţĭ «legenda» şi acel «episod» de care vorbiţĭ.

R. P. (Târgovişte). — Nu se poate.

Val (Câmpu-Lung) — Nu-ĭ vom maĭ publica nimic d-luĭ Zlătescu.

Către cititori

Anunţăm pe cititorii noştri că vom publica bucuros orĭ-ce articole interesante privitoare la călĕtoriĭ saŭ vînătorĭ, în ţară saŭ strĕinătate, ce ne vor fi trimise.

Articolele, scrise pe o singură parte a hârtieĭ, în scrisorĭ francate, vor fi adresate redacţiuneĭ «Ziaruluĭ Călĕtoriilor», str. Brezoianu 11, Bucureştĭ.

Reclama este sufletul comerciuluĭ

Anul IX. —No. 531. 10 Bani in toată ţara Miercurĭ 11 Iulie 1907

ZIARUL CĂLĂTORILOR

SI AL INTÂMPLARILOR DE PE MARE SI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Leĭ 5. — pe an in toată ţara
« 2.60 « 1/2 « « «

Redacţia şi Administraţia :
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĔTORIILOR
apare o dată pe săptĕmână
— MARŢEA

De-asupra abisuluĭ. — (Vezĭ pag. 1002)

DE-ASUPRA ABISULUI

Grozavul masacru, care se urmează astă-zĭ în Zululand şi care a format obiectul unor dezbaterĭ furtunoase în Camera comunelor din Londra, a atras din noŭ atenţia publică asupra evenimentelor din Africa de Sud.

Ne place tuturora, care avem mândria de a fi european, să constatăm că trupele imperiale, regimentele engleze, nu şi-aŭ însumat nicĭ o responsabilitate în această operă de exterminare metodică.

Masacratoriĭ, carĭ aŭ ucis şease sute de prizonierĭ ca pe nişte simple animale, sunt toţĭ coloniştĭ.

Să înregistrăm în treacăt, şi fără a face comentariĭ, acuzarea gravă adusă de către un membru marcant al Camereĭ comunelor, unor personalităţĭ politice din Natal, care sunt arătate ca instigatorĭ aĭ masacrelor.

Oameniĭ aceia voiaŭ să răpească din mâna indigenilor toate pământurile fertile ale regiuneĭ, şi mijlocul întrebuinţat fu acela de a-ĭ împinge spre o revoltă, care nu se putea termina de cât cu complecta ruină, saŭ exterminare a celor revoltaţĭ.

Ultimele scrisorĭ sosite din Pitermaritzburg ne aduce veştĭ foarte grave; aşa în cât de şi ne-am maĭ oprit şi altă dată asupra aceșteĭ chestiunĭ, credem că importanţa evenimentelor ne-ar obliga să revenim.

Gu toate că toţĭ Cafriĭ aŭ un deosebit dispreţ pentru sexul slab, femeile aŭ un rol activ în revoluţie.

In această privinţă, iată nişte amănunte autentice, în privinţa începutuluĭ actualeĭ răscoale.

Când pe la sfârşitul luĭ Februarie trecut, inspectorul de poliţie, Hnut, veni într'un «Kraal», pentru a aresta maĭ mulţĭ indigenĭ, care refuzaŭ să plătească contribuţia colibelor, maĭ multe femeĭ tinere, îmbrăcate în hainele lor cele maĭ frumoase, începură să străbată uliţele satuluĭ, intonând un imn războinic, al căruia refren zicea:

— Fricoşiĭ nu vor maĭ avea dreptul să privească în ochiĭ fetelor frumoase.

D. Hnut simţi, îndată primejdia, şi ordonă femeilor să intre în colibele lor. Dar era prea târziŭ.

Inflăcărațĭ de chemarea războinică a tinerelor femeĭ, bărbaţiĭ eşiră de prin colibe, şi începură să lovească în inspector şi în escorta sa.

Câte-va zile după aceia, Natalul era în foc şi sânge, şi *Bomboata* ameninţa dom'n ţia englezĭ, grupând în jurul săŭ toţĭ nemulţumiţiĭ.

* *
*

S'a putut observa că zuluşiĭ nu renunţaseră la obiceiul lor de a mutila duşmaniĭ.

Astă-zĭ s'a stabilit aproape cu siguranţă, că acest obiceĭ nu este inspirat de un sentiment de sălbătăcie, ci maĭ mult de o superstiţie bizară.

Zuluşul este încredinţat că dacă cadavrul inimiculuĭ săŭ ar fi lăsat nemutilat, o mare nenorocire s'ar abate asupra sa şi asupra întregeĭ sale familiĭ.

Revolta actuală a dovedit încă odată, că aniĭ de pace strecuraţĭ, n'aŭ potolit nicĭ de cum curajul, avântul, eroizmul războinic al zuluşilor; eĭ rămân mereŭ ceĭ maĭ formidabilĭ adversarĭ pe care rasa albă 'ĭ-a întâlnit vre-o dată între Sahara şi Capul Buneĭ Speranţe. Iată un exemplu:

O coloană engleză primise misiunea de a scoate pe nişte revoltaţĭ dintr'o poziţie de pe ţărmurile fluviuluĭ Buffalo, poziţia care avea renumele de a nu putea fi luată cu asalt.

Regiunea; eminamente muntoasă, poate fi străbătută numaĭ cu foarte mare greutate. Pe aicĭ indigeniĭ nu se maĭ constituesc în «Kraalurĭ», ci trăesc în caverne săpate chiar în flancul munţilor.

După nişte sforţărĭ supra omeneştĭ, englezii reuşiră să se apropie, tunurile cu tir repede, fură îndreptate îndată spre acele caverne unde trebuia să fie o îngrămădire maĭ mare de oamenĭ.

Indicaţiile spionilor eraŭ exacte. După primele ghiulele aruncate, indigeniĭ se retraseră în spre alte caverne maĭ puţin expuse, ducându-şĭ şi răniţiĭ cu eĭ.

In acelaşĭ timp, o avalanşă de stâncĭ, precipitate din înălţimea munţilor de către nişte mâinĭ invizibile—maĭ târziŭ s'a aflat că eraŭ femeile zuluşilor—se abătu asupra câmpuluĭ, zdrobind soldaţĭ şi animale şi ameninţând să transforme în panică, acel început de victorie.

Indrăzneala unuĭ tânăr locotenent salvă întreaga coloană.

Urmat de o mână de voluntarĭ, locotenentul urcă prima platformă a întăriturilor, şi de acolo începu un foc viŭ împotriva împresurătorilor.

După un timp, numaĭ un singur zuluş maĭ rămăsese la locul săŭ, îndărătul uneĭ grămezĭ de stâncĭ. Cum însă, nu maĭ dădea nicĭ un semn de viaţă, soldaţiĭ îl crezură mort, şi începură din noŭ ascensiunea.

De odată omul se repezi înainte ca o fiară, intră în o cavitate ascunsă şi eşi aproape îndată, ţinând în braţe douĭ copiĭ, carĭ îşĭ înodaseră braţele în jurul gâtuluĭ săŭ.

Fără să stea un singur moment la îndoială, bravul zuluş îşĭ apucă sabia între dinţĭ şi începu ascensiunea unuĭ zid de stâncă, aproape perpendicular.

Cel maĭ încercat alpinist ar fi rămas pe gânduri în faţa unuĭ asemenea culcuş.

Spectacolul devenea tragic; era de ajuns o singură mişcare falsă, o singură tresărire a corpuluĭ, pentru ca bietul zuluş să se rostogolească în prăpastie.

Soldaţiĭ se opriseră, pentru a urmări ascensiunea aceluĭ eroŭ. O rază de soare îl învăluise acuma, şi se putea vedea bine o rană adâncă pe corpul săŭ. Omoplatul îĭ fusese zdrobit şi sângele îĭ curgea şiroae.

Emoţiunea soldaţilor era din ce în ce maĭ mare, pe măsură ce slăbirea zuluşuluĭ devenea maĭ evidentă.

Sărmanul războnic voia sa ajungă la o cavernă care era la două-zecĭ metri înălţime de-asupra sa, sperând să găsească acolo un azil sigur pentru ceĭ douĭ copiĭ.

Dar sângele îĭ curgea mereŭ şi forţele îl părăsiră.

Maĭ avea de urcat vre-o cincĭ saŭ şease metri, pentru a ajunge la ţintă. Aruncă o privire desperată în sus, şi se opri, declarându-se învins.

In dreptul luĭ, un vârf al stânceĭ era maĭ eşit în afară; acolo îşĭ aşeză încetişor copiiĭ şi după o pauză de câte-va secunde, reuşi să se urce şi dânsul!

Ceĭ de jos, scăpaţĭ în fine de o emoţie intensă şi dureroasă, izbucniră în strigăte de ura.

Inoptase. Oare ceĭ treĭ refugiaţĭ aveaŭ să fie lăsaţĭ să moară de foame acolo?

Se găsiră treĭ oamenĭ de inimă, carĭ se oferiră să-ĭ salveze.

— N'am venit să te ucidem! îĭ strigară de jos, aruncând o frânghie spre dânsul.

— «Isaba, inkoos», răspunse rănitul. Nu mi-e teamă, oamenĭ albĭ.

Şi le arătă cu mâna două rănĭ oribile, pe care le căpătase în timpul lupteĭ.

După aceia îĭ întrebă dacă albiĭ vor avea grijă de copiiĭ săĭ. După ce primi un răspuns afirmativ, fără să îngădue soldaţilor a interveni, îşĭ sprijini paloşul de stâncă, şi şi-l împlântă în inimă. Peste o clipă se rostogolia în adâncul prăpăstieĭ.

Ceĭ douĭ sărmanĭ orfanĭ fură salvaţĭ şi încredinţaţĭ uneĭ femeĭ indigene.

C. Arg.

O vânătoare periculoasă

In timpul călătorieĭ mele în Mexic, făcuĭ cunoştinţă cu un căpitan de marină, reţinut acolo din cauza reparaţiunilor ce trebuia să se facă vasuluĭ ce comanda.

Cunoştinţele se fac iute în Lumea-Nouă; în câte-va ore doui europenI carI simpatizează, devin amicI.

Intr'o zi proectarăm o vânătoare de pecarI *). A doua zi, plecarăm înainte de răsăritul soareluI, luând cu noI şi pe Watlinga, un indian foarte isteţ.

Căpitanul n'avea decât o puşcă veche de vânătoare, dar eŭ îmI luasem şi carabina cu gloanţe explosibile. Din toate părţile fugeaŭ diferite animale şi maI ales curcanI sălbaticI, al căror sbor greoI dădea timp tovarăşuluI meŭ, maI priceput la manevrarea pânzelor de cât la vânătoare, să-l ochească maI bine.

Din timp în timp, când treceam pe lângă lacurI, câte un crocodil se ridica din iarbă, ne privea şi apoI se arunca în apă. Peste puţin o ceată de şacalI, speriaţI, o luă la fugă scrâşnind din dinţI.

Ajunserăm lângă o pădurice de bananI. Când ne apropiarăm de tot, vazurăm vre-o două-zecI de vulturI zburând în sus. Pricepurăm că în pădurice este vr'un cadavru. Nu ne înşelasem; în mijlocul ierburilor înalte zăcea sfâşiat un pecar.

Capul îI era încă întreg. Se vedea că murise de bătrâneţe, de oare-ce vulturiI nu eraŭ aşa marI.

IngenunchiaI lângă pecar ca să-I observ colţiI; acest moment de uitare trebuia să ne coste scump, căcI tovarăşul meŭ, care înaintase puţin, zărind ceva cenuşiŭ fugând prin tufişurI, trase la întâmplare. DetunătureI îI răspunse sute de grohăiturI înfricoşătoare, venind din toate părţile. Căzusem în mijlocul unuI culcuş de pecarI. Aceste animale, îndată ce unul d'al lor este rănit, atacă pe om, pe bivol şi chiar pe panteră.

MaI înainte de a avea timp să mĕ ridic, Watlinga îmI strigă:

— Vino iute încoace, stăpâne! Şi se repezi spre un banan gigantic, care era numaI la câţI-va paşI. Inţelegându-I gândul, îl urmaI strigând căpitanuluI:

— Urmează-ne saŭ eştI pierdut!

Intr'o secundă credinciosul meŭ indian mĕ ajută să ajung la primele crăcI ale arboreluI. De acolo priveam, abia suflând de emoţie, la pecariI carI veneaŭ ca o furtună, ajungând pe căpitan tocmaI lângă arbore, când Watlinga apucând puşca, maI omorî unul dintre eI. Animalele zăpăcite se dădură puţin înapoI. OrI cât de scurtă fu această mişcare, ea scăpă pe căpitan. Watlinga îI ajută să se urce şi apoI apucându-se de o cracă, îl urmă.

Era şi timpul, căcI toată ceata de pecarI se repezi din noŭ, însă furia lor era neputincioasă. Arborele, care ne servea de refugiŭ, era unul din aceI giganţI a căror vîrstă se numără pe secole. Trunchiul măsura în circumferinţă cel puţin 15 metri. Eram în siguranţă.

*) Un fel de porcI mistreţI, foarte ferocI, carI aŭ o dungă groasă albă pe gât.

Când primele momente de groază trecură, privirăm pe pecarI, carI în număr de 5 saŭ 6 sute, loveaŭ trunchiul cu colţiI, făcând un zgomot teribil.

După cât-va timp vĕzând că nu ne pot face nimic, ne priviră furioşI şi se aşezară jos să se odihnească.

Un adevĕrat asediu începea!

Eram foarte îngrijat, căcI auzisem că pecariI aşteaptă zile întregI, pentru ca foamea sau zăpăceala să le dea în mână pe victimele refugiate — ca şi noI — pe arborI.

Căpitanul rupse tăcerea:

— HeI, băete, zise el luI Watlinga, fără tine, căpitanul Cristobal şI-ar fi terminat cariera. FiI sigur că nu te va uita.

ApoI adresându-se către mine, zise zâmbind:

— Vom maI sta mult pe această «punte de comandă»? Iartă-mĕ, dar neprevederea mea era să ne coste viaţa pe toţI!

— Iubite căpitane, vom rămâne aci până când domniI pecarI vor bine-voi să plece.

— Şi când vor pleca?

— Nu ştiŭ. Poate mâine, poate maI târziŭ.

— AtuncI suntem pierduţI!

Timpul trecea încet şi trist. Ceata de pecarI se juca pe icI, pe colo, fără să se depărteze. Situaţia devenea şi maI critică prin faptul că nu maI era de cât o oră până să se facă noapte.

De-odată îmI veni o idee. In diferite împrejurărI nu maI puţin critice ca aceasta, avusesem prilejul să preţuesc sângele rece şi ingenuositatea luI Watlinga. Il întrebaI:

— Ce aI face tu, dacă aI fi singur pe acest arbore, fără să sperI că 'ţI va veni ajutor de afară?

El respunse fără esitare.

— AşI lua douĕ crăcI uscate de pe banan, aşI freca capătul uneia de măduva celeI-l'alte şi când s'ar aprinde, aş da foc brâuluI şi l'aşI asvârli în iarbă.

— Dar nu ţI-ar fi frică că aI da foc câmpieI întregI şi aI arde şi tu pe arbore?

— Pământul este umed sub arborI şi pădurea nu va arde. Iarba nu se întinde aşa departe; la poalele dealuluI încep lacurile, la stânga e rîul, aşa că vom avea tot-d'a-una un loc de eşire. Cât despre foc, el se poate duce unde va voi urmând şirul lacurilor.

— Insă punând foc sub noI vom fi şi noI arşI saŭ înăbuşiţI de fum.

— Ne urcăm în vârful bananuluI şi nu maI avem de ce ne teme.

Mĕ urcaI maI sus să cercetez împrejurimile şi vĕzuI că numaI pe lângă deal este iarbă uscată. Watlinga nu se înşelase, puteam să încercăm.

După ce aprinserăm iarba, ne urcarăm sus de tot şi privirăm. Focul se întinse ca fulgerul, în câte-va minute vĕzurăm ceata de pecarI urlând şi sărind în mijlocul flacărilor. Peste puţin, o luară la fugă. Instinctul îI sluji foarte bine, căcI în loc să urmeze coasta dealuluI unde ar fi pierit cu toţiI, se asvârliră în rîŭ, îl trecură şi o rupseră la fugă speriaţI. Peste câte-va minute nu se maI vedeaŭ.

Flacările se maI potoliră în jurul nostru şi tocmaI după cum prevĕzuse Watlinga, înaintaŭ iute spre nord, luminând trist amurgul.

Ne dădurăm iute jos şi sărind cum puturăm maI bine peste cărbunI, plecarăm spre oraş.

— HeI, zise căpitanul suspinând uşurat, întâmplarea aceasta îmI va servi de lecţie pentru viitor. Am manevrat ca un pilot prost şi această «manevră falsă» era să ne coste viaţa pe toţI treI.

Z. Bărbulescu

Ploeşti.

O staţiune terminus colosală

Societatea drumurilor de fer din Hudson şi Manhatan este pe cale de a construi la New York cea maI mare staţiune terminus (gară centrală) care s'a putut închipui vre-o dată.

Clădirea va ocupa 6.500 metri pătraţI ca suprafaţă şi temeliile vor fi la adâncime de 23 metri în pământ care este, după cum se ştie, supusă la dese infiltraţiunI.

Cea mai mare staţiune de drum de fer

Casa va avea douĕ-zecI şi două de etagiI cu patru miI camere de biurourI în carI vor putea să lucreze zece miI de persoane, iar noaptea luminatul se va face prin treI miI de lămpI electrice.

Etagiile vor fi deservite de treI-zecI şi

nouă de ascensorii—înțeleaptă precauțiune pentru funcționarii ale căror biurourĭ vor fi situate între al zecelea şi al două-zeci-şi-douilea etagiŭ.

Stilul clădireĭ, după cum aflăm din revistele technice americane ce ne-aŭ sosit, va fi acela al Renaştereĭ italiene. Până la al patrulea etagiŭ se va întrebuința granitul lustruit şi calcarul de Indiana la construcțiunea fațadelor; pentru etagiile superioare se va folosi cărămida. Clădirea aceasta va fi cu siguranță un specimen al epoceĭ noastre arhitecturale, un specimen cum nu s'ar fi putut admira de cât pe țărmiĭ luĭ Hudson-River.

O arcadă cu geamurĭ marĭ va înconjura tot parterul şi va avea prăvăliĭ şi magazine. Toate serviciile găreĭ se vor găsi reunite de desubtul saleĭ paşilor pierduțĭ, în parter, unde vor fi ghişeurĭ pentru bilete, bufet, restaurante, cabinete de tualetă, telegraf, telefoane etc.

Călătoriĭ se vor da jos pe scărĭ şi ascensoare pe cheiurile de debarcare în număr de câte şease persoane. Vor găsi trenurĭ compuse din câte opt vagoane de oțel cu cincĭ-zecĭ locurĭ fie-care şi carĭ să plece în toate minutele. In treĭ minute călătoriĭ vor putea să treacă de pe un țărm pe cel-l-alt. Credem că se înțelege uşor cum că modul de tracțiune întrebuințat de trenurĭ va fi electricitatea.

Ct.

O DUBLĂ EXECUȚIE

Nu căutăm înspăimântătorul, nu alergăm după orribil. Cu toate acestea cititorul ne va erta de astă dată-dată; n'am putut să nu ne folosim de un document care este aproape unic în felul săŭ, şi care ne-a fost comunicat de un corespondent.

Orĭ cât de lugubre a fi cele două instantanee pe care le prezentăm, orĭ cât de tragic ar fi realizmul lor, îndrăznim a spune că sunt de un preț nestimat numaĭ din pricina împrejurărilor în care aŭ fost luate.

Era în Decembrie, anul trecut. Inalta curte de justiție din Manila, compusă din magistrațĭ americanĭ, pronunțase condamnarea a douĭ bandițĭ, carĭ terorizaseră timp de un an întreg partea meridională a insuleĭ Luzan.

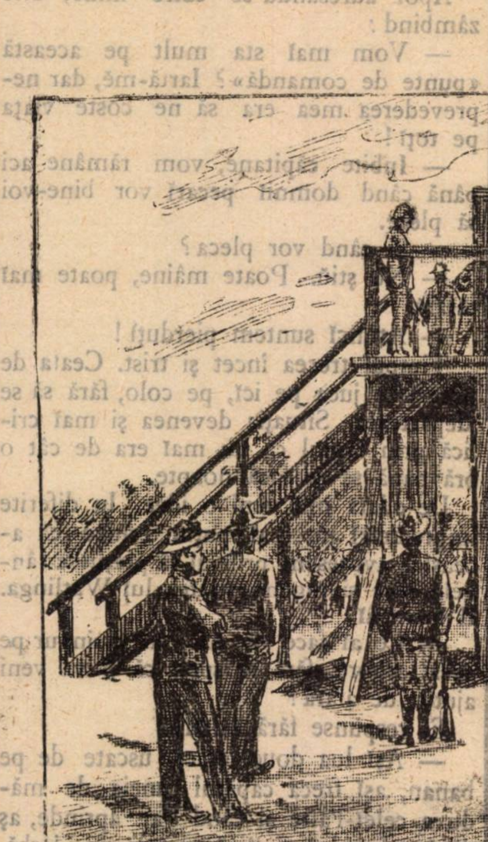
Miguel Candonedo şi Ramon Guerra, douĭ metişĭ, în vinele cărora curgea sânge spaniol amestecat cu sânge tagal, nu eraŭ primiĭ venițĭ printre numeroşiĭ bandițĭ aĭ archipelagului filipin.

Amândouĭ eraŭ oamenĭ culțĭ. Cel dintâĭ călătorise chiar prin străinătate şi cunoştea maĭ multe limbĭ. Amândouĭ jucaseră un rol destul de important în revoluția care a precedat războiul ispano-american, precum şi în mişcarea care a urmat după stabilirea dominațieĭ americane.

Joculde cărțĭ, pasiunea aceea funestă, tot-aşa de răspândită în Orient ca şi în occident, iĭ aduse la ruină. După numeroase furturĭ săvîrşite, nu maĭ aveaŭ de făcut de cât un singur pas pentru a deveni a sasinĭ. Şi pasul acesta îl făcură.

După multe isprăvĭ, atenția guvernuluĭ american fu atrasă asupra lor. Urmărițĭ şi de către colonĭ, eĭ fură în cele din urmă capturațĭ, pe la începutul anuluĭ 1904. Dar advocațiĭ lor se folosiră de toate mijloacele de procedură, pentru a întârzia deznodământul prevĕzut.

Numaĭ după pronunțarea verdictuluĭ înalteĭ curțĭ de justiție, sentința a rămas definitivă.

Călăul le trecu după gât ştreangul

Data execuțieĭ fu ținută în cel maĭ mare secret.

Guvernul american se temea ca nu cum-va poporul să manifesteze — nu în potriva executăriĭ—dar în potriva modulu de executare.

Căcĭ, acum avea să se aplice pentru ptima oară, metoda de spânzurătoare americană.

Şi atât de mare este respectul populațiilor orientale pentru vechile obiceiurĭ, în cât această inovație avea să nemulțămească cu siguranță mulțimea.

Se începuse chiar o manifestație, care cerea păstrarea obiceiurilor locale.

Dar guvernul american trecu peste aceastâ înştiințare.

Abia în ajunul zileĭ fixată pentru execuție, află corespondentul nostru noutatea. Dubla execuție avea să aibă loc a doua zi, pe la orele zece, pe esplanada de la Bacalov, capitala districtuluĭ în care ceĭ douĭ bandițĭ săvârşiseră cele maĭ multe crime.

Un eşafod fusese ridicat în timpul nopțeĭ. Era o platformă suspendată la o distanță de patru metri de-asupra soluluĭ şi prevĕzută cu două trape, carĭ se deschideaŭ sub presiunea unuĭ resort.

De-asupra, fâlfâia în aer un drapel american.

Ca măsură de pază nu se dădu voe nimăruia să se apropie de locul execuțieĭ; patrule de soldațĭ circulaŭ în toate direcțiile.

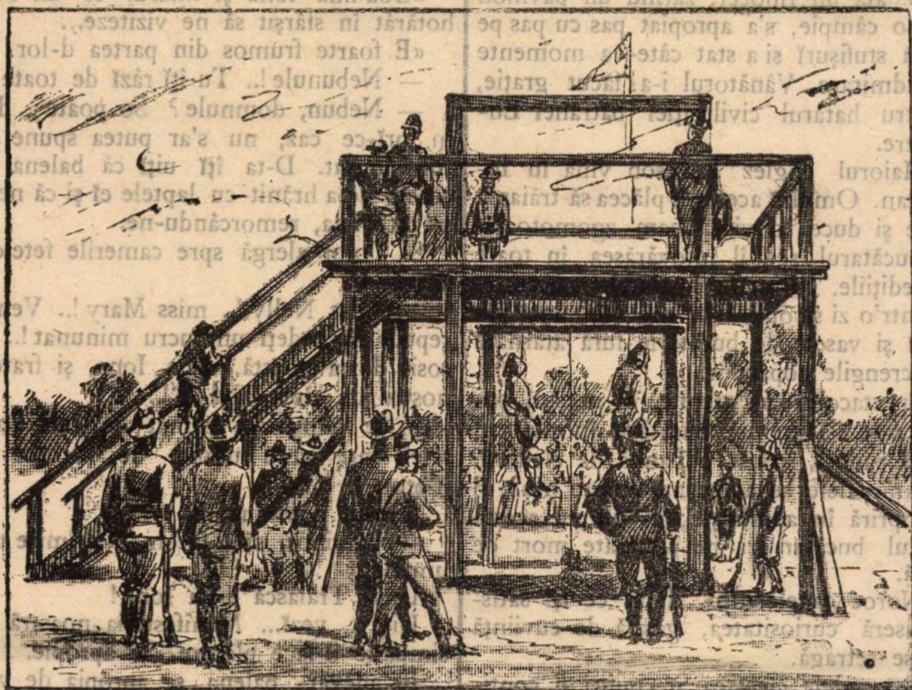
Cu toate acestea, vre-o sută de Tagalos şi de Spanioli fură autorizațĭ să se apropie, după ce autoritățile se asiguraseră că n'aveaŭ cu eĭ nicĭ un aparat fotografic.

Corespondentul nostru, în calitatea sa de străin, scăpă de orĭ-ce cercetare, şi numaĭ mulțămită acesteĭ împrejurărĭ putem oferi instantaneele de azĭ.

Nicĭ un incident nu s'a produs. Candonedo şi Guerra, cu fanatismul cunoscut al raseĭ, lor eraŭ resemnațĭ la moarte.

Fără nicĭ o emoțiune ascultară cetirea decretuluĭ prin care li se spunea că cererea lor de grațiare fusese respinsă, şi că se apropiă ceasul în care aveaŭ să dea socoteală de crimele săvârşite.

De alt-minterĭ operația fu scurtă... Urcațĭ sus, aşezațĭ d'asupra trapelor, că-

Cei doui mizerabili căzură morți

lăul le trecu lațul în jurul gâtlejurilor. Apoi, o presiune pe un resort, și cei doui mizerabili se vĕzură atârnați în vid.

Un zgomot înăbușit anunța ruperea vertebrelor cervicale.

Justiția era satisfăcută.

Ori-cât de crud ar fi eșafodul american, trebue să recunoaștem superioritatea pe care o prezintă asupra celor-l'alte procedee prin repeziciunea cu care se face operația.

Evenimentele dureroase e bine să se petreacă în tot-d'a-una cât mai repede posibil.

A. Liblam.

ARCHIPELAGUL MONSTRILOR

ROMAN DE AVENTURI

DE

LOUIS BOUSSENARD

— Urmare —

— Dar nicĭ-de-cum!.. Voiŭ merge singur... la priviți-mă!..

Și sări drept în picioare. Dar se încrezuse mult în forțele sale.

Se clătină și era să cadă dacă Alik nu l'ar fi reținut.

Două minute după aceea se instala în cabinetul de toaletă și se spăla în voe sub supravegherea luĭ Merinos.

După aceea mâncă cu poftă și puțin câte puțin își recăpătă vechia și extraordinara luĭ vervă.

Orĭ-ce urmă de oboseală saŭ de durere dispăruse; tînărul acela părea în adevăr făurit din oțel.

Merinos și sora sa îl ascultaŭ uimițĭ, în timp ce Alik inspecta vasul cu cea maĭ mare atenție.

— Și concluzia? întrebă Harry, după ce Totor își terminase povestea.

— Nu este nicĭ o concluzie. Atâta văd: că suntem din noŭ reunițĭ.

«Și pe urmă, maĭ este un mister în aventura mea...

— Ce mister?..

— Tîrnăcopul despre care v'am vorbit... Fără instrumentul acela n'aș fi putut scăpa din încurcătură nicĭ odată. Așĭ voi să știŭ cine mi l'a trimes în fundul prăpăstieĭ.

In momentul acela Alik se reintorcea din inspecția pe care o făcuse. Fără îndoială rezultatul pe care îl căpătase era bun, de vreme ce curagiosul marinar șuera o melodie veselă.

Totor îl chemă la dînsul.

— Alik, scumpul meŭ Alik... un singur cuvânt...

— Și o sută dacă voeștĭ, d-le Totor.

— D-ta eraĭ în cavernă împreună cu Dick Seymour și cu aceia carĭ îl ajutaŭ să ridice zidul pentru a mă înmormânta de viŭ.

— Da, d-le Totor.

— D-ta aĭ lăsat să-țĭ cadă tîrnăcopul acela...

— De sigur!.. Regretam din suflet că nu puteam face maĭ mult. Dar eram sigur că un tînăr ca d-ta avea să știe a se folosi și de atâta... Văd bine că nu m'am înșelat.

Totor strânse cu căldură mâinele canadianuluĭ și, peste măsură de emoționat, exclamă:

— Alik, d-ta mi-aĭ salvat viața!.. De acum veĭ fi fratele meŭ... Nicĭ o dată nu voiŭ maĭ putea să te părăsesc!..

— Același lucru l'am spus și eŭ, întrerupse Merinos... Căcĭ tu nu știĭ că tot dînsul n-a salvat și pe noĭ...

«Da, Alik este bine-făcătorul nostru al tuturora.

In timpul acesta Mary își privea logodnicul cu admirație.

Alik, foarte încurcat, nu știa ce să răspundă. Nu se simțea de loc la el acasă. Maĭ bine ar fi voit să înfrunte o furtună saŭ o salvă de focurĭ, de cât să primească mărturisirile de recunoștință ale stăpânilor săĭ.

— D-lor,— bolborosi dînsul,— eŭ nu mi-am făcut de cât datoria... Fericirea pe care o simt în momentele acestea, este cea maĭ dreaptă răsplată pe care mi-ar putea-o da cine-va vre-odată.

«Dar eŭ nu voiŭ fi în adevăr fericit de cât atuncĭ când vă voiŭ vedea teferĭ și sănătoșĭ, în afară de orĭ-ce primejdie.

«Și când mă gândesc ce mult ne maĭ trebue pînă să ajungem a fi scăpațĭ de primejdiĭ. Maĭ cu seamă în starea în care ne aflăm acum.

— E adevărat, răspunse Merinos; evenimentele s'aŭ urmat atât de repezĭ și atât de zguduitoare, în cât ne-a lipsit și timpul material de a ști ceea ce voim. Nicĭ o dată n'am știut ce facem și cu atât maĭ puțin ce ar trebui să facem.

«N'am putut să ne înțelegem între noĭ, să discutăm, să ne facem un plan de luptă. Nicĭ nu știm unde ne aflăm.

— Lângă capul Kafeira, aproape de punctul în care al 133-lea meridian Greenwich tae cea de a patra paralelă de sud.

«Suntem în mijlocul unor masivurĭ stâncoase, după cum știțĭ. Pământul este foarte aproape. Caverna în care a fost închis d. Totor se deschide în cea-l'altă parte. Eŭ nicĭ nu știam că se prelungește pînă sub valurile măreĭ...

— Atuncĭ care era planul d-tale, scumpul meŭ Alik?

— Voiam să inspir încredere echipajuluĭ luĭ Dick Seymour și la prima ocazie să pun mâna pe vas. Apoĭ, cu concursul d-voastră, aveam să caut a elibera pe d. Totor.

«După aceea ne-am fi putut îndrepta spre insula olandeză Ceram, situată la vest, la o distanță de vre-o sută cincĭzecĭ de mile.

«Bine înțeles că întreprinderea mea nu era de loc sigură. Dar în sfârșit...

«Din nefericire însă prilejul așteptat

nu se maĭ prezenta şi zilele treceaŭ...

— Te cred şi tremur când mă gândesc!.. Mâine era ultima zi... Urechile mele aŭ scăpat ca prin minune.

— Dar unde este d. Dick? întrerupse Totor. Aşĭ voi să regulez socotelile cu dînsul...

— Nu ştiŭ, d-le Totor.

«De alt-fel cine s'ar putea lăuda că cunoaşte acţiunile acestuĭ om teribil saŭ locurile sale de retragere?

— Nu l'aĭ maĭ văzut de multă vreme?

— De când aţĭ sosit d-voastră pe «Morgan» nu l'am maĭ văzut. Dar lucrurile funcţionaŭ destul de bine şi în lipsa sa.

«De alt-fel nu vĕ fie teamă. Il vom vedea şi încă prea curând!.. Trebue să apară acum chiar saŭ peste o oră... mâine cel maĭ târziŭ.

— Orĭ ce-aĭ spune, Totor, eŭ cred că banditul nu trebue să ne găsească aicĭ.

«Dar spune-ne, Alik, veĭ putea conduce vasul prin mijlocul atâtor stâncĭ?

— Acesta e un lucru foarte uşor... Am harta şi cu ajutorul eĭ voiŭ trece pretutindenĭ.

— In cazul acesta totul merge bine. Nicĭ un duşman nu se prezintă pentru moment... Şalupa trebue scufundată împreună cu echipagiul eĭ... Marea e'te liniştită... De ce n'am încerca să plecăm?

— D-lor, aşĭ voi-o din toată inima, dar lucrul îmĭ este imposibil...

— Imposibil!.. Cum asta?

— Uitaţĭ că suntem ţinuţĭ pe loc!.. Pentru a fi eliberaţĭ, ne-ar trebui o remorcă puternică şi un personal numeros.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, marea aceasta va fi mormântul vasuluĭ nostru!..

CAP. V

Animalele sălbatice sunt însufleţite de cea maĭ mare curiozitate. — Apariţia neaşteptată a d-neĭ Jonas.— Misterioasa încercare a d-luĭ Totor.—O partidă de pescuit puţin banală.

Toate animalele sălbatice sunt peste măsură de curioase. Maĭ ales când se văd în faţa unor obiecte pe carĭ nu le cunosc nicĭ-de-cum, curiozitatea le devine şi maĭ mare încă. Faptul acesta le aduce de multe orĭ nenorocirea.

Animalele domestice carĭ aŭ văzut civilizaţia de aproape, se impresionează cu maĭ multă greutate. Ele trec pe lângă lucrurile cele maĭ interesante fără a binevoi să le arunce măcar în fugă o privire. Infăţişarea lor, par'că ar voi să-ţĭ spună: «Eĭ, am văzut noĭ altele şi maĭ şi»!.. Din contra, animalele sălbatice, chiar cele maĭ şirete şi maĭ teribile, sunt atrase de orĭ-ce lucru noŭ, cu o forţă aproape irezistibilă.

Aşa s'a întâmplat cu cele cincĭ girafe carĭ aŭ înaintat pînă la o distanţă de câţĭ-va metri pentru a contempla cămaşa roşie a doctoruluĭ Livingstone, care se bărbierea în mijlocul uneĭ câmpiĭ.

Faimosul vânător, Baldvin, povesteşte că o dată un rinocer, zărind un pavilion într'o câmpie, s'a apropiat pas cu pas pe după stufişurĭ şi a stat câte-va momente în admirare. Vânătorul i-a făcut graţie, pentru hatârul civilizaţieĭ bătrâneĭ Englitere.

Maiorul englez Leveson vîna în Industan. Omuluĭ acesta îĭ plăcea să trăiască bine şi ducea o viaţă cam zgomotoasă. Bucătarul sĕŭ îl întovărăşea în toate expediţiile, cu toate aparatele necesare.

Intr'o zi se opriră în mijlocul uneĭ pădurĭ şi vasele de bucătărie fură atârnate de crengile copacilor.

Spectacolul neaşteptat al acestuĭ om alb care îşĭ aşezase bucătăria în mijlocul uneĭ pădurĭ, atrase o bandă de elefanţĭ.

Animalele se apropiară foarte mult şi se opriră în admiraţie; în timpul acesta bietul bucătar era pe jumătate mort de frică.

Noroc că elefanţiĭ, după ce îşĭ satisfăcuseră curiositatea, găsiră de cuviinţă să se retragă.

Exemplele acestea ar putea fi continuate la infinit, căcĭ sunt foarte numeroase chiar în ceĭ maĭ serioşĭ autorĭ.

Animalele măreĭ sunt însufleţite de aceiaşĭ curiositate. Toate îşĭ plătesc tributul, de la sardea pînă la balenă.

...Iată că de o dată un zgomot se produse în jurul vaporuluĭ «Morgan», pe care l'am lăsat nemişcat în mijlocul valurilor.

Apa se agita repede, părând a fi ridicată şi coborâtă, într'o mişcare ritmică.

Trecuseră treĭ ore de la masacrarea bandiţilor şi de la fantastica apariţie a luĭ Totor.

Nicĭ nu-şĭ povestiseră încă bine unul altuia aventurile prin carĭ trecuseră. Situaţia apărea foarte gravă, desperată chiar, în ciuda tuturor succeselor prezente.

Căcĭ ce puteaŭ face?.. Ce puteaŭ încerca?..

— Şi când mĕ gândesc că eŭ visam să vĕ conduc pînă la Ceram!.. zise Alik cu cea maĭ mare părere de răŭ.

— E cu neputinţă!.. răspunse Merinos. Vasul nostru pare înţepenit între douĕ stâncĭ.

Mĕ întreb dacă nu cum-va ar fi maĭ bine să ne întoarcem cu o luntre pe uscat şi să ne înfundăm din noŭ în pădure.

— Din nenorocire n'avem la îndemână de cât o luntre foarte slabă.

Ceĭ treĭ bărbaţĭ stăteaŭ ast-fel de vorbă, încercând să stabilească vre-un plan de luptă, pe când fetele se retrăseseră în cabinele lor.

— A! dar ce este asta?.. exclamă Totor, care stătuse mut pînă atuncĭ.

— Nenorocire!.. Iarăş o lamă de apă de la fund!

— O lamă de la fund? Asta nu se maĭ poate!.. Vulcanul.

— Şi cu toate acestea... A!.. spectacolul promite să devie interesant. E o balenă.

— Două balene!..

«Doamna Iona şi tînărul eĭ făt s'aŭ hotărât în sfârşit să ne viziteze...

«E foarte frumos din partea d-lor!

— Nebunule!.. Tu îţĭ râzĭ de toate!..

— Nebun, domnule? Se poate; dar în orĭ-ce caz, nu s'ar putea spune că sunt ingrat. D-ta îţĭ uiţĭ că balena aceasta ne a hrănit cu laptele eĭ şi că ne-a salvat viaţa, remorcându-ne.

Şi Totor alergă spre camerile fetelor, strigând:

— Miss Nelly!.. miss Mary!.. Veniţĭ repede să vedeţĭ un lucru minunat!.. A sosit doica noastă, d-na Iona, şi fratele nostru de lapte, fiul eĭ!..

Şi se reîntoarse urmat de cele două fete, care eraŭ uimite de vorbele luĭ Totor.

Dânsul continuă:

— Merinos, să-ĭ facem o primire triumfală!

Ura! Trăiască d-na Iona!

Uite!.. vezĭ... Manifestaţia noastră de simpatie îĭ face plăcere. Se apropie.

In adevăr, balena se apropia de vas. Dar, poate că Totor îşĭ făcea iluziĭ în privinţa sentimentelor pe carĭ le păstrase balena pentru dânsul.

Trebue să spunem că această pretinsă prietenie saŭ recunoştinţă nu era alt-ceva de cât impulsul curiozităţeĭ. D-na Iona nu maĭ vĕzuse nicĭ o dată un vapor. Masa aceea înaltă de fer care se înălţa mândră d'asupra valurilor şi părea că voeşte s'o zdrobească, o emoţionase adânc.

Ea privea cu fixitate diferitele părţĭ ale vasuluĭ.

Satisfăcută oare-cum de examenul pe care îl făcuse, dar şi maĭ curioasă încă de cât la început, d-na Iona începu o preumblare circulară, al căreia centru saŭ punct de atracţie era iachtul.

Puiul părea şi dânsul tot aşa de interesat şi făcea aceiaşĭ evoluţie, împreună cu mama sa.

Curiozitatea îĭ împinse şi maĭ aproape; voiră să atingă măcar cu coada, monstrul acela nemişcat, care avea o înfăţişare atât de frumoasă!

Totor privia spectacolul acesta cu pasiune. Gura sa se contractă, gata să dea drumul din noŭ unor exclamaţiĭ de bucurie şi de entuziasm. Cu toate acestea se stăpâni, de teamă ca nu cum-va să sperie balena.

De o dată, fie de teamă, fie pentru a se juca, d-na Iona dădu o puternică lovitură vasuluĭ; apoĭ dispăru sub valurĭ, împreună cu fiul eĭ.

— Ce răŭ îmĭ pare, zise Totor... Poate că am fi putut încerca ceva.. Dar se va reîntoarce dînsa...

— Să încercăm ceva? întrebă Merinos.

Nu cum-va aĭ de gând s'o facĭ prizonieră?

— De ce nu?

— N'avem timp acuma să ne ocupăm cu ast-fel de lucrurĭ, bunul meŭ Totor. Gândeşte-te că astăzĭ...

— Da, da, ştiŭ... astăzĭ e înainte de mâine.. Ştiŭ!. Şi mâine tu eştĭ ameninţat să-ţĭ pierzĭ cel puţin o ureche şi eŭ cel puţin capul!

— Oh! dar ne vom apăra!

— Pînă la moarte, bine înţeles, şi dacă ne va fi cu putinţă, chiar şi după moarte!

— Chiar de-am şti că trebue să aruncăm vaporul în aer.

— Numaĭ dacă nu cum-va părintele tăŭ nu va plăti suma cerută.

— Dar tu, nenorocitule, tu, pentru care nu există nicĭ o ertare! Gîndeşte-te că banditul te crede mort şi că acum, când te va regăsi viŭ!

— Va voi să mă ucidă a doua oară!. Vom vedea!.

— Eŭ cred că n'avem nicĭ un mijloc de scăpare. Trebue să aşteptăm până când va înopta şi în urmă să ne aruncăm în luntrea pe care o avem şi să ne apropiem de coastă.

«D-ta, ce părere aĭ, Alik?

— Sunt şi eŭ de părerea d-tale, d-le Harry! Acesta e un mijloc primejdios, aproape desperat. Dar, de vreme ce nu maĭ avem altul!

— Eĭ bine, să adoptăm luntrea, reluă Totor. Numaĭ că ne vom asigura maĭ întâĭ de stabilitatea eĭ. Vom face o mică exersiune printre stâncĭ.

— E o idee bună!

— Da, dar maĭ am eŭ o altă idee.

— Ce idee? S'o vedem.

— Nu v'o pot spune de maĭ înainte. Aţĭ râde de mine.

— Nu prea avem acuma poftă multă de rîs!

— Şi răŭ faceţĭ! N'avem nicĭ un cuvint să stăm mereŭ ploaţĭ, ca şi cum cerul s'ar fi prăbuşit asupra noastră.

«In sfîrşit, tu, dacă crezĭ de cuviinţă, poţĭ să rămâĭ şi supărat!

— Dar ideia ta, flecarule! Să-ţĭ vedem ideia!

— Eĭ bine! iat-o.

Aş voi să punem în luntre toată frînghia pe care o posedăm...

— Lucrul acesta se poate, nu este aşa Alik?

— Da, domnule Harry.

— Dar pentru ce asta? reluă Merinos.

— Aceasta este ideia mea!

«Şi apoĭ, pentru că trebue să încărcăm luntrea, de ce n'am încărca-o cu frânghiĭ?

«Dar, cel puţin, frânghia aceasta este solidă?

— Ne-am putea desrobi vaporul cu dînsa, dacă am găsi un punct de sprijin şi o forţă, domnule Totor.

— Foarte bine!

«Dacă e aşa cum spuĭ, totul va fi de minune!

— Acuma poţĭ să legĭ la capătul frînghieĭ un...

— Da, domnule Totor. E un instrument foarte solid, care ar fi în stare să oprească în loc chiar şi un cuirasat.

— Minunat!

— Pe de altă parte, cel-l'alt capăt al frînghieĭ îl veĭ lega de vasul nostru.

— E un lucru foarte uşor!

— Bagă de seamă să legĭ bine frînghia, ca şi cum ar fi vorba de o remorcare a vasuluĭ.

Cerinţa luĭ Totor fu adusă la îndeplinire într'un sfert de oră. Luntrea lunecă uşor pe valurĭ.

(Va urma)

Primul bilet de bancă

——

Data emisiuneĭ primelor bilete de bancă se urcă până la anul 2600 înainte de Christos. Cel puţin aşa se spune.

Inventiunea este datorită uneĭ băncĭ chineze. Biletele acestea purtaŭ pe ele: numele bănceĭ, data, numărul biletuluĭ, indicaţia valoriĭ în litere şi o ilustraţie reprezentând o grămadă de monezĭ de o valoare echivalentă.

Se vede, prin urmare, că nu lipsia nimica, nicĭ chiar semnăturile funcţionarilor, şi pedepsele aplicate falşificatorilor.

In plus, biletele acestea maĭ purtaŭ pe ele şi o deviză: «Pradă cât poţĭ de mult, şi cheltueşte cât poţĭ de puţin».

Se poate spune cu drept cuvânt că deviza aceasta era de natură să mărească valoarea biletelor.

După cum se vede, Chineziĭ, cărora le datorăm atâtea invenţiĭ, aŭ emis pentru întâia oară şi biletele de bancă.

Rămâne de ştiut întru cât aŭ făcut bine societăţeĭ prin această invenţie.

Fix.

REŞID SONI-ALI

——

Fiind la Cairo în ajunul plecăriĭ musulmane pentru Meca, am făcut cunoştinţa unuĭ şeik, în faţa căruia se înclinaŭ toţĭ drept-credincioşiĭ.

Omul acesta se numea Reşid-Soni-Ali şi pretindea că este coborâtor direct al faimosuluĭ cuceritor arab Soni-Ali, care, după cum se ştie, în secolul al XV-lea, a cuprins Tumbuctu, pe care l'a zmuls din mâna luĭ At-kil, şeful tuaregilor Masufa.

Sectar zelos al Coranuluĭ, Reşid-Soni-Ali nu este duşmanul creştinilor.

Dânsul s'a lepădat de fanatismul srtăbunilor săĭ, şi când se urcă în drumul de fier nu pare de loc încurcat de faptul că este nevoit să călărorească între douĭ occidentalĭ, de exemplu.

A fost în relaţiĭ diplomatice cu administraţia franceză din Tunisia şi vorbeşte foarte bine limba franceză. Este o adevărată plăcere să vorbeştĭ cu dênsul în această limbă.

Reşid-Soni-Ali—se va fi coborând saŭ nu din cuceritorul cetăţeĭ Tumbuctu,—este un om care a călătorit prin toate ţările mahometane, de la coasta Maroculuĭ, pînă la frontiera Chineĭ, trecând prin Arabia, Turcia asiatică, Persia şi India. Este un pelerin neobosit şi un adevărat erudit.

In tovărăşia sa am vizitat la Cairo vechea moschee din piaţa Rumeleh, unde se află mormântul sultanuluĭ Hassan, precum şi frumoasa moschee Mehemet-Ali, foarte curioasă în stilul eĭ bizantin, cu coloanele eĭ de alabastru şi cu sarcofagiul de argint al luĭ Mehemet-Ali.

Pe când mă reîntorceam de la această moschee, Reşid-Soni-Ali 'mĭ-a povestit că dînsul a vizitat, fie singur, fie în tovărăşia altor pelerinĭ, toate moscheele maĭ importante din întreaga lume.

Pe când era tînăr încă plecase din Maroc în spre Tumbuctu pentru a încerca să culeagă, în marele oraş misterios al Sudanuluĭ, de-asupra căruia fâlfâe astă-zĭ drapelul francez, documente relative la suveranitatea străbunuluĭ săŭ.

Tot ce putu afla fu că Soni-Ali însuşĭ fusese înlocuit de către un aventurier, maĭ înainte ca Tumbuctu, sub domnia luĭ Askia, să fi atins apogeul splendoareĭ sale.

Dar numele luĭ Soni-Ali era înscris în treĭ dintre cele maĭ principale moschee: Sidi Iahia, Sankora şi Sangereber, carĭ datează toate din secolul al XV-lea.

— Ca şi creştiniĭ,—îmĭ spunea Reşid-Soni-Ali,—musulmaniĭ aŭ întrebuinţat la construirea templelor lor toată puterea geniuluĭ de care dispuneaŭ, toată măreţia architectureĭ lor naţionale; de aceea principalele moschee sunt nişte adevărate minunĭ.

Şi pe când ne continuam preumblarea sub un cer licăritor de stele, urmă o adevărată evocare a celor maĭ celebre edificiĭ ale cultuluĭ luĭ Mohamed.

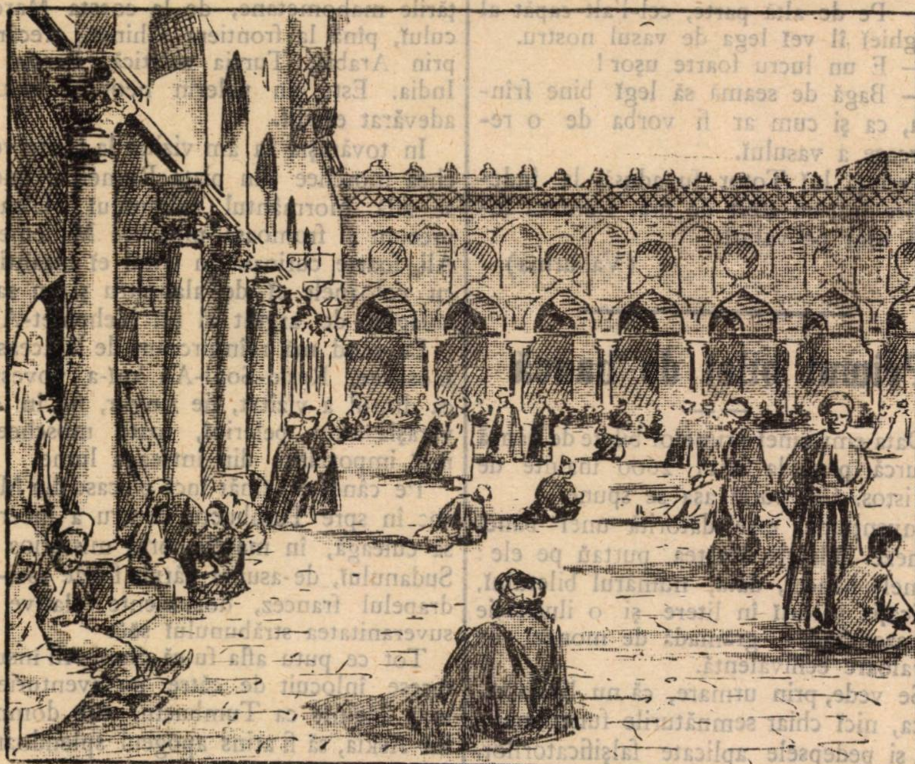
Se părea că vocea muzicală a savantuluĭ pelerin cânta nişte imnurĭ glorieĭ lor.

Şi Reşid-Soni-Ali mĕ conduse cu gândul în marea moschee din Meca, unde nouĕ-spre zece porţĭ rămân dechise şi zi şi noapte. Pretutindenĭ sunt suspendate lămpĭ carĭ ard neîntrerupt sub o infinitate de micĭ cupole, dominate de şeapte minarete.

In mijlocul acesteĭ clădirĭ imense se află «Kaaka», a căreia fondare este atribuită luĭ Abraham şi fântâna «Zemzem», care după spusa legendeĭ, ar fi fost deschisă de un înger în momentul în care Agar, rătăcitor prin deşert, era să-şĭ vadă pe fiul săŭ Ismael murind de sete.

Iată-ne acum la Medina, în marea moschee «El Harum». Clădirea aceasta a fost construită după acelaşĭ plan ca moscheia din Meca chiar în locul unde a murit Mohamed, al căruia mormânt îl cuprinde.

Bolta acesteĭ moscheĭ este susţinută de patru sute de coloane. Treĭ sute de lămpĭ ard neîntrerupt zi şi noapte. Mormântul Profetuluĭ se află în partea de sud şi este încunjurat de un grilaj masiv.

Curtea unei moschei după o ceremonie

Măsura aceasta a fost luată pentru a pune o stavilă prea mareluĭ zel al dreptcredincioşilor, carĭ nu pot trece grilajul de cât după ce aŭ plătit o sumă de patre-zecĭ de leĭ!..

Se spune că corpul luĭ Mohamet este perfect conservat în sicriul sĕŭ de marmoră albă.

Dar dacă v'aşĭ înşira aicĭ descrierile minunate pe cari mi le-a făcut Resid-Soni-Ali despre diferite alte moscheĭ, n'aşĭ maĭ sfârşi nicĭ o dată.

Mĕ voiŭ mărgini să spun că cele maĭ celebre moscheĭ vizitate de acest pelerin sunt acelea din Selim, Adrianopol, Konieh şi Constantinopol.

In orĭ-ce moschee maĭ principală se află un loc anume orânduit pentru Suveran. Este un fel de tribună aşezată pe o estradă, de unde monarhul poate domina întreaga ceremonie.

In interior nu sunt nicĭ tablourĭ, nicĭ statuĭ; sunt numaĭ covoare pentru îngenuchiat şi pe zidurĭ inscripţiĭ din coran.

Dar se pot vedea de asemenea mărfurĭ de toate soiurile, căcĭ de multe orĭ moscheele maĭ îndeplinesc şi rolul de depozite. Este un fapt curios acesta, dacă ne gândim la fanatizmul religios al mahometanilor.

— Tocmaĭ aceasta este marea imputare pe care o fac occidentaliĭ moscheelor, îl întrerupseiŭ eŭ. Mariĭ savanţĭ aĭ apusuluĭ pretind că prin moscheĭ se fermentează holera şi alte boale molipsitoare, carĭ sunt duse pînă în Mediterana şi de carĭ Europa nu poate scăpa de cât mulţumită acelor ne maĭ sfârşite carantine pe carĭ toată lumea le cunoaşte.

— Mediciĭ d-voastră, îmĭ răspunse savantul pelerin, exagerează puţin lucrurile. Sunt multe depozite de mărfurĭ şi în afara moscheelor. Aceste pot conţine şi ele germeniĭ boalelor. Eŭ n'am avut nicĭ o dată ciumă şi nicĭ holeră şi cu toate acestea îţĭ repet că am vizitat toate moscheele.

«Dar aveţĭ dreptate să luaţĭ măsurĭ de pază, «căcĭ Allah nu este cu voĭ»!

In această ultimă declaraţie a şeikuluĭ, care totuşĭ admira multe lucrurĭ ale civilizaţieĭ noastre, vedeaĭ credinţa luĭ neclintită în puterea luĭ Dumnezeŭ şi a luĭ Mohamet, profetul sĕŭ.

Fatalismul oriental suride în faţa tuturor măsurilor de pază pe carĭ le iaŭ europeniĭ pentru a înlătura boalele molipsitoare.

— Oare moartea,—spunea Reşid-Soni-Ali,—nu vine să ne cate în mijlocul bogătiilor, lăsând neatins pe cerşetorul din mijlocul drumuluĭ?

«Nu scăpăm oare neatinşĭ din cele maĭ periculoase călătoriĭ, pe când îngerul exterminator vine să-şĭ lipească degetul de nişte indivizĭ carĭ trăesc în locurile cele maĭ sigure?

«Nu mor atâţea tinerĭ înaintea bătrânilor?

«Toate acestea sunt lucrurĭ s rise.

«Fie-care îşĭ urmează destinul de maĭ înainte stab.lit şi în zadar sunt toate măsurile de pază».

M'am uitat bine la mahometan. Vorbea foarte serios şi, după înfăţişarea sa, am văzut că ar fi zadarnic să maĭ încerc a'l combate.

Apoĭ amicul meŭ Reşid-Soni-Ali voi să-mĭ descrie şi moscheele din India. Se părea că acestea din urmă îl impresionaseră maĭ mult pe dînsul.

Dar m'am grăbit să-ĭ mulţumesc pentru atâta bună-voinţă, rugându-l în acelaşĭ timp să observe că toate moscheele din lume se asemănaŭ între ele şi că, afară de aceasta, se apropiase şi ora meseĭ. In asemenea condiţiĭ mi s'a părut maĭ potrivit să mă întorc la hotel pentru a cina.

Rodolfo.

PLACERILE PERIOADEI ELECTORALE

Astă-zĭ, când ne îndreptăm spre Atena, găsim pentru a vizita oraşul luĭ Pericle şi a luĭ Sofocle, modernul tramvaĭ electric. Imperiul maşineĭ se întinde mereŭ prin oraşe, cu toate acestea, tot aŭ maĭ rămas încă unele colţurĭ care-şĭ păstrează tot pitorescul lor de odinioară.

Aşa, de exemplu, prin oraşele şi satele Grecieĭ, campaniile electorale, aşa de puţin poetice pe aiurea, sunt pe acolo prilejurĭ de sărbătoare, de producţiĭ artistice.

Iată la început un candidat, relativ sărac.

Credeţĭ poate că dânsul se osteneşte să întreprindă campaniĭ prin presă saŭ prin discursurĭ ţinute în toate părţile, care nu pot avea alt rezultat de cât acela de a-l face să devie răguşit?

Nicĭ de cum. Dânsul se mulţumeşte să închirieze o trăsurică drăguţă, la care înhamă două, patru saŭ şease capre.

In acest echipagiŭ ia loc; în faţă se poate vedea o placardă care invită pe alegătorĭ să-l aleagă.

Conţinutul acesteĭ placarde ar fi de exemplu, următorul: Popor inteligent şi drept!.. Constantin Argyrocrotoniadis reclamă voturile d-tră! Votaţĭ pentru dânsul, căcĭ veţĭ vota pentru prosperitatea universală!

Se întâmplă poate ca d. candidat să aibă oare-care avere? Atuncĭ, în locul uneĭ trăsurĭ defilează prin sate un şirag întreg de trăsurĭ. Prin locurile maĭ importante, Constantin se opreşte şi poporul se adună în jurul luĭ.

Dânsul le spune nişte poveştĭ minunate, carĭ n'aŭ nicĭ-o legătură cu alegerile, cum ar fi de exemplu povestea lineĭ de aur saŭ alte asemenea poveştĭ.

Toţĭ rămân încântaţĭ, şi făgăduesc să dea voturile lor luĭ Constantin.

Dar iată, candidatul a plecat. Un altul soseşte. Acesta are o trăsură trasă de măgarĭ. Dar, pentru aşa de puţin lucru, talentatul Argyrocrotoniadis nu va fi uitat.

Acum apare un al treilea candidat. Acesta soseşte ca într'un triumf antic, căcĭ are maĭ multe trăsurĭ, şi la fie-care trăsură sunt înhămaţĭ câte patru măgarĭ. Ce frumos e!.. Credinţa alegătorilor este aproape zdruncinată.

Când are cine-va atâţia măgarĭ, oferă

maĭ multe garanțiĭ pentru a asigura fericirea obștească, și alegătorul se simte atras spre dânsul.

Dar, Constantin știa să povestească cu atâta talent!

De-o dată, un nor de praf se ridică la barieră. Ce trupă!.. Ce maĭ de lume!.. Ce de trăsurĭ și de măgari!..

In trăsurile acestea, o! minune, sunt și niște dănțuitoare.

Da, niște dănțuitoare foarte bogat costumate, a cărora priveliște farmecă poporul.

Dănțuitoarele se coboară din trăsură, ele sunt însoțite și de muzicanțĭ. Orchestra începe să desmerde urechile publiculuĭ.

Baletistele execută jocurile cele maĭ grațioase și poporul aplaudă cu frenezie.

Dănțuitoarele acestea sunt și cântărețe.

Ele spun cu multă pricepere imnurĭ, în carĭ se înalță calitățile candidatuluĭ bogat și generos.

Sărmane Constantin Argyrocrotoniadis, care știaĭ să povesteștĭ așa de frumos, de astă dată eștĭ perdut!

Oare n'ar fi un vis frumos și pentru noĭ, dacă am putea spera să avem asemenea alegerĭ?

Didi.

Ultima expediție a unuĭ aventurier

CAP. I

— Nu maĭ pot!.. mor!.. mă înăbuș!

Cam așa fel de vorbe auzeaĭ printre călătoriĭ unuĭ brick care cobora de-a lungul coastelor oceanuluĭ Pacific.

Trebue să spunem însă că e o exagerare din partea noastră când pronunțăm cuvântul «cobora»; în realitate vasul părea țintuit pe loc.

Marea era atât de liniștită, în cât semăna cu lacul acela celebru al miturilor antice, în apele căruia broaștele reclamaŭ cu o stăruință de veacurĭ, o ploae ce n'avea să vie nicĭ o dată.

Un Marsilian ar fi spus că apa măreĭ se prefăcuse în unt de lemn.

Numaĭ marinariĭ, deprinșĭ cu teribila căldură tropicală, steteaŭ întinșĭ pe punte, pe jumătate coprinșĭ de somnolență. Eĭ păreaŭ că nu simt dogoreala care venea de sus, pentru ca culeasă de valurile măreĭ, să se reflecteze în urmă cu o furie îndoită asupra bietuluĭ vas, care îțĭ făcea impresia că a fost pus la prăjit.

Scândurile borduluĭ trosneaŭ de căldură, cu toate că marinariĭ le udaŭ peste tot, aproape la fie-care cincĭ-spre-zece minute.

Pânzele stăteaŭ lipite de catargurĭ; și după câte-o rară și slabă ondulare, ghiceaĭ că pe sus tot maĭ trecea din când în când câte o adiere de vânt.

Intr'o cabină din fund, căpitanul și ajutorul săŭ făceaŭ socotelĭ pentru a determina punctul în care se afla vasul.

— Miĭ de milioane de bombe! exclamă cel-dântâiŭ, trăgând două liniĭ perpendiculare pe hartă; în două-zecĭ și patru de ore am înaintat așa de puțin, în cât cu drept cuvânt am putea spune că nicĭ nu ne-am mișcat din loc.

— Ba, lucrul acesta ni se întâmplă de vre-o opt zile încoace, neîntrerupt. Atâta numaĭ, că ne apropiem mereŭ de coastă.

In clipa aceia, se auzi o voce puternică, strigând:

— Pământ la tribord!

Ceĭ douĭ ofițerĭ eșiră repede pe punte și sondând depărtarea cu lunetele, se putură convinge că strigătul omuluĭ de serviciŭ nu era o minciună.

— La sondă! comandă căpitanul.

Marinariĭ alergară și sonda fu aruncată repede în mare, cu o «cală» de două-spre-zece picioare.

Un om fu pus să stea de veghe.

După aceia, căpitanul și ajutorul săŭ intrară din noŭ în cabina lor.

Locotenentul își freca mâinele, copri s de o bucurie frenetică.

— Ce naiba te-a apucat acuma? întrebă căpitanul încruntând din sprâncene, neputând înțelege ce însemna atâta veselie.

— Pământul, căpitane, mă face să fiŭ vesel.

— Pământul?..

— Da; când proviziile încep să se împuțineze, vederea pământuluĭ mă bucură în tot-d'a-una.

— Cum! exclamă căpitanul, sărind în sus, acuma nu maĭ avem nicĭ...

— Tăcere! îl întrerupse cel-alt, ducându-șĭ degetul la buze; acestea sunt niște lucrurĭ pe carĭ nu trebue se le strigăm prea tare.

Apoĭ, aplecându-se la urechea șefuluĭ săŭ, murmură:

— Maĭ avem proviziĭ abia pentru două săptămânĭ și suntem la șease sute de leghe distanță de San-Francisco... Cu un drum cum se cade, am putea ajunge în cincĭ-spre-zece zile. Dar, în condițiile actuale, se poate să nu ajungem nicĭ în două-zecĭ și cincĭ de zile, și atuncĭ...

— Ba, cu vântul pe care-l avem acuma, întrerupse căpitanul, nu vom ajunge nicĭ în cincĭ-zecĭ de zile; barometrul e staționar la 782 m.m., și nimic nu ne poate face să prevedem sfârșitul acestuĭ calm.

— Eŭ nu prea am mare încredere în instrumentele d-tră cu mercur, răspunse locotenentul; am eŭ un barometru, mult maĭ infailibil.

Și lovindu-șĭ cu mâna genuchiul drept, adăugă:

— Barometrul acesta îmĭ anunță schimbarea vremeĭ cu două-zecĭ și patru de ore maĭ înainte; sunt două-zecĭ de anĭ de când reumatizmul meŭ nu m'a înșelat nicĭ o dată.

— Atuncĭ! întrebă căpitanul, care înțelegea din ce în ce maĭ puțin.

— Atuncĭ, de vreme ce d-ta aĭ crezut că nu trebue să cumperĭ un supliment de proviziĭ pentru ceĭ șease pasagerĭ..

— Patru pasagerĭ cu câte treĭ sute de leĭ, și douĭ cu câte cincĭ sute, pentru a merge de la Valparaiso la San-Francisco! Ar fi trebuit poate, să îmbarcăm câțĭ-va vițeĭ pentru domniĭ aceștia răspunse căpitanul furios... Dar eștĭ nebun, dragul meŭ!

«Și apoĭ, de ce te plângĭ? Nu țĭ-aĭ avut oare partea d-tale de două sute de leĭ?

— Știŭ bine, răspunse foarte liniștit locotenentul, un bătrân lup de mare care își lăsase nerviĭ și conștiința cam prin toate părțile lumeĭ; cu toate acestea trebue să fim prevăzătorĭ, pentru a nu ne vedea silițĭ să reducem rația marinarilor.

— Da, da... te înțeleg acuma.. Mă sfătueștĭ să mă opresc pe coastele Mexiculuĭ pentru a cumpăra proviziĭ... Eĭ bine!.. maĭ curînd mi-aș pune marinariĭ să rabde de foame, de cât să-mĭ arunc baniĭ pe pămînt mexican.

Celalt înalță din umerĭ, și cu aceiașĭ liniște, continuă:

— Voiam numaĭ să-țĭ spun...

— Ce să-mĭ spuĭ?.. exclamă căpitanul. Vorbește o dată!.. E o oră de când te-ascult și nu mi-aĭ spus nimica încă.

— In loc să îmbarcăm proviziĭ, i-am putea debarca pe aceia carĭ amenință să fie cauza unor încurcăturĭ.

Căpitanul, care se preumbla agitat de a lungul cabineĭ, se opri brusc.

— Pentru a-mĭ propune o asemenea infamie, mi-aĭ cerut o convorbire? întrebă dînsul.

— Când intră cine-va în horă, trebue să joace, răspunse locotenentul sentențios.

Aĭ început prin a lăsa șease pasagerĭ netrecuțĭ pe foaia de bord, pentru ca să n'aĭ a da nicĭ o socoteală companieĭ de navigație. Baniĭ i-aĭ băgat d-ta în buzunar, afară de mica parte pe care mi-aĭ dat-o mie. N'aĭ cumpărat un supliment de proviziĭ, pentru ca să n'aĭ a da explicațiĭ armatoruluĭ... Toate acestea aŭ fost făcute cu foarte multă abilitate. Dar acuma, de vreme ce timpul ne persecută, trebue să mergem pînă la sfîrșit.

— Dar cu sentimentele de umanitate ce facem? întrebă căpitanul. Să părăsim niște oamenĭ așa, în mijlocul unuĭ desert?..

Eŭ vreaŭ să asigurăm echipajuluĭ nostru rația completă pînă la sosire. Cât despre călătoriĭ noștri, ce caută dînșiĭ la San-Francisco?

Fără îndoială, se duc acolo să facă avere.

Dar astăzi nu mai poate face avere nimeni în California; lumea s'a înmulţit prea mult pe acolo, pe când în Mexic, străinii sunt încă foarte rari şi aŭ înaintea lor cele mai largi orizonturi. Sunt terenuri nemărginite cari staŭ necultivate, aşteptând numai braţele celor doritori.

— Ei, ei!.. nu lua vânt, te rog, întrerupse căpitanul; lasă lirismul pe altădată. Vom mai vedea noi ce este de făcut.

In clipa aceea intră şeful echipajului.

— Ne apropiem repede de coastă, d-le căpitan, zise dînsul.

Peste puţin timp ancora fu aruncată.

— Vom merge în munte să vânăm câte-va căprioare, propuse locotenentul.

Apoi adresându-se călătorilor, adăugă:

— Dacă aveţi plăcere, puteţi debarca şi d-voastră; aveţi o zi întreagă înainte-vă şi e un ţinut minunat pentru vânat.

— Primim!.. exclamară doui bărbaţi, făcând câţi-va paşi înainte. Amândoui purtaŭ la cingătoare câte o carabină şi aveaŭ înfăţişarea aventurierilor americani.

Eraŭ cam de aceiaşi înălţime, bine făcuţi, cu pieptul larg, cu privirea vioae; după nume păreaŭ a fi spanioli: Perez şi Gil.

— Vii şi tu Gerald? întrebă acesta din urmă, adresându-se unui alt tînăr blond, care după înfăţişare părea să fie francez.

Inainte de a răspunde d'a dreptul aceluia care îl întreba, Gerald se întoarse spre o femee bătrână, în care ori cine ar fi recunoscut pe mama lui Perez şi a lui Gil. Cu un accent aproape drăgăstos o întrebă:

— Vii şi tu, mamă?

— Să mergem, răspunse femeia cu simplicitate.

— Dar d-ta, d-le, nu te cobori? întrebă locotenentul, adresându-se celui de al cincilea călător, care stătea cu nasul cufundat într'un manuscris plin de caractere bizare.

Costumul acestuia era cu totul în dezacord cu acelea ale tovarăşilor săi de drum; cu un cuvânt, după înfăţişare, omul acesta nu părea de loc să fie un aventurier.

După culoarea încărunţită a părului, părea să aibă vre-o cinci-zeci de ani.

— Să mě cobor? întrebă dînsul, îndreptându-şi ochelarii; dar pentru ce?

— Mâine dimineaţă vom întreprinde o vânătoare în munţi, răspunse locotenentul.

— Unde suntem?

— Pe coasta Mexicului.

Savantul—căci omul acesta avea aparenţa unui savant — sări în sus şi strigă cu voce tare:

— Trompet!

— Iată-mě, d-le, răspunse un individ care stătuse pînă atunci retras, ocupat cu cusutul unui nasture la o haină.

— Pregăteşte lucrurile noastre, zise omul cu ochelari; vom debarca.

Fără să facă cea mai mică obiecţiune, Trompet coborî treptele cari conduceaŭ la cabina sa, patru câte patru, şi peste puţin se reintoarse aducând pe umeri un pachet legat cu cea mai mare îngrijire. In mâini avea douě puşti, o umbrelă şi o cutie.

— Iată, zise dînsul punând jos o puşcă, cutia şi umbrela.

— Cum?.. Dar hainele mele unde sunt?

— In pachetul meŭ, d-le.

— Mereŭ acelaşi, bravul meŭ Trompet; pentru tine toată greutatea...

— Drace!.. d-le, cum spunea şi d-nu căpitan: fie-care trebue să se ocupe cu afacerile sale.

— Căpitanul těŭ este astă-zi colonel; ţi-am mai spus-o.

— Ştiŭ bine, răspunse Trompet; se poate întâmpla chiar să fie şi colonel, căci este cam multă vreme de când nu mai avem ştiri de la dînsul. Dar pentru mine a rămas mereŭ tot căpitan. Chiar şi peste zece ani tot căpitanul meŭ va fi, după cum eram şi eŭ zuavul sěŭ Trompet. Poate că d-ta nu ţi mai aduci aminte, d-le, dar s'aŭ împlinit cinci-spre-zece ani de când am plecat din bătrâna noastră Franţă şi rătăcim prin toate părţile lumei.

«Am ajuns chiar să mě întreb ce însemnă această lungă rătăcire, căci dacă nu mě înşel ai trimes destule pachete prin toate părţile lumei şi din toate părţile... din Mexic în Japonia, din Japonia în Chili, din Chili la San-Francisco.

— Nu mai mergem la San-Francisco, întrerupse savantul; ne oprim aici.

— Este acelaşi lucru, de vreme ce suntem pe coasta Californiei.

— Nu; aici suntem pe coastele Mexicului.

— Iarăşi!.. Am mai stat vre-o trei ani în ţara aceasta blestemată, explorând munte după munte şi câmpie după câmpie.

— Ascultă, îi zise stăpânul aplecându-se spre dînsul, mai am numai câte-va luni de cercetări. Cred că voiŭ reuşi să am în curînd dovada sigură că în zadar i se atribue lui Cristofor Columb descoperirea Americei... Manuscrisul acela pe care întâmplarea m'a făcut să'l descoper în Japonia, nu este alt-ceva de cât povestirea unui marinar japonez care a descoperit continentul america în anul 490, adică cu zece secole înainte de marele navigator genovez.

— Hm!.. murmură fostul zuav, netezindu-şi barba.

— Ce «hm»?

— In locul d-tale eŭ nu prea aşi avea multă încredere.

— Să n'am încredere?

— Eŭ am auzit adese-ori spunându-se că marinarii aŭ obiceiul să glumească... In sfârşit, principalul este că am cusut toţi nasturii şi că totul este gata pentru drum...

— E ultima noastră expediţie, Trompet, ultima!

Pe la orele un-spre-zece seara o şalupă se îndrepta spre uscat, transportând pe cei şease călători.

Pe la orele cinci dimineaţa, eşaŭ la îmbucătura unui mic râŭ, şi pasagerii săriră pe uscat, fericiţi că-şi mai pot desmorţi membrele.

— Fixaţi bine şalupa, strigă locotenentul întorcându-se spre marinari; pe la amiazi ne vom întoarce pentru a dejuna. Să aveţi grijă să aprindeţi focul, pentru ca să avem unde frige vânatul.

— Şi noi, la drum spre munte! adăugă dânsul, întorcându-se spre pasageri. Peste o oră va fi cald, şi trebue să terminăm vânătoarea mai înainte ca temperatura să fi devenit prea ferbinte.

Aventurierii îşi încărcară armele.

— Tu, vei veni cu noi, adăugă locotenentul, adresându-se unui colos de marinar; vei veni pentru ca să ne ajuţi la transportarea vânatului.

Ia şi pachetul de frînghii pe care l'am adus cu noi; ce nu vom putea duce în spate, vom târî cu frânghiile.

După aceia se apropie de matelot şi îi şopti câte-va cuvinte la ureche.

Mama aventurierilor era mai aproape de dânşii; nu putu să audă cuvintele, dar după mişcarea buzelor ghici că oamenii aceia puneaŭ la cale ceva necurat.

— Tu, murmură locotenentul a parte, observând privirea bănuitoare a bătrânei, tu ai prins de veste ceva... Dar în zadar îţi pregăteşti cu atâta îngrijire carabina... Ştiŭ că timpul se va schimba, şi va fi prea trârziŭ pentru ca să te mai poţi servi de arme.

In adevăr, bătrâna era înarmată cu o carabină, tocmai ca şi fiii ei, şi după familiaritatea cu care şi-o încărca, puteai ghici că era deprinsă de multă vreme cu armele de foc.

— In ce punct ne aflăm? întrebă omul cu manuscrisul. Aşi voi s'o ştiŭ mai cu exactitate.

In acelaş timp, desfăşură înaintea locotenentului o hartă a Mexicului.

— Iată unde ne aflăm, răspunse locotenentul, arătând cu degetul capul Corrientes.

— Mulţumesc, răspunse savantul.

Şi întorcându-se spre tovarăşii săi de drum, le strânse mâna; acelaşi lucru îl făcu cu locotenentul şi cu marinarii.

— D-lor, vă urez drum bun, şi bun ajuns la San-Francisco.

Şi mai înainte ca vre-unul dintre ei să aibă timpul de a-şi manifesta mirarea pentru o hotărâre aşa de bruscă, savantul le întorsese spatele, şi urmat de Trompet, pornise de-a lungul râului.

Trompet, îndepărtându-se, murmură:

— Curios lucru, dar mi se pare că omul acesta rămâne cu cine-va, cu o veche cunoştinţă. Nu pot să-mi aduc aminte cu cine...

— Afurisit cap! A început să nu mai fie bun de nimica.

Despre cine vorbea oare bătrânul zuav? Poate că viitorul ne-o va spune.

Vînătorii îşi vězură de drumul lor şi se apropiară de primele linii ale munţi-

lor; în faţa lor se deschidea o vale tăiată de numeroase masivurĭ păduroase.

— In direcţia aceasta trebue să mergem, zise locotenentul; dacă vom avea un vânt cât de puţin favorabil, vânatul va fi foarte abondent.

Aerul începea să devie maĭ răcoros, şi norĭ micĭ carĭ se ridicaŭ din spre sud, indicaŭ o schimbare a timpuluĭ.

— Cu toate acestea, e o căldură de infern, murmură marinarul, scoţându-şĭ bluza.

Deprinşĭ cu toate sporturile cinegetice, tineriĭ se înşirară în linie, fără să maĭ aştepte vre-o comandă.

Inaintaŭ la distanţe destul de marĭ unul de altul.

Bătrîna mergea alăturĭ de locotenent; în urma eĭ venia matelotul.

— Eĭ!.. strigă de o dată locotenentul; şi arătă cu mâna un cerb, care era acum în dreptul bătrîneĭ.

Văzînd frumosul animal, aventutiera îşĭ uită de orĭ-ce prudenţă; ridică carabina şi trase.

In acelaş timp, colosul, care pîndea momentul potrivit, se repezi la dînsa şi îĭ acoperi capul cu bluza, pentru a-ĭ înăbuşi ţipetele.

— Cerbul!.. Cerbul! strigă locotenentul.

Tineriĭ, nevoind să peardă un vînat aşa de frumos, alergară înainte, cu carabinele pe umăr.

Cât aĭ clipi d'n ochĭ, aventuriera fu legată măr.

După aceia, briganziĭ îşĭ luară picioarele la spate şi se îndreptară spre ţărm.

In curînd şalupa porni spre largul măreĭ, ajutată şi de un vînt destul de puternic, în direcţia sud-est.

In timpul acesta o căprioară cădea, ucisă de glontele luĭ Perez.

— Victorie!.. victorie! striga Gerald, plin de veselie.

Dar un ţipăt de desperare îĭ răspunse îndată.

— Suntem trădaţĭ!.

Gil, care se urcase pe o înălţime, putuse vedea cum se îndepărta şalupa.

— Mama!.. mama!.. unde este mama? Mizerabiliĭ aŭ ucis-o!..

Abia auzise Gerald cuvintele acestea, şi începuse să alerge ca un nebun spre vale.

Nu maĭ vedea nimic în calea luĭ; nicĭ şanţurĭ. Alerga înainte ca o umbră, ca o fantomă.

Ceĭ-l'alţĭ douĭ, neputându-l urma rămaseră cu mult în urmă.

— Hu!.. hu!..

Vînătoriĭ se opriră pentru a maĭ răsufla puţin.

Cunoşteaŭ semnificaţia strigătuluĭ acesta de pasăre nocturnă. Era un semnal pentru a-ĭ anunţa de departe, că nu se întâmplase nicĭ o nenorocire.

Peste câte-va momente eraŭ cu toţiĭ lângă mama lor, pe care Gerald o scăpase de legăturĭ şi de căluşul ce-ĭ fusese pus la gură!

Cu toată bucuria pe care o resimţiră văzându-şĭ mama în viaţă, ceĭ treĭ fraţĭ nu putură trece peste gravitatea situaţieĭ lor.

Perez, cel maĭ mare dintre fiĭ aventuriereĭ, spuse cu voce tare că vasul îĭ părăsise.

— Cerul o voeşte; trebue să-l ascultăm, răspunse mama.

— Dar ce să facem noĭ în ţara aceasta? întrebă Perez.

— Să ne urmăm steaua; dînsa ne va călăuzi.

Şi cu un gest de vrăjitoare, aventuriera întinse mâna dreaptă spre nord.

(Va urma)

Un sat de pescarĭ

Cât de departe ne putem urca în noaptea timpurilor, putem constata că unul dintre cele d'întâĭ instrumente, dacă nu cum-va chiar cel dintâĭ—pe care l-a inventat omul, a fost plasa de pescuit.

N'am pretenţia de a voi să susţin că însuşĭ tata Adam a cunoscut plasa şi s'a folosit de ea; dar fără îndoială că secretul acesta n'a întârziat a fi descoperit.

Se poate cine-va întreba cum a venit în mintea primilor oamenĭ concepţia uneĭ plase?

După părerea mea plasa este anterioară chiar undiţeĭ; trebue să fi trecut secole întregĭ, până când a avut omul sălbatec ideia de a atârna la capătul unuĭ băţ ceva care să atragă peştiĭ.

Din contra, concepţia plaseĭ era foarte uşoară, pentru că era oferită chiar de natură.

Supraveghiând fundul rîurilor, omul sălbatic a observat că peştiĭ nu puteaŭ trece pe acolo pe unde algele marine eraŭ prea dese. De aicĭ, până la ideia unor alge împletite de mâna omuluĭ, distanţa nu este tocmaĭ mare.

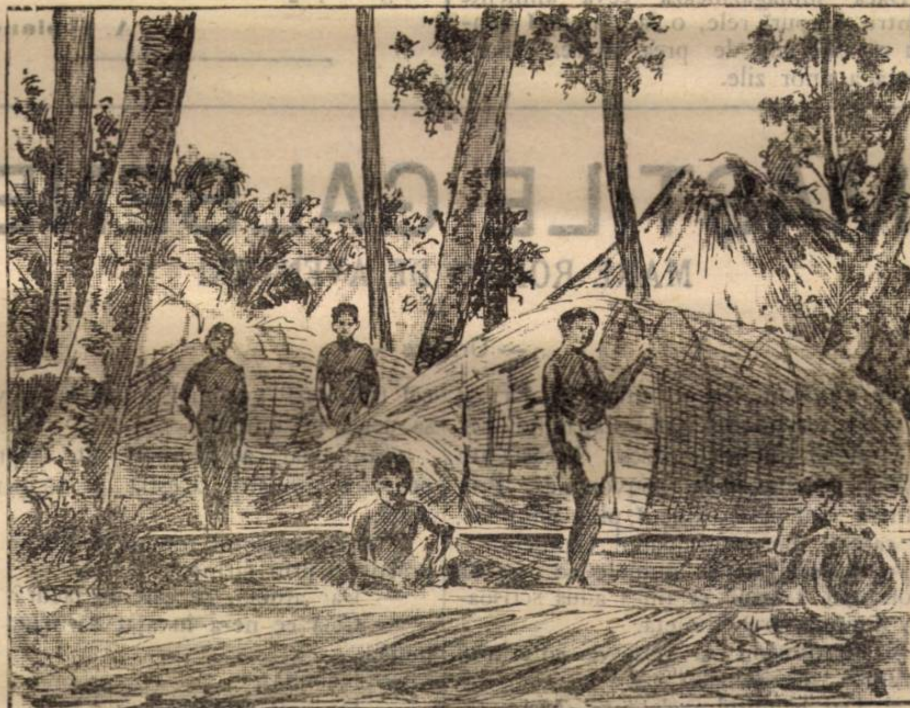
Acestea sunt, bine înţeles, nişte simple ipoteze. Dar chiar ca fapte reale, se poate susţinea cu succes antichitatea plaseĭ.

Se vede lucrul acesta la unele populaţiĭ sălbatece de azĭ, care nu întrebuinţează de cât plasa, şi sunt adevăraţĭ artiştĭ în construirea eĭ.

Călătoriĭ carĭ aŭ fost prin Noua-Guinee ne spun aceleaşĭ lucrurĭ despre papuaşĭ.

Indigeniĭ de acolo ştiŭ să construiască nişte plase foarte practice, folosindu-se de firele bambusulu.

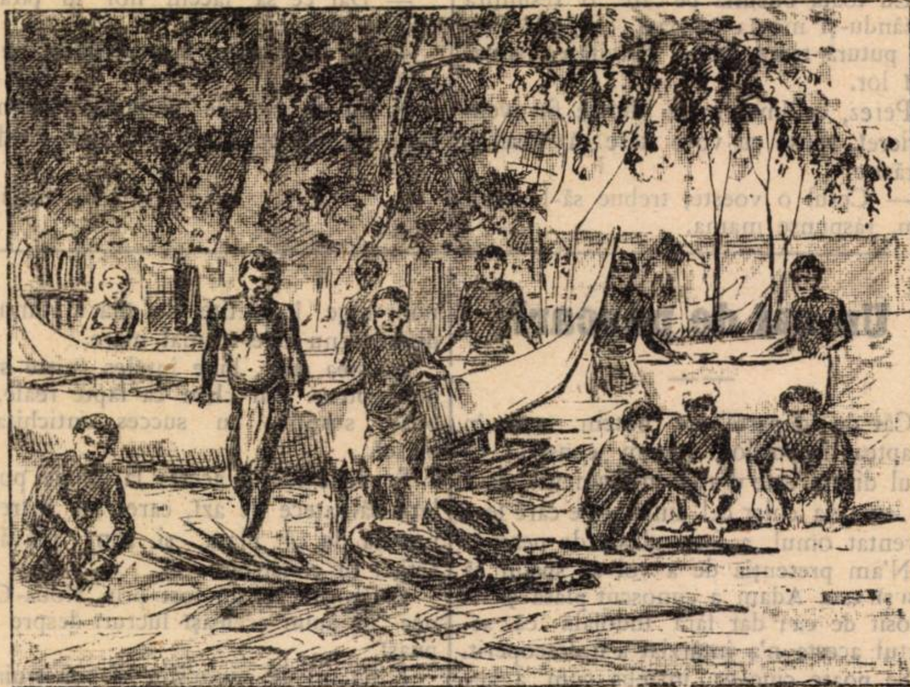
Chiar şi femeea papuaşuluĭ ştie să pescuiască. De altminterĭ, lucrul acesta e uşor de explicat, de vreme ce peştele constitue aproape singura hrană a populaţiilor. Se prepară şi proaspăt, dar maĭ cu seamă uscat în cantităţĭ marĭ la soare, pentru a fi conservat.

Eĭ construesc plăşĭ din fire de bambu

După ce a fost uscat bine la soare, peştele este expus zile întregĭ la fumul unor lemne verzĭ; numaĭ după aceia este aşezat în butoae.

Sfârşitul perioadeĭ marilor vînătorĭ

este subliniat cu adevĕrate orgiĭ. Puţin prevĕzător, locuitorul Noueĭ-Guinee nu se îngrijeşte niciĭ o dată de ziua de mâne.

Dacă înmagazinează ceva alimente pentru timpurĭ rele, o face numaĭ pentru că este silit de prea marea abundenţă a unor zile.

Dar nu trebue să-ĭ ţinem în nume de rău lenea aceasta, să fim mulţămiţĭ că are instincte destul de paşnice şi nu aleargă după carne omenească.

A. Leblanc.

MAŞTILE GALBENE

MARE ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

Un moment, Sara rămase tăcută, cu privirea turburată; apoĭ, stăpânindu-se:

— Douĭ bandiţĭ le păzesc. Aceasta am aflat-o ascultându-le convorbirea. Prin urmare sunt şease oamenĭ, plus şeful lor, pe care 'l numesc stăpânul Gangeluĭ.

— Acesta este şi numele pe care l'a pronunţat fakirul ce mi-a adus scrisoarea dominişoareĭ Violeta.

Şi continuând să observe interiorul parculuĭ, adăogă:

— Dar banditul acela este aicĭ!

— Fakirul!

— El însuşĭ!.. Priveşte-l... E acela care s'a ridicat acuma.

In adevăr, unul dintre ceĭ patru bărbaţĭ, stăpânit de patima joculuĭ, se ridicase.

— Verdele! striga dânsul, verdele! Da, 26... câştigat!

— Şeapte duşmanĭ, murmură Max. Revolverul meŭ ne va scuti de aceştĭ patru... Dar uşor maĭ rămânea treĭ...

Ducesa îl întrerupse cu un gest.

— Mă voĭ duce singur, continuă Max.

— Nu, răspunse ducesa; revolverul face prea mult zgomot... Voeştĭ oare ca ceĭ treĭ carĭ vor maĭ rămânea în viaţă să ucidă prizonieriĭ?

«Ştiţĭ doar cât de mare este dispreţul pe care monştriĭ aceştia îl aŭ pentru viaţă.

Tot entusiasmul romancieruluĭ se împrăştie ca prin farmec.

— Dar atuncĭ, ce este de făcut?

— Ceia ce ne-a învăţat sărmana nebună...

— Nebuna?

— Da, imĭ amintesc.

— Eŭ, m'am gândit la lucrul acesta când am plecat, şi am luat caseta în automobil...

— Caseta cu tuburile luminoase?

— Da.

— Ah! doamnă, mi se pare că tot d-tale voĭ datora eliberarea Violeteĭ.

— Dar, adăugă dânsul după un moment, întunecându-se, maĭ este o greutate...

— Care?

— Domnişoara Mona nu maĭ este aicĭ pentru a ne călăuzi, şi 'mĭ-e teamă ca tuburile luminoase să nu devie nişte arme nefolositoare în mânele noastre.

Sara surâse cu dulceaţă.

— D-ta n'aĭ examinat nicĭ o-dată caseta?

— Nu.

— Dacă aĭ fi examinat-o vre-o dată, aĭ fi putut observa nişte indicaţiĭ pe carĭ eŭ cred că le-am înţeles.

«Vino cu mine, adăugă ducesa, şi te veĭ putea convinge.

Peste un moment, amândouĭ se opreaŭ lângă automobil.

Ducesa deschise caseta Moneĭ Labianov.

Ea îĭ arătă o etichetă lipită pe capacul interior.

«Cetiţĭ avisul acesta.»

Şi Max ceti:

AVIS

«In nicĭ un cas nu trebue să îndreptăm asupra noastră înşi-ne razele luminoase ale lentilelor.

Această precauţiune trebueşte exagerată maĭ cu seamă când este vorba de tuburile din seriile 3 până la 12 şi 30 până la 35. Seriile acestea produc nişte efecte fulgerătoare.

Pentru seriile 3 pînă la 12, trebue să ne ferim de proecţiunĭ de orĭ-ce suprafeţe, cum ar fi de exemplu: lemne, stofe, saŭ chiar metale poleite».

Cetind rîndurile acestea, tînărul se simţea cuprins de un fel de teamă superstiţioasă.

Câ-eva raze de lumină colorată, înmagazinate într'un acumulator, şi proectate printr'un tub de sticlă, deveniaŭ, cu ajutorul ştiinţeĭ, un instrument de distingere, operînd fără sgomot, lesne de mânuit pentru individul cel maĭ slab.

La Berna, la Odesa, dînsul putuse să'şĭ dea seamă de puterea bizară a acelor tuburĭ, construite de doctorul Elleviousse pentru nişte efecte bine făcătoare, şi pe care adăugarea uneĭ lentile convexe, convergentă de raze, le făcea atât de teribile.

Cine oare ar fi acela care ar putea îndrăzni să lupte contra misterioaseĭ lor puterĭ?.. Era o putere mistică, care acorda fiinţeĭ celeĭ maĭ slabe putinţa de a distinge gigantul cel maĭ formidabil...

Piatra luĭ David era întrecută... Nu maĭ era nevoe aicĭ de dibăcie... O singură fascie de raze era îndestulătoare pentru a distruge duşmanul.

— Dar d-ta visezĭ, domnule! murmură ducesa alăturĭ de dînsul.

— E adevărat, sopti dânsul. Aceste arme sunt atât de bizare în cât fără de voe m'aŭ aruncat în nişte reflexiunĭ cu totul nepotrivite situaţieĭ noastre.

— Nişte reflexiunĭ filosofice, fără îndoială, sfârşi dinsa, surizind.

— Apoĭ, cu gravitate:

— Ia două tuburĭ din seria 3 pînă la 12...

Eŭ voĭ lua două din seria 30—35.

Max se supuse.

— Şi'acum, întrebă curagioasa ducesă,

ştiĭ ce culoare aŭ tuburile pe care le-aĭ luat?

— Nu...

— Oh!.. cavaler distrat... Dar aŭ culoarea iubiteĭ d-tale: violete... Te veĭ lupta cu violetul pentru Violeta!

Tînărul nu-şĭ putu opri un surîs. Admira curajul plin de veselie al compatrioateĭ sale.

— Dar d-ta? întrebă dînsul.

— Oh!.. eŭ am ales lumina indigo.

— Care dă?..

— Un efect fulgerător, după cum ne anunţă avisul... Numaĭ că, aş voi să ştiŭ care este efectul acesta... Sunt femee, şi prin urmare stăpînită de curiozitate...

Se îndreptară amândouĭ spre locul de unde supraveghiaseră cu câte-va momente maĭ înainte interiorul parculuĭ.

Purtaŭ cu cea maĭ mare băgare de seamă tuburile, pentru că le era teamă ca nu cum-va instrumentele acelea misterioase să întoarcă efectul asupra lor.

Dar abia ajunşĭ la postul de observaţie, se opriră plinĭ de uimire.

Ceĭ patru jucătorĭ se ridicaseră şi păreaŭ că voesc să se îndrepte spre dînşiĭ.

In fruntea lor era acum un alt om, de statură înaltă, care purta în cap un turban alb, ornat cu pietre roşiĭ.

Nu era greŭ de văzut că omul acela era şeful, teribilul, puternicul stăpân al Gangeluĭ.

Lângă dînsul păşea un ţăran tînăr şi puţin maĭ în urmă veneaŭ Sara şi Violeta, împreună cu sir Iohn Lobster, maĭ roşu de cât orĭ când.

Douĭ oamenĭ cu armele în mână îĭ escortaŭ.

Ce se întâmplase oare?

Din ce pricină fuseseră scoşĭ captiviĭ din închisoare?

Şeful, stăpânul Gangeluĭ, ridică vocea. De sigur că dînsul nicĭ nu bănuia că ar fi putut cine-va să-l asculte, căcĭ vorbi fără nicĭ o teamă.

— Adfar, zise dînsul, îmĭ aduce o veste... Erĭ prieteniĭ noştri din satul Mohamet aŭ văzut un automobil pătrunzând în pădurea Hunting-Reserve.

Toţĭ se înclinară.

— Ştim lucrul acesta, Sahib.

— Eĭ bine, Adfar a văzut astă-zĭ acelaşĭ automobil pătrunzând în pădure pe un alt drum... Adfar nu putea să se înşele...

Cu un gest comun, banditiĭ îşĭ pipăiră pumnalele de la cingătoare.

Gestul acesta fu aprobat de stăpânul Gangeluĭ.

— Foarte bine!.. Aţĭ înţeles care vă este datoria... Douĭ călătorĭ, câţĭ eraŭ în automobil, nu trebue să ne neliniştească. Dar se poate foarte bine să fie nişte spionĭ... şi ochiĭ carĭ vor fi vĕzut ceea ce nu trebueaŭ să vadă, se cade să fie închişĭ pentru tot-d'a-una.

Din ascunzătoarea lor, ParizieniĭI nu-şĭ putură opri un gest de înfiorare.

Banditul dădea acum nişte ordine.

— Treĭ dintre noĭ vor rămânea aicĭ, împreună cu mine... Ceĭ-l'alţĭ se vor răspândi în Hunting-Reserve, pentru a căuta automobilul.

Toţĭ se înclinară.

— De alt-fel, continuă dânsul, vom reduce la minimum posibilităţile de a fi surprinşĭ. Suma pe care o cerem va fi plătită de domnişoara Violeta Fowler; n'avem nevoe de ceĭ-l'alţĭ douĭ. Englezul cel roşiu şi domnişoara aceasta de companie, pot fi ucişĭ fără nicĭ o pagubă. Vom rămânea patru pentru a veghia asupra englezoaiceĭ. In caz de atac, unul dintre noĭ va avea destul timp pentru ca s'o lovească. Duşmaniĭ nu ne vor putea răpi de cât un cadavru.

Abia pronunţase cuvintele acestea, când, d'o-dată, scoase un urlet de durere şi se rostogoli la pământ. In acelaş timp, hainele i se aprindeaŭ şi nişte flăcărĭ albăstriĭ se înălţaŭ spre cer.

Ce se întâmplase?

— Focul luĭ Vişnu!

— Mânia luĭ Siva!..

Toţĭ banditiĭ rămăseseră încremeniţĭ, cercând în zadar să înţeleagă aventura care-ĭ lăsa fără suf...

Dar, în crepusculul care începea să se lase asupra parculuĭ, părea că nişte luminĭ se aprindeaŭ pe neaşteptate, ridicându-se spre cer.

Icĭ rose violete, colo rose de un indigo închis, se desemnaŭ în penumbră, fixându-se asupra gardienilor înarmaţĭ, asupra jucătorilor.

Uniĭ se rostogoliră la pământ dintr'o dată, ceĭ-l'alţĭ începură să ardă ca şi şeful lor.

Doĭ dintre eĭ încercară să fugă; dar zarele fugeaŭ maĭ repede de cât dânşiĭ. Unul câte unul, nenorociţiĭ căzură la pământ.

Şi pe când Violeta, Mona şi John, înmărmuriţĭ, priveaŭ scena aceasta, neştiind ce să creadă, stufişurile se dădură la o parte, şi două forme omeneştĭ alergară spre dânşiĭ, strigând cu veselie:

— Liberĭ!.. liberĭ!..

Peste zece secunde, Max era îngenuchiat la picioarele Violeteĭ, pe când ducesa o strângea în braţe pe Mona.

Sir Iohn privea cele două grupe cu un aer neliniştit şi bănuitor.

CAP. VII.

Despărţiţĭ din noŭ

Nişte pocniturĭ sinistre umplură văzduhul.

Toţĭ îşĭ ridicară capetele, gata să facă faţă unuĭ noŭ atac.

Dar Mona întinse mâna în spre casă:

— Focul! murmură dînsa.

Era adevărat.

Flacărĭ alergaŭ în toate părţile, urcându-se repede spre cer.

— Focul!

— Razele violete! murmură Sara.

— Ah!.. iată ce înseamnă avisul pe care l'am cetit... Nu trebuia să îndreptăm razele asupra lemnuluĭ! exclamă romancierul.

Apoĭ, schimbându-şĭ tonul:

— Dar cred că nu vom rămânea aci. In automobil, doamnelor şi, la drum, spre Trefald's Cottage.

Şi zicând acestea, luă braţul Violeteĭ şi porni înaintu; ducesa cu Mona veniaŭ după eĭ.

Sir John, de care nimenĭ nu se ocupa, luă hotărîrea de a-ĭ urma şi dînsul.

Peste două ore, intraŭ cu toţiĭ la Trefald's Cottage...

Acolo, pe Max îl aştepta durerea, pe când duceseĭ îĭ era rezervată bucuria.

Amândouĭ aflaŭ drama pasională care se petrecuse în locuinţa banditilor.

Max se simţea zdrobit de desperare.

Violeta îĭ spusese cu vocea întreruptă de suspine, că pentru a scăpa viaţa tuturora, trebuise să se angajeze faţă de sir John.

Şi cum romancierul, într'un elan de durere, exclamă:

— Il voĭ ucide!

Violeta, demnă şi devotată, răspunse:

— Mi-am dat cuvîntul şi numaĭ dînsul singur este în măsură să mi-l înapoeze. De-ar muri ce-am putea face?

Şi pe când tînărul, învins de vocea dulce a celuĭ care se sacrificare pentru fericirea altora, se retrăgea în camera sa, nebun de durere, Sara afla din gura Moneĭ, care acum devenise cu minte, din gura Moneĭ care-şĭ recăpătase în fine lumina spirituluĭ, află că ducele de la Roche Sonnaille nu murise.

A spune toată bucuria sărmanuluĭ eĭ suflet, ne-ar fi cu neputinţă.

Când a iubit cine-va cu toată puterea tinereţeĭ sale, când a crezut într'un etern adio, când a hotărît să-şĭ petreacă restul vieţiĭ cu căutarea şi cultul unuĭ mormînt... Când nu maĭ are cine-va alt ţel de cât neantul... şi de o dată, să-ĭ renască toate speranţele de dragoste, să revadă probabilitatea lupteĭ pentru cucerirea fericireĭ..; aceasta înseamnă a te naşte a doua oară, înseamnă a cunoaşte nebunia entuziastă a orbuluĭ care şi a căpătat vederea, înseamnă a te afla pe pragul morţeĭ şi a reîncepe din noŭ viaţa.

Şi sub nepăsătorul acoperiş de la Trefald's Cottage două suflete eraŭ chinuite, aruncate într'un fel de povîrniş, într'un fel de dedal spăimântător.

Abis de desperare pentru Max Soleil.

Abis de speranţă pentru ducesa de la Roche Sonnaille.

A doua zi dimineaţă, romancierul apăru, îngălbenit de o noapte de insomnie.

Cu vocea tristă dînsul spune frumoaseĭ Englezoaice, tot aşa de tristă ca şi dînsul, că este necesar să se ducă la Asiatik Bank, pentru a ridica suma pe care o ceruseră..'

După aceia îşĭ exprimă teama ca nu cum-va banda stăpînuluĭ Gangeluĭ să

înceapă un noŭ atac.. Iĭ pomeni de propunerea făcută cu privire la iachtul care aştepta gata de plecare.

«De vreme ce, adăugă dînsul, d. Dodekhan şi ducele de la Roche Sonnaille aŭ sfătuit-o pe domnişoara Mona să încerce a ajunge pînă la locul lor de retragere, prin China şi Tibet, iachtul acesta ne va îngădui să înaintăm pînă la un port chinez.

— Da, dragul meŭ, voĭ pune iachtul acesta la dispoziţia prietenelor noastre... Vor face drumul maĭ sigur şi maĭ repede de cât cu alt vas.

— D-ta nu-ĭ veĭ întovărăşi, Violeto?

Nu... Mi-am dat cuvântul să mă reîntorc î dată în Europa.

Tinărul cuprinse între mâinele sale mâna îndurerateĭ copile.

— Asta nu se poate, zise dânsul.. Uiţĭ un cuvânt pe care l'aĭ dat maĭ înainte.

— Ce voeştĭ să spuĭ?

— Un lucru foarte simplu: că eştĭ datoare să nu le părăseştĭ pe acelea cărora te-aĭ devotat.

— Cum?.. Să le urmez şi prin China?

— Trebue.

— Şi prin Tibet?

— Trebue.

Apoĭ, cu vocea rugătoare:

— Oh!.. nu călca angajamentul pe care l'aĭ luat în privinţa aceasta. Lasă-mĭ cât va timp încă, bucuria de a te vedea aproape de mine. Lasă-mă să mă deprind cu lovitura crudă care mă isbeşte.... Eştĭ perdută pentru mine, Violeto... Pământul mi se clatină sub picioare şi mintea mi se zdruncină... Violeto!.. Violeto!.. Fie-ţĭ milă de mine, nu mă lăsa să înebunesc.

Amândouă aveaŭ ochiĭ plinĭ de lacrămĭ.

Eĭ eraŭ amândouĭ străinĭ de toate acele lucrurĭ convenţionale, false, pe carĭ le propăvădueşte viaţa socială.

In dorinţa lor de a îndepărta ora crudă a despărţireĭ, crezură că continuând a se vedea avea să ajungă a se iubi maĭ puţin.

Crezură că unirea sufletelor lor avea să se disolve, că dragostea lor avea să se schimbe într'un sentiment maĭ dulce, într'un fel de fraternitate, ţesută dintr'o durere comună.

Şi Violeta murmură:

— Voĭ face cum mă sfătueştĭ.

In aceiaşĭ zi, pe la orele treĭ, un steamer solid se îndepărta de cheiul comerţuluĭ, spre largul măreĭ.

Alb, cu liniĭ verzĭ aurite, având la proră o femee, de desubtul căreia se cetea numele «Mabel» vasul fusese cumpărat de bogata englezoaică cu un preţ de ocazie: 800.000 de francĭ.

Mona şi ducesa, stăteaŭ de o parte pe punte.

Bietele fete nu puteaŭ să-şĭ ascundă bucuria care sbucnea în ele, şi simţeaŭ bine că această bucurie nu putea de cât să mărească durerea luĭ Max şi a Violeteĭ.

Ce bizară schimbare operase destinul în oraşul Calcuta!..

La sosire, evadatele din casa doctoruluĭ Elleviouse, se consideraŭ amândouă văduve, şi nu veneaŭ de cât cu dorinţa de a plânge pe mormintele celor iubiţĭ...

Max şi Violeta vedeaŭ cel maĭ frumos viitor deschizându-se în faţa lor.

Şi acum totul era schimbat.

Fericiţiĭ cunoşteaŭ disperarea.

Disperaţiĭ vedeaŭ un orizont maĭ limpede în faţa lor.

Sir John Lobster stătea singur. Dânsul primise să facă voinţa Violeteĭ.

Recunoscuse şi dânsul că Violeta îşĭ luase angajamentul acesta maĭ de mult, şi nu putea s'o îndemne să-l calce.

Englezul se temuse de vre-o răzbunare din partea luĭ Max, şi acum părea foarte mulţumit că lucrurile se mărginiseră la atâta.

Din locul în care era, zărea siluetele celor doĭ tinerĭ, carĭ stăteaŭ alăturĭ.

(Va urma)

O maşină de lustruit ghetele

Existenţa lustragiilor este în pericol. Prin ajutorul uneĭ maşinĭ automate, de curând inventată, orĭ-ce persoană îşĭ va putea lustrui ghetele cât se poate de frumos, eftin de tot şi repede.

Maşina de lustruit ghetele

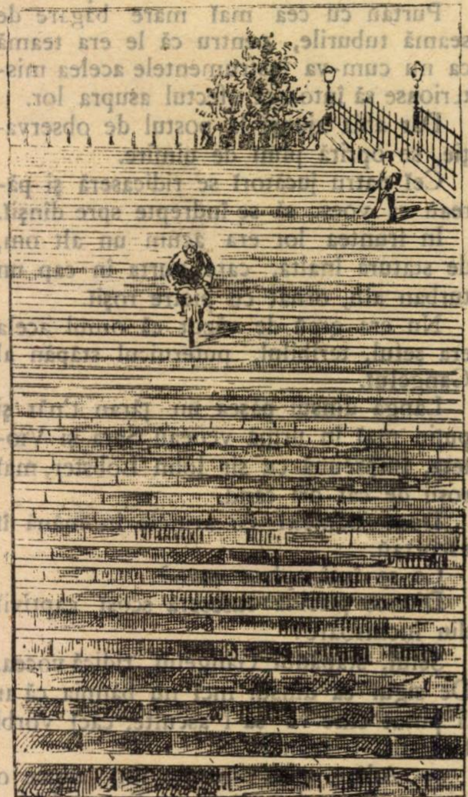
E suficient să bagĭ piciorul încălţat într'o deschizătură a maşineĭ, să introducĭ o monedă de 10 banĭ într'o gaură a automatuluĭ şi să tragĭ de un mâner.

Aparatul se va mişca, va pune în mişcare nişte periĭ carĭ se află aşezate în locul unde aĭ introdus piciorul şi numaĭ în 40 de secunde ghetele vor căpăta cel maĭ frumos lustru.

Maşina de lustruit a fost inventată în Germania şi constitue unul din cele maĭ marĭ triumfurĭ ale arteĭ mecanice.

O scoborâre îndrăzneaţă

A'ţĭ risca viaţa pentru un scop înalt pentru un ideal, e frumos şi e demn de admiraţie; nu tot acelaşĭ lucru se poate zice despre cine-va care şĭ-ar expune

Ciclistul Madrulli scoborând scara Sf. Petru

viaţa spre a produce ceva noŭ saŭ spre a excita curiozitatea bolnăvicioasă a publiculuĭ. Aşa, trebue să recunoaştem ciclistuluĭ Luigi Madrulli, originar din Roma, un curagiŭ demn de o cauză maĭ bună. Intr'adevĕr numitul ciclist, cu o îndrăzneală extra-ordinară, cu o dezinvoltură rară, cu liniştea cea maĭ mare, a scoborât de curând pe bicicletă marea scară a Sf. Petru în Montorio, la Gianicolo.

Scoborârea, după cum se poate vedea în ilustraţia noastră, prezintă multe dificultăţĭ.

Aflăm, de alt-fel, că acest curagios biciclist şĭ-a propus să plece în turneŭ spre a executa faimosul «cerc al morţeĭ». Prima reprezentaţie va fi în Palermo. De acolo Madrulli va pleca în Rusia.

Către cititorĭ

Anunţăm pe cititoriĭ noştri că vom publica bucuros orĭ-ce articole interesante privitoare la călĕtoriĭ saŭ vînătorĭ, în ţară saŭ strĕinătate, ce ne vor fi trimise.

Articolele, scrise pe o singură parte a hârtieĭ, în scrisorĭ francate, vor fi adresate redacţiuneĭ «Ziaruluĭ Călĕtoriilor», str. Brezoianu 11, Bucureştĭ.

Anul IX. — No. 532. **10 Bani în toată țara** Miercurĭ 18 Iulie 1907

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

SI AL INTÂMPLARILOR DE PE MARE SI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Leĭ 5. — pe an în toată țara
« 2.60 « 1/2 « « «

Redacția și Administrația :
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĔTORIILOR
apare o dată pe săptĕmână
— MARTEA

Am descărcat două gloanțe de revolver în gura fiareĭ.—Vezĭ pag. 2008.

PIELEA LEULUI

Vernot, un sergent francez din regimentul de tiraliorĭ senegalezĭ, dădu binişor la o parte pânza care forma uşa cortuluĭ meŭ şi introducându-şĭ capul pe jumătate, exclamă plin de veselie:

— D-le locotenent, soseşte curierul.

Şi peste o clipă îl auziĭ îndepărtându-se repede.

Am sărit în sus ca electrizat, cuprins de o dată de nu ştiŭ ce veselie, care 'mĭ ardea vinele şi am alergat pe urma luĭ Vernot, care era acum lângă linia de întăriturĭ, protectoare a portuluĭ nostru.

In ţinuturile negre fortificaţiile acestea rudimentare poartă numele de «tata».

Soldatul de gardă semnalase apariţia unuĭ curier.

Am ajuns aproape în acelaşĭ timp cu sergentul meŭ în punctul culminant al fortificaţieĭ şi de acolo, cu mâna la ochĭ, pentru a putea distinge maĭ bine, am început a cerceta orizontul.

In adevăr, departe, foarte departe, se zărea un corp negru, care se mişca într'un mers ritmic şi cadenţat. Era curierul pe care îl aşteptam de o zi.

Ah, cu câtă nerăbdare, cu ce dorinţă arzătoare aşteptam curierul acesta, care ne sosea de două orĭ pe lună, aducându-ne în fortul acela pierdut printre dunele Nigeruluĭ, ştirĭ carĭ ne eraŭ scumpe.

Numaĭ cine a fost în ast-fel de situaţiĭ poate înţelege cât de mult apasă asupra moraluluĭ unuĭ om o izolare complectă, absolută.

E foarte grea situaţia comandantuluĭ uneĭ trupe de tiraliorĭ senegalezĭ; oameniĭ aceştia, carĭ sunt de altă rasă, îşĭ maĭ târăsc după dînşiĭ nevestele şi copiiĭ, dând ast-fel de multe orĭ naştere celor maĭ complicate situaţiĭ.

De aceea, ce bucurie, ce uşurare, ce voluptate când poţĭ scăpa pentru câte-va ore de trista realitate, pentru a te cufunda în citirea unor scrisorĭ familiare, pentru a-ţĭ aduce aminte de viaţa pe care aĭ trăit-o altă-dată. De aceea, cu câtă nerăbdare este aşteptat curierul!

Aceştĭ curierĭ negri, sunt una dintre curiozităţile ţinutuluĭ. Având mereŭ acelaşĭ mers saŭ maĭ bine zis acelaşĭ trap egal, nicĭ un obstacol nu-ĭ opreşte.

Eĭ trec rîurile, mlaştinele, străbat pădurile virgine, dunele nisipoase, stufişurile cele maĭ mărăcinoase; efectuând nişte etape de necrezut.

Maĭ cu seamă tribul «Bambaras», o rasă superbă ca formă şi ca vigoare fizică, furnizează aceştĭ curierĭ.

Acela care venea acum în spre noĭ ne era cunoscut prin fidelitatea şi punctualitatea sa şi întârzierea de două-zecĭ şi patru de ore, ne făcuse să fim foarte neliniştiţĭ.

O avarie a vaporuluĭ de Kayes, înisipat în drum, era cauza întârziereĭ.

Un sfert de oră după aceea, pachetul de scrisorĭ şi telegrame era pe masa mea.

Lucru bizar, care mi se întâmpla în-tot-d'a-una; acum, când scrisorile atât de mult dorite eraŭ în mâna mea, stăteam la îndoială, întrebându-mă dacă trebuia saŭ nu să le deschid... Oare ce veştĭ aveam să aflu?

Mă gândeam la mama mea: oare nu cum-va era bolnavă?..

Aveam treĭ scrisorĭ de la dînsa, treĭ scrisorĭ lungĭ şi dese; slavă Domnuluĭ, totul mergea de minune.

Am luat după aceea la întâmplare din grămada de scrisorĭ. Eraŭ de pe la prietenĭ, de pe la cunoscuţĭ, de pe la colegĭ.

Fie-care îmĭ dădea câte o veste, îmĭ făcea câte o cerere.

Unul dintre eĭ, un tînăr medic de curând instalat, îmĭ scria cam aşa: «...Dacă te întâlneştĭ vre-o dată, din întâmplare, cu vre un leŭ, i-aĭ pielea şi claseaz-o în bagajul tĕŭ pentru mine. Pielea aceasta, care nu se găseşte atârnată pe la toate vitrinele pentru preţul de 19 leĭ, 45 banĭ, ar da cabinetuluĭ meŭ, destul de sumar mobilat, o înfăţişare oare-cum exotică, care mi-ar îngădui să măresc cu câţ-va leĭ preţul consultaţiilor».

Un altul, tînăr farmacist, fost intern al spitalelor din Paris, îmĭ cerea un crocodil, mort saŭ viŭ, pentru a-l expune în vitrina sa.

Un al treilea, advocat, îmĭ reclama câte-va coarne de gazelă, spre a forma din ele nişte cuere pentru clienţiĭ săĭ.

Alţiĭ îmĭ cereaŭ pene, insecte, reptile şi maĭ ştiŭ eŭ ce!..

Citeam scrisorile acestea surîzând; maĭ avem de petrecut încă cincĭ-spre-zece lunĭ în Sudan. Era prin urmare destulă vreme.

Câte-va zile după aceea am primit vizita unuia dintre camaraziĭ meĭ, locotenentul Frevain.

Locotenentul avea să stea maĭ multe zile cu mine; distracţiile nu prea sunt multe prin părţile acelea; doar vânătoarea maĭ oferă câte-va sensaţiĭ maĭ nouĭ, maĭ alese.

Am hotărît amândouĭ să pornim la o vânătoare de antilope.

Tuaregiĭ deşertuluĭ, duşmaniĭ noştri ascunşĭ, vânează gazelele şi antilopele din goana cailor lor fugarĭ, carĭ se iaŭ la întrecere cu elegantele animale.

Noĭ nu puteam dispune de asemenea mijloace; n'aveam prin urmare la îndămână de cât pânda.

După multe consultărĭ, am ales locul de pândă şi a doua zi în zorĭ, am plecat amândouĭ călări.

Aveam pînă acolo o distanţă de şeapte saŭ opt kilometri.

Câţĭ-va oamenĭ ne întovărăşeaŭ, mergând pe jos, pentru orĭ-ce întâmplare.

In câinele meŭ Slughi şi în calul meŭ Djoloff, aveam douĭ tovarăşĭ adevăraţĭ, demnĭ de încredere.

Când am ajuns, era întuneric încă. Ne-am pus la pândă.

Pentru acest soiŭ de vânătoare, trebue să fie cine-va înzestrat cu multă răbdare. Adese-orĭ staĭ ceasurĭ întregĭ nemişcat, cu atenţia mereŭ încordată la cel maĭ mic zgomot, la cea maĭ mică foşnire de frunze, la cea maĭ uşoară tresărire, pentru a te întoarce în urmă cu mâna goală.

De astă-dată sosisem prea de timpuriŭ şi pânda fu lungă; nu-ĭ vorbă, locul ales părea să fie punctul de întâlnire a uneĭ sumedeniĭ de vieţuitoare nocturne, aşa în cât nu ne-am plictisit deloc.

Hiene, şacalĭ, maimuţe, se îngrămădeaŭ în spre mlaştină; dar numaĭ antilopele nu se zăreaŭ de nicăerĭ.

Dar nu trebuia să disperăm. Antilopa nu este un animal nocturn; afară de cazurĭ foarte rare, ea îşĭ petrece noaptea dormind sub paza uneĭ sentinele.

Prin urmare trebuia să maĭ avem răbdare.

Pe neaşteptate începea să se lumineze; sunt momentele cele maĭ grele ale orelor de pândă, pentru că se lasă în aer un frig foarte mare care îţĭ amorţeşte mâinele.

Tocmaĭ în momentul când îmĭ lăsasem carabina pentru a sufla în degetele-mĭ îngheţate, auziĭ în depărtare zgomotul unuĭ trap uşor.

— Tăcere!.. murmură Frevain, mi se pare că este o trupă de antilope.

Avea dreptate. După cincĭ minute şease saŭ opt antilope apăreaŭ în faţa noastră. Mergeaŭ cu capul în sus, aspirând cu putere aerul.

Şeful antilopelor, care mergea în frunte, se opri de-o dată la marginea unuĭ stufiş, îşĭ ciuli urechile, deschise ochiĭ marĭ şi exploră împrejurimile. Femeile şi faoniĭ aşteptaŭ nemişcaţĭ hotărîrea şefuluĭ.

Hotărîrea aceasta se manifestă îndată.

Abia avusesem timpul să ne ridicăm carabinele şi antilopele plecară într'o goană vertiginoasă.

Frevain îmĭ aruncă o privire dezolată.

— Se vor reîntoarce, zise dînsul, fără multă convingere.

— Mĕ îndoesc, căcĭ de sigur ne-aŭ simţit.

— Nu este cu putinţă, căcĭ nu suntem în calea vântuluĭ.

— Cu toate acestea trebue să fie ceva.

Slughi, care stătea tolănit între noĭ, tremura din tot corpul.

Da era «ceva»; antilopele avuseseră

dreptate să fugă și câinle avea dreptate să tremure.

Peste o clipă un leū apăru în fața noastră, ținând în ghiarele sale o antilopă, ale căreia oase fragede pârâiaū.

Teribilul animal îșī luă cina și după aceea avea să se ducă să se adape.

Eram amândouī foarte emoționațī; n'are cine-va în fie-care zi în bătaia puștei o asemenea pradă.

Nu eram pregătițī pentru vînătoarea de leī, dar aveam carabine destul de bune și eram amândouī trăgacī de forță. Nu puteam lăsa să ne scape un prilej atât de frumos.

Tovarășul meū îșī ridicase carabina.

— Să tragem împreună, murmuraiū eū.

«Una, două»!..

Două gloanțe porniră în același timp; leul ridică capul și l aplecă din noū, căcī în aceiașī clipă alte două gloanțe iī ajunseseră în piept.

Un muget teribil cutremură câmpia și leul se aruncă în spre noī...

Dar un al treilea rînd de gloanțe porni, îndreptat tot în spre pieptul fiareī. Leul scoase un noū muget dureros și se rostogoli la pământ cu labele inainte.

Fiara se zbătea de moarte; sîngele iī curgea șiroae din piept.

Slughi se apropie de dînsul, mirosindu-l plin de veselie; dar leul își regăsi un rest de vigoare și dădu o puternică lovitură câineluī, care se retrase chelălăind, cu pieptul sângerat.

Atuncī m'am apropiat cu prudență și am strecurat două gloanțe de revolver în gura deschisă a fiareī, care amuți acum pentru vecie.

Ne puteam contempla victima în voe; victoria aceasta era atât de neașteptată, în cât par'că nicī nu ne venea a crede.

Eram încântațī!.. Amicul meū din Franța, medicul, avea să fie satisfăcut; o superbă piele de leū avea să-ī împodobească sala de primire, justificând mărirea prețuluī consultațiilor.

De ce se ține câte o dată norocul unuī om!..

Vetor

EXCURSIUNI IN ȚARA

Drumul Neamțuluī — Pasul Vulcan

In vremurile vechī, trecerea din Oltenia în Ardeal nu se făcea prin defileul Lainicī, ci prin pasul Buliga (Vulcan); drumul ce se urma se numește și azī «drumul Neamțuluī», în amintirea șoseleī începute pe aicī de Austriacī, în timpul ocupațiuneī Olteniei (1719-1739), șosea ale căreī urme se văd pe alocurea și azī.

In ceea-ce privește otelurile din Tg.-Jiū, birjariī și prețurile lor, ne referim la articolul d-luī Moisil.

Plecând din Tg.-Jiū se urmează șoseaua națională Tg.-Jiū-Bumbeștī până la kilometru 72, apoī șoseaua comunală Turcineștī-Cartiu-Horezul-Mare, până la această din urmă localitate; distanța Tg.-Jiū-Horezu-Mare se străbate cu trăsura în o oră și jumătate. Până la Cartiu drumul nicī nu urcă, nicī nu coboară; la eșirea din satul Cartiu se urcă o pantă scurtă, dar foarte repede, și apoī se urmează creasta dealuluī Horez până la localitatea cu acelașī nume; priveliș ea este foarte plăcută, avându-se în stânga valea Șușițeī, iar în dreapta acea a Cartiuluī.

De la Horezu-Mare înainte e nevoie a se lua caī de munte, carī se găsesc lesne în acel sat pe prețul de 2 — 2,50 leī pe zi. Eșind din Horezu-Mare, trecem peste o mică șea, de unde avem o vedere foarte întinsă asupra văeī Jiuluī și văeī Șușițeī (și pe unde o potecă duce spre Vaī de eī), urcăm apoī drumul (urmând tot creasta dealuluī Horez) până la Schela-Nouă; panta e ușoară; distanța Horezu-Mare-Schela-Nouă se străbate în 35 minute. De la Schela-Nouă drumul devine maī rěū, trecând maī întâī printr'un teren puțin mocirlos la locul numit Schela-Veche (și numaī o colibă dărăpănată arată că aicī a fost schela) urcând apoī o pantă foarte repede și alunecoasă. Drumul străbătut până aicī n'a trecut prin pădurī dar, de la o distanță de 45 minute mers călare de la Schela-Nouă, intră într'o pădure de fag prin care merge până la 500 m., de vama Buliga; prin pădure drumul urcă puțin. După un mers de 25 minute prin pădure (1 oră și 10 minute de la Schela-Nouă), ajungem la o poiană numită a luī Mihaiū-Viteazu. Priveliștea ce avem aicī e minunată: întregul platoū al Olteniei se desfășoară la picioarele noastre, întretăiat de cursul Jiuluī și de numeroase șosele și presărat cu multe sate și pădurici; Tg.-Jiul se vede bine cu ochiul liber. Numele acesteī poienī vine de la o legendă care zice că Mihaiū, întorcându-se din Ardeal, ar fi poposit aicī cu oastea sa. Plecând din această poiană dăm, după un mers de 25 minute, de poiana Faguluī, de unde vederea e mult maī puțin întinsă ca din poiana luī Mihaiū. După 35 minute de mers ajungem la vama Buliga, așezată la picioarele Zănoageī. Aicī e bine a se face o haltă și a se mânca, mâncarea fiind adusă cu sine, căcī la vamă nu se găsește nimic alt de cât țuică și apă foarte bună și rece.

De aicī se pot urma două itinerariī pentru a ajunge la Bumbeștī și apoī la T.-Jiū; primul pe Runcul Porcenilor, al douilea prin Zănoaga-Muntele Chenia-Lainicī-Bumbeștī.

1) *Itinerariul Vama Buliga-Porcenī-Bumbeștī.* — De la vama Buliga poteca urmează creasta Runculuī Porcenilor, coborând mereū până în satul Porcenī și trecând aproape tot timpul prin pădure; de-asupra satuluī Porcenī poteca iese puțin din pădure și merge pe creasta dealuluī, înfățișându-ne o priveliște de toată frumusețea asupra văeī Jiuluī. Mersul e greū, chiar pentru caiī de munte, căcī Runcul Porcenilor este format maī ales din pietre slobode carī fug sub picioarele cailor. Distanța vama Buliga-Porcenī se străbate în două ore și jumătate. De la Porcenī la Bumbeștī se urmează un drum de care, trecându-se Jiul prin vad; această distanță se străbate în 30 minute. La Bumbeștī se găsesc căruțe cu caī carī ne duc la Tg.-Jiū în două ceasurī.

Intreaga această excursie (Tg.-Jiū Buliga-Bumbeștī-T.-Jiu) se poate face in 11 ore, socotit fiind și o haltă de 2 ore la vama Buliga.

2) *Itinerariul prin Zănoaga-Muntele-Chenia-Lainicī T.-Jiū.* — Plecând de la vama Buliga poteca urcă, în zigzag, muntele Zănoaga; urcarea ține 25 minute; urmează apoī, timp de 30 minute, creasta munteluī Pleșea, pe care se văd urmele șoseleī făcută de Austriacī și de pe care vederea este foarte întinsă și frumoasă. Urmează apoī urcarea pe muntele numit «La Table», care durează 40 minute; pe creasta acestuī munte trece frontiera. De la frontieră poteca coboară în Transilvania la satul Vulcana. Vederea de pe creasta munteluī «La Table» este foarte întinsă, se vede spre apus muntele Streaja, iar spre miazănoapte Retezatul.

Poteca de urmat cotește spre răsărit, urmează puțin frontiera și se îndreaptă apoī spre stâna de pe muntele Chenia, care e cuprins între pârâul Bratculuī și râul Jiū. Acest munte e renumit printre păstorī pentru buna calitate a ierbeī ce crește pe dânsul. De la creasta munteluī «La Table» (pe graniță) până la stâna de pe muntele Chenia (unde se găsește brânză de burduf, zăr și apă de izvor) se merge 1 oră și 5 minute. De la stână poteca intră în pădure, urmând creasta munteluī Chenia. Mersul (pe potecă) e greū, poteca fiind întreruptă de numeroșī copacī căzuțī peste ea și terenul fiind format din pietre slobode; în unele locurī poteca se reduce la o cărare foarte strâmtă, mărginită de ambele părțī de prăpăstiī adâncī. Poteca urmează ast-fel până la așa numitul «Vârful Gropilor», un vârf ascuțit și pleșuv, apoī coboară coaste foarte repezī, având în dreapta pârâul Gropilor iar în stânga o prăpastie foarte adâncă numită «păreții Gropilor». De aicī se vede valea Jiuluī și șoseaua ce o urmează. Poteca merge până la schitul Locurī rele, care 'șī merită numele prin poziția în care se află așezat. De la schitul Locurī rele până la monastirea Lainicī e te o șosea comunală în parte împetrită. Drumul de la stâna de pe muntele Chenia până la monastirea Lainicī se străbate în 3 ore și 20 minute.

Excursia T.-Jiŭ-Buliga-Zmoaga-Chenia-Lainicĭ-T.-Jiŭ se face în 14 ceasurĭ, socotindu-se şi două ceasurĭ pentru oprirĭ.

Lt. Rosetti şi Sârbu.

* * *

CHEILE PRUTULUI

Ele nu aŭ pretenţia să intre în concurenţă cu acele ale Dâmboviţeĭ, dar există.

Matca Prutuluĭ de la Rădăuţĭ (Dorohoiŭ) în jos este strâmtă şi strânsă între nişte malurĭ ridicate ; numaĭ pe icĭ şi colea apa a izbutit să roadă pământul foarte consistent şi amestecat cu stâncĭ calcare a acestor malurĭ alcătuind câte un capăt de şes acoperit cu·răchiţĭ. Sub satul Rişca (Botoşanĭ) se vede un şes maĭ mare pe care aŭ crescut câţĭ-va plopĭ—apoĭ după un cot mare, care intră în Moldova, cu amândouă malurile abrupte, se ajunge la locul numit Stânca, de la deal de satul cu acelaş nume şi la vr'o 7—8 chilometri de Ştefăneştĭ.

Aicĭ se ridică un perete de stâncă calcară, nalt de maĭ bine de 60 metri şi lung de 3—400. Prutul curgea sub stâncă încă pe la mijlocul veaculuĭ trecut, dar astă-zĭ cursul luĭ s'a mutat spre Rusia, alcătuind la Est şi Sud-Est de stâncă un prund care a primit numele de Prundul la cot. Spre Nord-Est de acest perete, la vr'o jumătate de chilometru de el şi dincolo de Prut, se văd treĭ stâncĭ despărţite una de alta, mult maĭ puţin nalte de cât peretele de pe malul moldovenesc.

De pe şoseaua care trece la Vest de stâncă, se vede sus, aproape de creştetul eĭ, gura uneĭ peşterĭ numită de locuitoriĭ din împrejurimĭ «Casa» saŭ «Căsoaia Doamneĭ». Se zice că peştera a fost ast-fel numită, fiind că de mult, pe vremea năvălirilor tătăreştĭ şi când Ştefăneştiĭ eraŭ oraş domnesc, o Doamnă saŭ o Domniţă şi-a adăpostit cinstea şi odoarele în acea peşteră.

Intrebând dacă s'a suit vr'odată cine-va la Casa Doamneĭ, am căpătat răspunsurile cele maĭ deosebite : uniĭ zicându-mĭ că nu se ţine minte să se fi suit cine-va acolo, alţiĭ povestind că aŭ cunoscut mulţĭ oamenĭ carĭ fuseseră în peşteră şi le povestiseră chiar multe despre adâncimea eĭ. De oare-ce treceam numaĭ pe acele locurĭ, n'am avut vreme să încerc ascensiunea stânciĭ, dar, după cât am văzut, nu înţeleg cum s'ar putea sui până la «Casa Doamneĭ» o fiinţă omenească, fără a săpa maĭ întâiŭ trepte în stâncă. Este admisibil ca explorarea peşteriĭ să nu ducă la nicĭ o descoperire interesantă, totuşĭ cred că frumuseţea priveliştei ce s'ar oferi ochilor excursionistuluĭ de pe vârful stânceĭ, ar justifica încercarea de a face ascensiunea.

Pentru ca cine-va să ajungă maĭ repede la Ştefăneştĭ, trebuie să plece din Botoşanĭ cu birja. Calea care trece prin Truseştĭ, Guronda, Durneştĭ şi Tufeştĭ, suie dealurĭ marĭ şi scoboară în văĭ adâncĭ, dar şoseaua este maĭ mult bună şi birjele botoşănene, dacă sunt scumpe, (se plătesc 25 până la 30 leĭ pe zi pentru una cu patru caĭ), nu lasă nimic de dorit în privinţa iuţeleĭ mersuluĭ : în patru ceasurĭ eşiĭ la Ştefăneştĭ. Stânca fiind în depărtare de 7—8 chilometri la Nord de târg, se poate merge acolo saŭ pe jos, saŭ cu trăsura.

La Ştefăneştĭ excursioniştiĭ ar putea să viziteze rămăşiţele splendiduluĭ parc ce'l crease aicĭ răposatul general N. Mavrocordat şi care, cu vie şi cu pometul, cuprindea o întindere de 100 fălcĭ. Deşi s'aŭ tăiat în acel parc şi s'aŭ vândut maĭ multe sute de stânjenĭ de lemne, totuşĭ se maĭ găsesc într'însul copacĭ de toată frumuseţea.

Aleele nu se maĭ întreţin de maĭ multe deceniĭ şi florĭ se maĭ văd numaĭ de acele carĭ cresc fără grădinar. Tot parcul a devenit o sălbăticie, dar o sălbăticie plină de farmec, care ne permite să judecăm ce raiŭ trebuie să fi fost aicĭ când totul era întreţinut şi îngrijit.

Astă-zĭ moşia Ştefăneştĭ aparţine societăţeĭ de asigurare «Naţionala» şi este arendată unor evreĭ.

Târguşorul Ştefăneştĭ a fost altă-dată oraş domnesc cu Şoltuz şi Pârgarĭ ; el este des pomenit prin cronicĭ şi documente. Vechiul oraş era aşezat maĭ la Nord de cât târgul actual şi a dispărut fără a lăsa altă urmă de cât o biserică ce, fireşte, se zice de locuitorĭ că a fost clădită de Ştefan-cel-Mare, dar care cu bună seamă nu este atât de veche.

Têrgul actual actual are o populaţiune de aproape 3000 suflete, din care cincĭ şesimĭ evreĭ. Se găsesc multe case bune şi solid clădite; magazinile marĭ şi pline de mărfurĭ de toate felurile, dovedesc că negoţul merge bine, ceea-ce nu este de mirare de altmintrelea, nefiind alt têrg în apropiere.

Aicĭ este şi un punct de trecere în Rusia.

Prutul în această regiune îşĭ mută matca necontenit spre Est, ruinele tomojneĭ (vămiĭ) ruseştĭ de la 1848 precum şi acele ale bisericeĭ de lângă ea se află astă-zĭ în dreapta Prutuluĭ, la maĭ bine de un chilometru de matca actuală. In 60 anĭ moşia Ştefăneştĭ a câştigat ast-fel peste 200 fălcĭ.

R. Rosetti.

(«Anuarul S. T. R».)

DIN ARMENIA

In urma spăimântătoarelor revolte petrecute în ultimele timpurĭ, Europeniĭ aŭ început să se intereseze de Armenia şi de armenĭ.

Ţara aceasta nenorocită, care a avut şi maĭ are încă de îndurat atâtea mizeriĭ, are un rol important în istoria antichităţeĭ, armeniĭ şi-aŭ maĭ păstrat încă spiritul şi tradiţiile naţionale, cu toate luptele teribile pe care le-aŭ avut de susţinut.

Producţia şi climatul

Foarte muntoasă, formînd legătura naturală între platourile înalte ale Asieĭ micĭ şi acelea ale Iranuluĭ, Armenia este totuşĭ o regiune foarte pitorească, cuprinzând văĭ largĭ şi fertile, în care cresc viţa, măslinul şi bumbacul.

Temperatura este foarte variată; riguroasă în interior, devine dulce în litoral şi în regiunile de o altitudine maĭ mică.

Vînturile care suflă dinspre vest şi din spre nord vest, aduc ploĭ abundente. Latitudinea este aceia a Italieĭ meridionale.

La Erzerum, oraş cu un climat maĭ escesiv de cât chiar Meco-Iorkul saŭ Pekingul saŭ Madridul, s'aŭ resimţit temperaturĭ de — 25⁰ în timpul erneĭ, şi de | 44⁰ în timpul veriĭ!

Cultura pămîntuluĭ şi creşterea vitelor constitue principalele bogăţiĭ ale ţăreĭ. Şi cu toate acestea, Armeniĭ posedă un întins spirit comercial. Este îndeajuns de cunoscut proverbul : «Trebuesc treĭ creştinĭ pentru a înşela un evreŭ, şi treĭ evreĭ pentru a înşela un armean.

Etnografia armenilor

De alt-fel, evreiĭ şi armeniĭ sunt înrudiţĭ prin sânge. Aparţinând raseĭ indoeuropene plecată din platoul Iranuluĭ, eĭ s'aŭ stabilit maĭ întâĭ în Tripa.

Poate că este acelaş popor care a apărat odinioară oraşul sfânt al Troieĭ împotriva grecilor, care eraŭ fără îndoială, rivalĭ comercialĭ.

Maĭ tîrziŭ, între secolele al 6-lea şi al 7-lea înainte de era creştină, armeniĭ s'aŭ coborât spre regiunele mijlociĭ ale Tigruluĭ şi Eufrateluĭ; acolo s'aŭ întâlnit cu triburile semitice, cu care aŭ început a se fusiona.

In tipul armeanuluĭ se regăseşte cu uşurinţă tipul semitic. Chiar spiritul pare a fi primit aceiaşĭ adoptare.

Femeia armeană se bucură de o reputaţie de mare frumuseţă care de altmintrelea, este bine meritată.

E întristător faptul că nicĭ la armenĭ femeea nu este încă dezrobită de sub jugul pe care i l'a impus bărbatul. Propagandistele feministe, ar trebui să se maĭ abată şi prin Armenia.

Căile de comunicaţie

Drumurile sunt cât se poate de releŭ; maĭ ales în ţinuturile muntoase de la nord, comunicaţia se face cu multă greutate.

Locuitoriĭ întrebuinţează pentru transport, în foarte multe localităţĭ, cursurile de apă. Indată ce Tigrul şi Eufra-